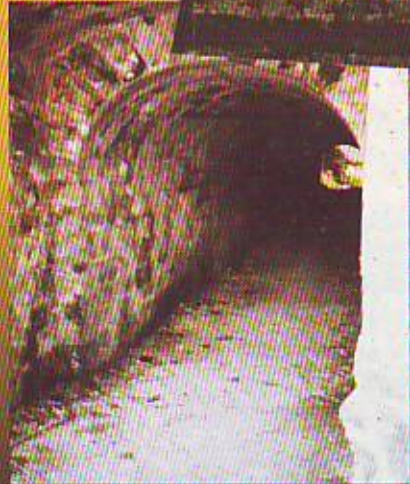
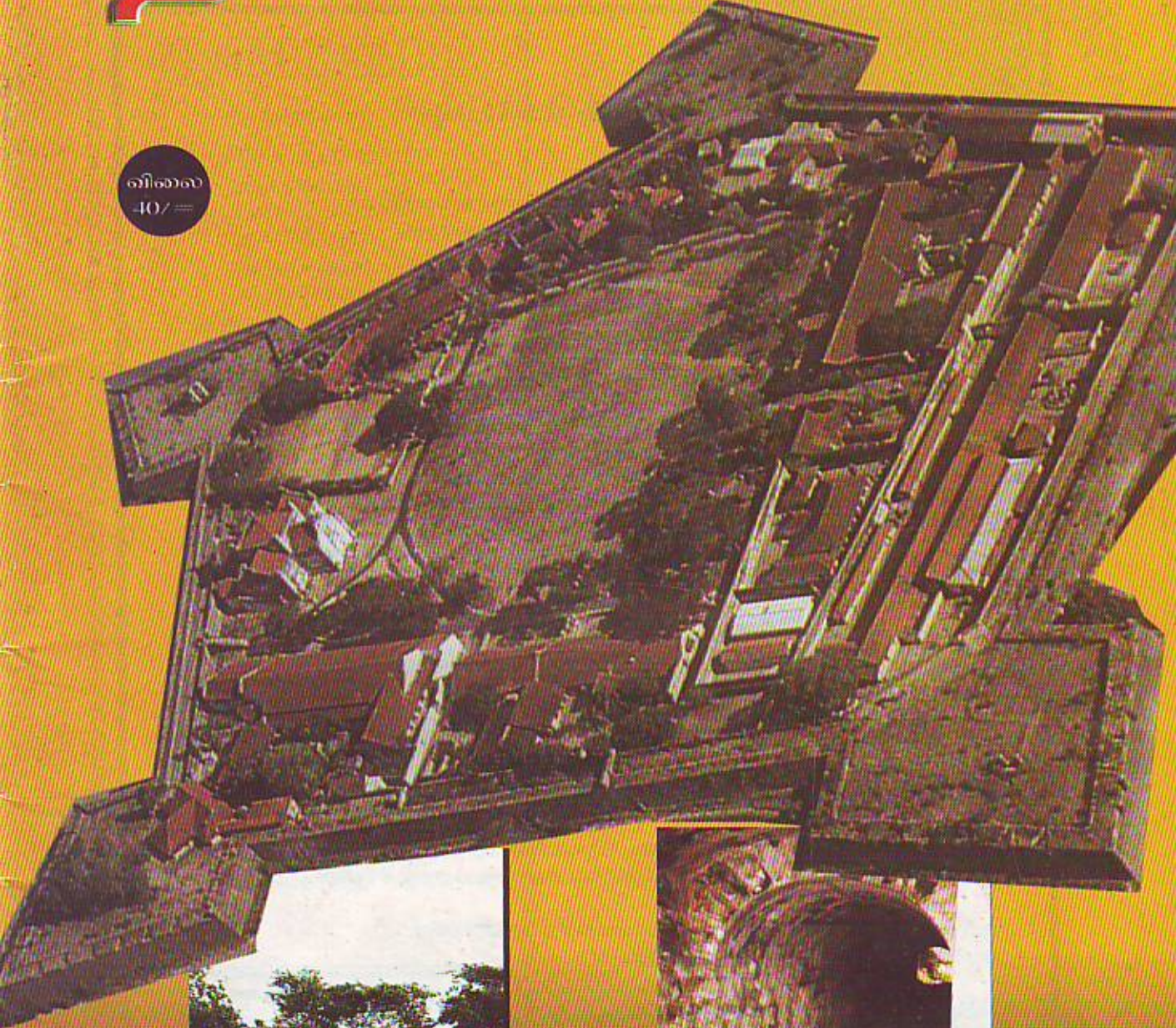

தாயகம்

ஜூன் 2003

விலை
40/-

கலை இலக்கிய சமூக விஞ்ஞான இதழ்

Digitized by Noolaham Foundation
noolaham.org | aavanaham.org

மயிர்க்கொட்டி

இளவேனிற் பருவ நடுவில் மலர்கள் விரிந்து கிளைகளை மூடும் நாட்கள் போல
மயிர்க்கொட்டிகளும் மரமெங்கும் அப்பி மூடிக் கிடக்கிற நாட்களும் உண்டு.

கிளைகள் வழியே ஊர்ந்தும் இழைகளிற் தொங்கி ஊஞ்சலாடியும்
இடம்பயர்ந்து வரும் மயிர்க்கொட்டிகள்
இலைகளை விழுங்குகின்றன, கருமுட்டைகளாக எச்சமிடுகின்றன.

வாரிவிடாத மயிர்க் கற்றையுடன் உலாவரும் மயிர்க்கொட்டிகளை ரசிப்பது,
மலர்களையும் மலர்களில் அமரும் வண்ணத்துப்பூச்சிகளையும் ரசித்துப் பழகிய மனங்கட்கு எளிதல்ல.

அழகான தோன்றின்மை போதாமல், அறியாமற் தொடுகின்ற தோல் மீது
தடிப்பேற்றிச் சுணைக்கவுஞ் செய்கிற மயிர்க்கொட்டிகள், உறுதியாக,
மனிதரின் நேயத்திற்காகப் படைக்கப்பட்டவை.

எத்தனை நிறங்களில் எத்தனை வடிவங்களில்,
எத்தனை அளவுகளில் மயிர்க்கொட்டிகள் அமைந்தாலும்,
மயிர்க்கொட்டிகட்காக மலர்கள் விரிவதில்லை மயிர்க்கொட்டிகளும் மலர்களை நாடுவதில்லை,
தேனை அருந்துவதில்லை.

அது மட்டுமன்றி, மனிதரின் அழகியலை அறியாது படைக்கப்பட்ட மயிர்க்கொட்டிகள்,
மற்ற மயிர்க்கொட்டிகளைக் கவரவும் கலந்து இனவிருத்தி செய்யவும் வடிவமைக்கப்பட்டவையல்ல
என்பதாற், தம் பெருந்தீனிப் பழக்கத்தை மட்டும் அவை கைவிட்டிருந்தால்,
துறவுக்கும் ஆன்மீகத்துக்கும் அவை மிகவும் சூடுந்தவையாய் இருந்திருக்கும்.

எவ்வாறாயினும், பேராசை மிக்க மனிதர் கைபட்டு வளங்கள் அழிந்தது போல,
மயிர்க்கொட்டி தின்று ஒரு மரமேனும் அழிந்ததில்லை, என்பதையும் ஏற்றாக வேண்டும்.

மயிர்க்கொட்டியின்றி வண்ணத்துப்பூச்சி இல்லை என்று அறிவீராதலின்,
அழகியல் உபாசகரேஷ. சொல்கிறேன் கேளும்:

மயிர்க்கொட்டியின் அழகியல், வாழ்க்கைப் போராட்டத்தின் அழகியல்.
மயிர்க்கொட்டி மயிர்க்கொட்டியாக இருப்பதன் காரணம்
ஒருவேளை வண்ணத்துப்பூச்சிக்கு மட்டுமே விளங்கக்கூடும்.

உமக்குப் போராட்ட இலக்கியம் மயிர்க்கொட்டி மாதிரிக் தெரிவது நியாயந்தான்,
அதேவேளை -

உம்முடைய உன்னதங்கள் எல்லாம் ஒரு போராளிக்கு உமது தற்காப்பிற்கான
மயிர்ப்போர்வையாகத் தெரிவதும் அதே அளவு நியாயமாகாதா

-சிவசேகரம்

புதிய ஜனநாயகம், புதிய வாழ்வு, புதிய பண்பாடு

தாயகம்

கலை இலக்கிய சமூகவீட்டுவான காலாண்டிதழ்

பிரதம ஆசிரியர்;

க.தணிகாசலம்

தொ.பே.இல; 21-2223629

ஆசிரியர் குழு;

இ.முருகையன்

சி.சிவசேகரம்

குழுந்தை ம.சண்முகலிங்கம்

சோ.தேவராஜா

கல்வயல் வே. குமாரசாமி

அழ. பகீரதன்

ஜெ.சற்குருநாதன்

மாவை வரோதயன்

பக்க வடிவமைப்பு;

சிவபரதன்

நகுலன்

அட்டை வடிவமைப்பு;

அ.நிஸார்ஹன்

விநியோகச் செயலர்;

க.ஆனந்தகுமாரசாமி

வெளியீடு;

தேசிய கலை இலக்கிய பேரவை

405, ஸ்ரான்லி வீதி,

யாழ்ப்பாணம்.

அச்சுப்பதிவு;

ஜெ.எஸ்.பிறிண்டேஸ்,

சில்லாலை வீதி,

பண்டத்தரிப்பு

புதிய சந்தா விபரம்

உள்ளாடு

ஒரு ஆண்டு ரூ. 160/= (4 இதழ்கள்)

இரு ஆண்டு ரூ. 300/= (8 இதழ்கள்)

(தபாற்செலவு உட்பட)

வெளிநாடு

ஒரு ஆண்டு 8 அமெரிக்க டொலர்

வெளிநாட்டு அனுப்புகள் இலங்கை வங்கி கள்ளகம் கிளை, அபகீரதன் C.A.6266என்ற கணக்குக்கு அனுப்பிவைக்கவும். காசுக்கட்டளைகள் அபகீரதன் பெயருக்கு யாழ்ப்பாணம் பிரதமதாலகத்தில் மாற்றக்கூடியதாக பெறப்பட்டு தாயகம்.405, ஸ்ரான்லி வீதி யாழ்ப்பாணம் எனும் முகவரிக்கு அனுப்பவும்.

உள்ளே.....

கவிதை

முருகையன்

தருமைவதனன்

தணிகையன்

கல்வயல் வே. குமாரசாமி

சோ.தேவராஜா

க.விநாயகமூர்த்தி

சிறுகதை

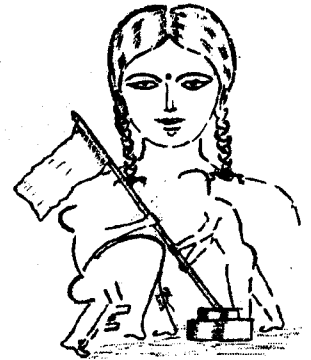
வனஜா நடராஜா

வல்லையூரான்

ச.சாரங்கா

ஞானசீலன்

சுதாரஞ்சன்

கட்டுரை

மணி

சிவசேகரம்

ந.சந்தியபாலன்

சோ.பத்மநாதன்

அ.மு.சடாச்சரம்

சேகர்

ஐ.சாந்தன்

தாயகம்

கலை இலக்கிய சமூகவீடுகளுள் காலாண்டிதழ்

புதிய ஜனநாயகம்

புதிய வாழ்வு

புதிய பண்பாடு

இதழ்: 47

ஜூன் 2003

பண்பாட்டுச் சீரழிவும் பழமைச் சிந்தனைகளும்

இன்றைய இளம் சந்ததியினரின் நல்வாழ்வு பற்றியும், அவர்களது எதிர்கால நலன்கள் மீதும் அக்கறை கொள்ளும் ஒவ்வொரு பெற்றோரும் ஆசிரியர்களும் சமுதாய நலனிலும் மனித மேம்பாட்டிலும் அக்கறை கொண்ட கல்விமான்கள் மதத்தலைவர்கள் அனைவரும் இன்று பெருகிவரும் பண்பாட்டுச் சீரழிவுகள் பற்றி கவலை கொள்கின்றனர்.

இச்சீரழிவுகள் இன்று புதிதாய் எழுபவை அல்ல. சமூகத்தின் ஒரு பகுதியில் காலம் காலமாக இருந்து வந்தவைதான். ஆனால் இருபது ஆண்டுகளாக உலகில் ஏற்பட்டுவரும் தீவிர பொருளாதார கலாசார மாற்றங்களும் அதனை உலகெங்கும் பரப்புவதற்கு துணையாக அமைந்த கணினி, தகவல் தொழில்நுட்ப வளர்ச்சியும் எமது மண்ணில் தொடர்ந்த யுத்தச் சூழலும்- பண்பாட்டுச் சீரழிவுக்கான பரப்பெல்வையை விரிவாக்குவதற்கு வாய்ப்பாக அமைந்துள்ளது.

யுத்த அழிவுகளால் ஏற்பட்ட பொருள் உடமை இழப்புக்களின் தாக்கங்களில் இருந்து மக்கள் விடுபடுவதற்கு முள்ளரே, இன்றைய உலகமயப் பொருளாதாரத்தின் தாக்கம், நுகர்வுப் பொருட்களைப் பெறுவதற்கான பேராவலை மக்கள் மனதில் ஏற்படுத்தியுள்ளது. நுகர்வுக்கான பொருளாதாரப் போட்டியும் அதனால் பெருகும் தள்ளலமும் மக்களை- உதிரிகளாக- தனிமனிதர்களாக தனிமைப்படுத்தி வருகிறது.

சமூகத்தின் மீதும் சகமனிதன் மீதும் மட்டுமல்ல- குடும்ப உறவுகளுக்கும் தாய் தந்தையர், முதியவர், ஊரவர், உறவினர் அனைவர் மீதான அன்பும், மதிப்பும், அக்கறைகளும் குறைவடைந்து அற்றுப்போகும் நிலை வளர்ந்து வருகிறது.

இத்தனிமனித உணர்வுகளுக்கு தீனி போடுவதுபோல, கணினி தகவல் காட்சி ஊடகங்களுக்கூடாக வலிந்து திணிக்கப்படும் ஏகாதிபத்திய சீரழிவுக் கலாசாரத்தின் நச்சுப் படிமங்கள் இன்று மாடிவீடுகளுக்குள் மட்டுமல்ல, ரூசுக்க ரூபகைகளுக்கும் வந்து பாதிப்பைச் செலுத்துகின்றன. எமது மண்ணுடனும் மக்கள் வாழ்வுடனும் ஒட்டாத களவுப் பிம்பங்களையே காட்சி ஊடகங்களுக்கூடாக காணவேண்டிய துரப்பாக்கிய நிலை நீண்டு தொடர்கிறது.

இக்காட்சி ஊடகங்களின் தாக்கத்தால், வாழ்வின் யதார்த்தத்தைப் புலப்படுத்தும் இம்மண்ணின் எழுத்துக்களையும், மாற்றுச்சிந்தனையையும் புதிய பண்பாட்டுச் சூழலையும் ஏற்படுத்தவல்ல அறிவியல் நூல்களையும் கற்கின்ற ஆர்வமும் விருப்பும் இன்றைய இளம் தலைமுறையினரிடம் அருகிவருகிறது.

இவைகளையும் மீறி சிந்திக்க முற்படும் இளம் தலைமுறையினரின் முன்னால் பல்லாயிரமாண்டுப் பழைய சமைகளாக பழமைவாதச் சிந்தனையின் உறைவிடமாக உள்ள ஆதிக்கப் பண்பாட்டின் எச்சங்கள், கல்வி, மத, கலை கலாசார வடிவங்களின் துணையுடன் எழுந்து நிற்கின்றன. எவ்வளவுதான் புனிதமானவை, நம்பிக்கைகளின் அடிப்படையில் அமைந்தவையானாலும் வரலாற்று வளர்ச்சிப் போக்கோடு இளம் தலைமுறையினர் அறிவியல் பண்பாட்டுத் தளத்தில் தம்மை வளர்த்து வளம்படுத்திக் கொள்வதற்கு இவை பெரும் தடையாகவே அமைந்துள்ளன.

இன்றைய பண்பாட்டுச் சீரழிவுகளுக்கான புறச்சூழல் இவைகளின் மூலமே தோற்றுவிக்கப் படுகின்றன. போதைவஸ்துப் பாவனை, பாலியல் வல்லுறவுகள், கொலை, களவு, ஏமாற்று, கைலஞ்சம், வழிப்பறி, கோஷ்டி, மோதல், தெருச்சண்டை என இவை நீண்டு செல்கின்றன. இவைகளை சட்டங்களாலும், தண்டனைகளாலும் மட்டும் ஒழித்துவிட முடியாது.

நீண்டபேர்ச் சூழலில் மக்களது உணர்விலும் சமூகக் கட்டமைப்பிலும் ஏற்படும் மாற்றங்கள் கூட நிரந்தரமானவை அல்ல. இயல்பு வாழ்க்கைக்கு திரும்புவது என்ற சொற்பத்தங்குள் வெறும் பொருளாதார வாழ்வுக்கு திரும்புவது மட்டுமல்ல, முன்பிருந்த அதே சமூக உணர்வுக்கும் கட்டமைப்பும் திரும்புவது என்ற அர்த்தமும் உள்ளடங்குகிறது. பொருளாதாரம் அடிப்படையாக அமைந்தாலும் பண்பாட்டுத் தளத்திலும் அதிக கவனம் செலுத்தப்படாது விடப்பட்டால் விடுதலைக்கான இழப்புக்களின் பெறுமானங்கள் மக்கள் அடையமுடியாத நிலைக்கு தள்ளப்படுவர்.

அறிவியல் அடிப்படையிலான ஒரு புதிய பண்பாட்டுக்கான விழிப்புணர்வை மக்களிடம் ஏற்படுத்தவும் சகல ஓடுக்குமுறைகளிலிருந்தும் விடுபட்ட ஒரு உயரிய வாழ்க்கை நெறியை நோக்கி இளம் சந்ததியினர் முன் நடக்கவும் உதவுவதே- இன்று எமது சமூகம் எதிர்நோக்கி நிற்கும் பண்பாட்டுச் சீரழிவிருந்து விடுபட எமக்கு முன் உள்ள மார்க்கமாகும்.

இச்சைச் சுதந்திரம்

கலகமிக வளரவிடும் அற்பத்தனங்களைக்
கழுவிவிட முயலுவது மெத்தச் சிறந்தது
நலிவுகளை, மிடிமைகளை வெட்டிப் பிளந்திடல்
நடைமுறையில் அமைதியினை வைத்தற்கு உகந்ததே!

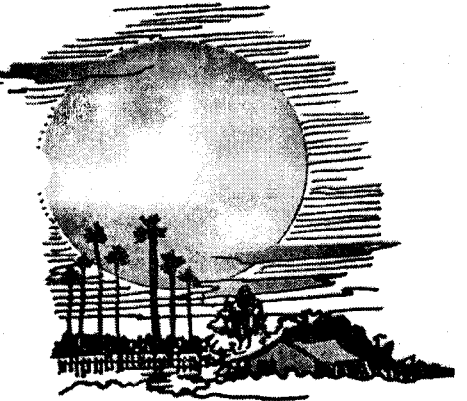
அவலநிலை அடிமை நிலை அற்றுத் தொலைந்திடல்
அகில(ம்) முழுவதும் உரிமை பெற்றுச் சுகம்பெறல்
எவரும் ஒரு புதிய ஒளி பற்றித் துலங்கிடல்
இனையவைகள் அமைய வரல் இச்சைச் சுதந்திரம்.

படுகொடிய அகரநிலை பட்டுச் சுருண்டிடல்
பசி, வறுமை, நசிவு, கொலை இற்றுத் துவண்டிடல்
கெடுமதியை உடையவர்கள் கெட்டுச் சரிந்திடல்
கிளரொளியை உலகமிசை இட்டுச் சுகம்தரும்.

கொதிநிலையில் அவனியினை வீட்டுச் சுரண்டிடும்
குறுகு மனம் உடையவரை அட்டுச் சயம் பெறல்
புதியதொரு புவி அமைய மெச்சத் தகுந்தோர்
புகழ்விரவு நல்வழியில் வெற்றிப் பயன் தரும்.

தவறுகளும் இழிவுகளும் அச்சற்று ஒழிந்திடின்
தகவுகளும் உயர்வுகளும் உச்சத்து எழுந்திடும்
குவலயமும் ஒளி விரவ முற்றத் திருந்திய
குளிர்மை நிறை சமூகநிலை பெற்றுத் திகழ்ந்திடும்.

-முருகையன்-

பூக்கும் புது மனிதம்

அம்மா
எம் அன்புருவே
உன்னை நினைந்து
ஒரு கவிதை
எழுத அமர்ந்தேன்
முடியவில்லை.
நீயோ
எழுத்துக்குள்
அடங்காத
நெடுங்கவிதை.

வான் மழைக்கு
நன்றி சொல்ல
நாம் நினைப்பதில்லை
வானில் எழும் சூரியனின்
பயன் உணர்வதில்லை
வீசுகின்ற காற்றசைவின்
நலன் அறிவதில்லை
பூதலத்தில் வாழ்ந்தும்
அதன் பொருளறிவதில்லை.

ஆணவத்தால்
பெண்கள்தமை
அடிமையென வைத்தும்
ஆலயத்தில் சிலைவைத்து
பூசனைகள் செய்தும்
வானகத்து இறைக்கனவில்
நிண்டுறங்கி வாழும்
உலகோர்க்கு உன்வாழ்வு
ஒளியூட்டும் அம்மா.

எம்மைப் படைத்துலகில்
உயிர்ப்பளித்து விட்டாய்
பாலூட்டி உணவூட்டி
பாசமுடன் காத்தாய்
பண்போடு வாழும்
வழிபயிற்றி வைத்தாய்
நோய்துன்பம் கண்டு
நெஞ்சம் பதைத்தாய்.

கண்கலங்கா தெம்மை
காலமெலாம் காத்து
அன்போடு அயராது
அடுத்தவரின் நலனுக்காய்
உழைக்கின்ற தாய்மையின்
உயரிய செயல்கண்டு
வியப்புற்று நிற்கின்றேன்.

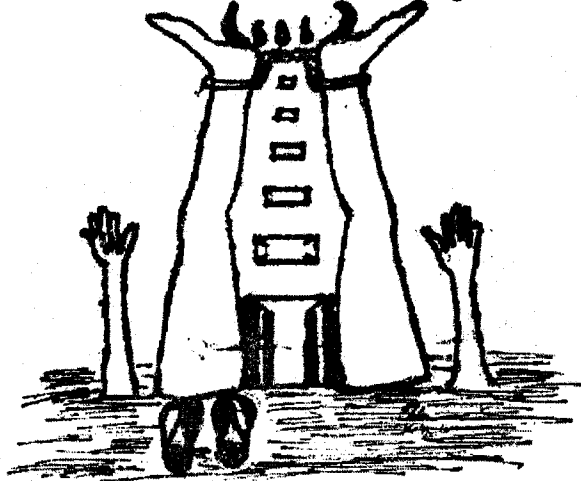
நாளும் தம்முழைப்பால்
நானிலம் செழிக்க வைத்தும்
தம்நல மிழந்து
தமக்காக சொத்து சுகம்
சேர்த்து வைக்க அறியாத
பாடுபடும் பாட்டாளி
பாருலகை ஆண்டால்
பரலோகம் சொர்க்கமெலாம்
பாரில் வரும் என்பர்.

உலகின் பெருவளத்தை
உழைப்பாளர் படைப்பதுபோல
பயிர்வளத்தை விவசாயி
படைத்துத் தருவதுபோல்
உயிர் வளத்தைப் பெற்று
உலகூய்யத் தருபவளே.

ஒற்றைக் குடும்பத்துள்
உறைகின்ற உம்முணர்வு
உலகுக்கு விரிவடைந்தால்
ஊட்டி வளர்த்து உம்போல்
உயிர்ப்பளிக்கும் தாயகத்தின்
அன்பின் அரவணைப்பில்
அதிகாரம் ஒடுக்குமுறை
போட்டி, பொறாமை
ஏற்றத் தாழ்வில்லா
போரில்லாப் புத்துலகம்
புவியில் எழும்
விரைவாய்
பூக்கும் புது மனிதம்!

தணிகையன்

பஞ்சமீர்தும்

சீவன் ஆலயத்தின் வெளிவீதியினில் அடி எடுத்து வைக்க முடிய வில்லை. அந்தளவுக்கு அலைஅலை யாக, வெள்ளம் வெள்ளமாகச் சனத்திரள். "இதற்குள் நுழைந்தால் மூச்சுத் திணறித்தான் மரணம் ஏற்படும்." எண்ணிக் கொண்டான் காந்தரூபன். எப்படி என்றாலும் மூலஸ்த்தான மூர்த்தியை அலங்காரத்தில் ஒரு தடவை தரிசித்து விட்டால் போதும். ஆனால் அது இயலும் போல் தெரியவில்லையே. "இரண்டாம் நாள் திருவிழாவிடக்கே இப்படி என்றால் தேர்த்திருவிழா விடற்கு..." எண்ணிக்கொண்டான் காந்தரூபன்.

சனத்திரள் காந்தரூபனைத் தள்ளிக்கொண்டு போகிறது. "எம் செயல் நம் கையில் இல்லை" என்பது போல தள்ளப்பட்டுப் போனவன் வெளிவீதியின் மேற்குப் புறத்தில் எத்துண்டு போய் நிற்கின்றான். இதற்குமேல் இனி ஒன்றும் செய்ய முடியாது என உணர்கிறான் காந்தரூபன். மேற்கு வீதியில் உருண்டு திரண்ட கருங்கல் ஒன்று தரையில் படுத்திருப்பது அவன் கண்களில் படுகிறது. காந்தரூபன் அதன் மேல் அமர்ந்து கொண்டான்.

அவன் மனம் பரம்பொருளை நினைந்து, நினைந்து பாகாய்

உருகியது. இறைவன் சந்நிதியில் அவ்விறைவனைப் பூரணமாக உணர்ந்து இருப்பதே ஒரு சுகம்தான். என்னே நிம்மதி. கடவுள் இருக்கிறான் என்பதை நம்புகையில் எப்படி யெல்லாம் துன்பங்கள் பனிபோல விலகுகின்றன. இறைவனை உணர்வால் உணர்ந்து விம்முகிறான் காந்தரூபன். அவன் மனதில் பரிபூரண திருப்தி.

அவன் மனம் மேற்கு வீதியில் இருந்து கொண்டு இறைவனுடன் கதை பேசுகிறது. "தருக்கவாத அறிவு மனிதனுக்குப் பெருமை தரலாம். நம்மைப் பெரியவன் என்று எண்ணி மமதை கொள்ள வைக்கும். நானும் தருக்க வாத அறிவில் முழு நம்பிக்கை வைத்து, மெய்ஞ்ஞானத்தை விஞ்ஞானத்தால் அளவிட முயன்றவன்தானே!" தன்முன்னைய நிலைப்பாட்டை எண்ணிச் சிரிக்கின்றான்,

ப ர ம் ப் ப ா ரு ளே !
மெய்ஞ்ஞானத்தை அறிய ஒரு எல்லைவரைதான் தருக்கவாதம் உதவும். அதற்கு அப்பால்... தருக்கம் புரியமுடியாது. அனுபவம் தான் கை கொடுக்கும். விஞ்ஞானத்தால் சடப்பொருட்களைத் துருவித் துருவி ஆராய

மாப் போல் ஆத்மாவை, ஆத்மாவின்னெல்லைக் கோட்டை... பரம்பொருளை அவனின் இரகசியத்தை துருவித் துருவி ஆராய முடியுமா? அனுபவமும் உணர்ச்சியும் மெய்ஞ்ஞானத்தின் திறவுகோலுக்கு வேண்டும்.

இவ்வளவு காலமும் நாத்திகம் பேசியவன், தருக்க வாத அறிவில் அபார நம்பிக்கை வைத்திருந்தவன், ஏன் இந்தத் துன்பங்கள்... என்ற ரீதியில் ஆராய்ச்சி புரிந்தவன். கோவில் வாசலை அண்டாதவன் இன்று பாகாய் உருகிறான். தன் அறிவின் பெருமைகளை எல்லாம் களைந்து விட்டு இறைவனுடன் பேசுகிறான்; காந்தரூபன் என்ற விஞ்ஞானப் பட்டதாரி.

இப்பொழுது அவன் தன்னைச் சுற்றிலும் அலைமோதும் பக்தர் கூட்டத்தைக் கண்களால் அளவெடுக்கிறான்.

நீராடி தூய ஆடை புனைந்து, தீட்சைக் குறிகளுடன் இறைவனே சரணம் என்னும் நம்பிக்கை முகத்தில் தெரிய, அகமும் புறமும் மிளிர், தங்கள் குறை போக்க, முக்தி ஆனந்தம் பெற திரண்டு வந்திருக்கிறார்கள். அவன் கண்கள் பனிக்கின்றன. உள்ளம் பூரிக் கிறது. மெய் சிலிர்க் கிறது.

அதோ போகிறதே பஜனைக் கோஷ்டி, அதில் தான் எத்தனை

வனஜா நடராஜா

சிறுவர்கள்... பத்து, பதினைந்து வயதிற்குக்கும். அவர்களும் பஜனை பாடி... அவர்களுடன் இணைந்து அவன் மனமும் பாடுகின்றது.

"கண்காள் காண்மின்களோ கடல் நஞ்சுண்ட கண்டன்தன்னை எண்டோள் வீசினின்றாடும் பிரான் தன்னை கண்காள் காண்மின்களோ"

"செவிகாள் கேண்மின்களோ சிவன் எம்மிறை செம்பவன..."

மனம் திருஅங்க மாலையின் பதினொரு பாடல்களையும் உணர்ச்சியுடன் உச்சரிக்கின்றது. ஆயத்த மணி ஒலிக்கின்றது.

காந்தரூபனுக்கு அருகில் வேறொர் பக்தர் பாடுகிறார்.

"வெள்ளைநிற மல்லிகையோ வேறெந்த மாமலரோ வள்ளல் அடியிணைக்கு வாய்த்த மலரெதுவோ வெள்ளை நிறப் பூவுமில்லை வேறெந்த மலருமல்ல உள்ளக்கமலமடி உத்தமனார் வேண்டுவது."

காந்தரூபன் சிலிர்த்துத் திரும்பிப் பார்க்கின்றான். சிவன் கோவில் நிர்வாகசபை உறுப்பினர் ஆனந்த ராசா. காந்தரூபனுக்கு அவரை நன்கு தெரியும். ஆனால் அவருக்கு இவனைத் தெரியாது. ஆனந்தராசா ஒரு சிறந்த சமயச் சொற்பொழிவாளர். இறை தத்துவத்தை விளக்குவதில் அவருக்கு நிகர் அவர்தான். காந்தரூபன் அவரை மனதால் மெச்சிப்பார்க்கிறான்.

அப்பொழுது இன்னுமொருவர் ஆனந்தராசாவிடம் வந்து "உள்ளுக்கு வேலை இருக்குது வாருங்கோ" என்று அழைக்க ஆனந்தராசா வந்தவருடன் போகிறார்.

"ஆன்மாவின் இதயங்கள் சங்கமிக்கும் புனிதபூமி ஆலயம்" என எண்ணி தனக்குள் முழுகி இருந்தவன் மீண்டும் பக்தர் கூட்டத்தைக் கண்களால் அளவெடுக்கிறான்.

அதோ ஒருத்தி பத்து வயதுச் சிறுமி அழக்கேறிய ஆடை அந்த ஆடையில் தான் எத்தனை கிழிசல்கள். எண் நெய் என பதை என்ன என்றே அறியாத வாரப்பாத பரட்டைத் தலை

முடி. முகத்தில் உணர்ச்சிகள் இன்றி வெறுமை. கண்களில் ஜீவகளை நிலலை. அவள் இடுப்பில் நான்கு வயது மதிக்கத்தக்க பாலகன் ஒருவன். அவளின் சகோதரனாக இருக்க வேண்டும். அவன் அம்மணமாய், மூக்கில் இருந்து சளி வழிய அவளின் சட்டையைப் பிடித்துக் கொண்டு இன்னுமொரு சிறுமி ஆலயத்தில் பிச்சை எடுப்பவர்கள் அவர்கள்.

காந்தரூபனின் மனம் இறைவனிடம் முறையிடுகிறது. "ஆண்டவா, ஏன் ஒருவனுக்குக் கொடுத்து மற்றொருவனை வஞ்சிக்கிறாய். இந்தப் பிஞ்சுகளை ஏன் இப்படித் தண்டிக்கிறாய். ஏதுமறியா இவர்கள் என்ன பாவம் செய்தார்கள்? ஏன் உனக்கு இப்படி ஒரு லீலை. தண்டிக்கப்பட வேண்டிய எத்தனை மூட்டைப் பூச்சிகள் சமூகத்தில் செல்வச் செழிப்புடன் இருக்க... பள்ளிப் பாடல் வாசிக்கும் பருவத்தில் பிட்சாகாணமா?" காந்தரூபன் மனம் எண்ணமிடுகையில் அந்தப் பிஞ்சுகள் அவன் பார்வையை விட்டுவிலகி விடுகின்றனர்.

"கற்பூரம் வாங்க வேண்டும்" நினைத்துக் கொண்டு காந்தரூபன் கடைக்கு எழுந்து செல்கின்றான். கற்பூரம் வாங்குவதற்கு கடைவால் சனக்கூட்டம் சற்றுக் குறைவாக இருக்கிறது. காற்று மெல்ல மெனியைத் தழுவுகிறது. காந்தரூபன் தன் 'பரிசை' எடுத்து ஐம்பது ரூபா நோட்டை எடுக்கிறான். அப்பொழுது அவன் பர்ஸில் இருந்து இருநூறு ரூபா நோட்டு ஒன்று கீழே நழுவுகிறது. காந்தரூபன் அதனைக் கவனிக்க வில்லை.

"அண்ணை, இருநூறு ரூபா கீழே விழுந்திட்டுத்" என்னும் குரல் அருகில் கேட்டு திரும்புகிறான் காந்தரூபன். அந்த ஏழ்மையைத் தாங்கும் சிறுமி தான் அருகில் நிற்கிறாள்.

கீழே குனிந்து அந்த இருநூறு ரூபா நோட்டை எடுத்து காந்தரூபனின் கைகளில் வைக்கிறது அவளின் மென்கரம். அவள் அவனைப் பார்த்து நிர்மலமாகச் சிரிக்கிறாள். காந்தரூபனின் கண்களை கண்களின் கசிவு திரையிடுகிறது. அந்தச் சிறிப்பில் கற்பூரம் பொருளைத்

தரிசிக்கிறான் அவன்.

"தங்கச்சி..." அவன் அழைப்பதற்கு வாய் உன்ன அவன் தன் உடன்பிறப்புகளுடன் அவனிடம் இருந்து தூரவிலகி விடுகிறான். கண்களின் பெருக்கை அவனால்தடுக்கமுடிய வில்லை.

கற்பூரம் வேண்டியவன் எப்படியும் கோவிலுக்குள் போவது என எண்ணிக்கொண்டு, தன் பாதங்களைக் கழுவவதற்காக கோயில் கிணற்றை நோக்கிச் செல்கின்றான்.

கால கழுவவதற்கு கோவில் கிணற் றடியில் முண்டியடித்துக் கொண்டு சனத்திரள் குழுமி நிற்கிறது. காந்தரூபன் அவர்களுக்கு தண்ணீர் அள்ளி இறைக்கும் பொறுப்பை மனநிறைவுடன் ஏற்றுக் கொள்கிறான். "தானும் இறைதொண்டு..." மனதில் சிறு நிறைவு.

அப்பொழுது "அம்மாமாரே, ஐயாமாரே கொஞ்சம் வழிவிடுங்கள். பஞ்சாயிர்தம் குழைப்பதற்கு வாழைக் குலைகள் கழுவவேண்டும்." எனக் கூறிக் கொண்டு சிலர் வாழைக் குலைகளுடன் வருகின்றனர். கிணற்று வாயிலில் குழுமி நின்றவர்கள் விலகி வழி விடுகின்றனர்.

அவர்கள் வாழைக் குலைகளை கைகளில் பிடித்திருக்கக் காந்தரூபன் தண்ணீர் அள்ளி ஊற்று கிறான். நன்றாக முற்றிக் கனிந்த பழங்கள் கொண்டு வாழைக் குலைகள் அவை. தண்ணீரின் விசையைத் தாங்க முடியாமல் குலையில் இருந்து சில பழங்கள் தெறிக்கின்றன.

அப்பொழுது தெறித்த பழங்களை பிஞ்சுக் கரம் ஒன்று பொறுக்கிறது. காந்தரூபன் நியிரந்து பார்க்க 'பளார்' எனக் கன்னத்தில் அறையும் ஓசை. காந்தரூபன் அதிர்கின்றான். அதே ஏழைச் சிறுமி தான் பழம் பொறுக்கி அடி வாங்கியவன். அடித்தவரோ ஆத்மாவைப் பற்றி மேடைகளில் முழங்கும் ஆனந்தராசா தான்.

"அக்கா பசிக்குது. பழம், பழம்" சிறுமியின் இடுப்பில் இருக்கும் பாலகன் அழுகிறான். அச்சிறுமி தன் கன்னத்தில் விழுந்த அறை பொறுக்கமாட்டாமல் அழுகிறாள்.

“கேடுகெட்டதிகள், இது சாயிக்கு பஞ்சாயிர்தம் குழைக்க” மெய்ப்பொருள் தெரிந்த ஆனந்தராசா முத்துச் சொற்களை வாயில் இருந்து உதிர்க்கிறார். இதே ஆனந்தராசாதான் அன்று ஒரு விழாவில் உணர்ச்சி பொங்க, “தனி ஒருவனுக்கு உணவிலையேல் இவ் ஐகத்தினையே அழித்திடுவோம்” எனும் பாரதியின் பாடலை கனல் தெறிக்கப் பாடியது காந்தரூபனுக்கு இப்பொழுது காதுகளில் ஒலிக்கிறது.

“உங்களாலை தான் காலம் கெட்டுப் போச்சது” உலகில் முறைகேட்டுக்கான காரணத்தை ஆராய்ந்து ஞானம் பெற்ற வேறொருவர் அந்த இடத்தில் அறிவிக்கிறார்.

அந்த மூன்று பிஞ்சுகளும் விம்மிக்கொண்டே அவ்விடத்தை விட்டு அகல்கின்றன. “பிஞ்சுகளின் நெஞ்சுக்குள் என்ன உணர்வுகளோ, விளக்கங்களோ... அவற்றை விம்மலோ வெளிக்காட்டுகிறது” எண்ணிய காந்தரூபன் மனதில் வார்த்தைகளால் விபரிக்கமுடியாத உணர்வலைகள், தண்ணீர் அள்ளி ஊற்று

வதை நிறுத்தி விட்டுத் தான் முன்னர் அமர்ந்து இருந்த மேற்குவீதிக்கல்லுக்குப் போகிறான் காந்தரூபன்.

கருங்கல்லின் மேல் அமர்ந்து கைகளால் தலையைத் தாங்கிய வண்ணம் மனதுக்குள் அலை அடிக்க அமர்ந்திருக்கிறான். நேரம் வேகமாக நகர்கிறது. திடீரென ஏதோ ஒரு உணர்வு உந்தித் தள்ள மூர்க்கத் தனத்துடன் சனத்திரளை விலத்திக் கொண்டு கோவிலுக்குள் நுழைகிறான்.

சிவனுக்கு பஞ்சாயிர்த அபிஷேகம் நடைபெறுகிறது. வாழைப் பழங்களை அளவாக, அழகாக வெட்டி தேனில் குழைத்து தயார் செய்த பஞ்சாயிர்தத்தை “நெற்றிக்கண் திறக்கினும் குற்றம் குற்றமே” என்று நக்கீரன் யாருடன் வாதாடினாரோ, அந்தச் சிவனின் மேனியில் பூச பழத் துண்டங்கள் சிவனின் மேனியில் நிற்க முடியாமல் நழுவி வழவி சிவனின் காலடியில் சேர்கின்றன. அவை அவனிடம் மன்னிப்புக் கேட்கின்றனவோ? அல்லது அவன் மேனியைத் தழுவ

மனமில்லையோ?

குருக்கள் பஞ்சாரத்தி காட்டுகின்றார். காந்தரூபன் சிவனை மனக்கண்களால் உற்றுப் பார்க்கிறான். அந்தச் சிவன் நாணித் தலைகுனி்கின்றான்.

பக்தர்களின் “அரோகரா” ஒலி வாணைப் பிளக்கிறது.

“அரோகரா, எல்லாம் வல்ல பரம்பொருளுக்கு அரோகரா... உள்ளக் கமலமடி உத்தமனார் வேண்டுவது.” அருகில் உணர்ச்சிப் பெருக்கு கேட்டு திரும்புகிறான் காந்தரூபன். ஆனந்தராசாதான்.

மறுபுறம் திரும்பிப் பார்க்கிறான். “உதுகளாலை உலகம் கெட்டுப் போச்சது” கிணற்றடியில் அறி வித்தவர் கண்களில் நீர்மலக, “அரோகரா” என்று முழங்குகிறார்.

“ஆதீகமா, நாத்தீகமா அங்கு நிலவுகிறது.” மனதில் முளைத்த வினாவுடன் காந்தரூபன் இறை சந்நிதியை விட்டு விலக, மனம் அந்தப் பிஞ்சுகளையே எண்ணி எண்ணி...

✱

வெற்றிகொள்வப்படவேண்டிய துரோணர்கள்

துரோணர்
செத்தாரில்லை

உனக்கும்

எனக்கும் இடையே
வாழ்ந்து கொண்டே
இருக்கிறார்.

உன்னுடையதும்

என்னுடையதுமான
பெருவிரல்களோடு

சுட்டு விரல்களையும்
வாங்கிக் கொள்ள

அல்லது

வெட்டி எடுத்துக்கொள்ள
துரோணர் இன்னும்
செத்தாரில்லை.

நாங்கள்

மேலே செல்ல

கால் பதிக்கும்

படிக்கற்களை உருட்டிவிடவும்
வீழ்ந்தபின்

அருள்மழை பொழியவும்

பிடித்தேறும் வடத்தை

ஆங்காங்கே

வெட்டி விடவும்

துரோணர் இன்னும்

செத்தாரில்லை.

சத்திரியனுக்கு

வில்வித்தையும்

எங்களுக்கு ஜீவகாருண்யமும்

கற்பிக்க,

காருண்யத்தை

வாளி வாளியாய்

எங்கள் தலையில் ஊற்றி

(உச்சி குளிர்ந்து)

எங்களை உறைய செய்யவும்

துரோணர் இன்னும்
செத்தாரில்லை.

நாங்கள்

குடாகி சிவந்து போகாமல்

பார்த்துக் கொள்ளவும்

துரோணர் இன்னுந்தான்

செத்தாரில்லை.

ஆனால்

வெட்டிக்கொடுத்து

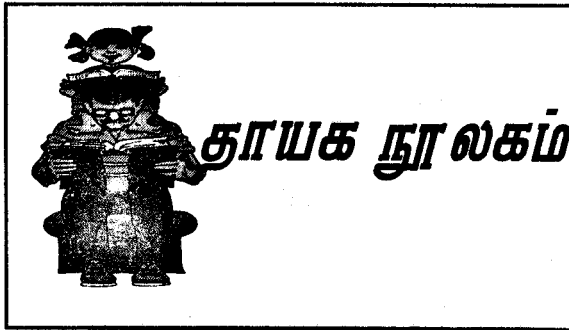
வீழ்ந்து வணங்க

நாங்கள்தான்

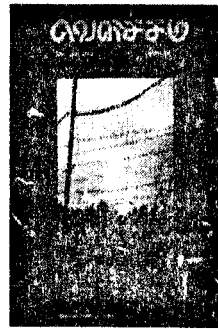
ஏகலைவர்களாக

இல்லை.

தருமை வதனன்

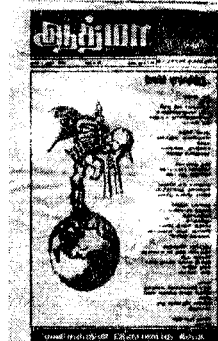
தாயக நூலகம்

நூல்: வெளிச்சம்
 சஞ்சிகை
 ஆசிரியர்: ஆசிரியர் குழு
 வெளியீடு: விடுதலைப் புலிகள்
 கலை பண்பாட்டுக் கழகம்
 முகவரி: வெளிச்சம்
 விடுதலைப்புலிகள் கலை பண்பாட்டுக் கழகம்
 நடுவழி பணியகம்
 புதுக்குடியிருப்பு
 விலை: 40 ரூபா

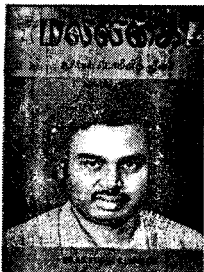
நூல்: வீரகந்தை துளிர்க்கும்
 சிறுகதைத் தொகுப்பு
 ஆசிரியர்: பதினைந்து
 பெண் எழுத்தாளர்கள்
 அட்டைஓவியம்:
 வெளியீடு: கட்டன் வானதி
 வெளியீடு
 விலை: 150 ரூபா

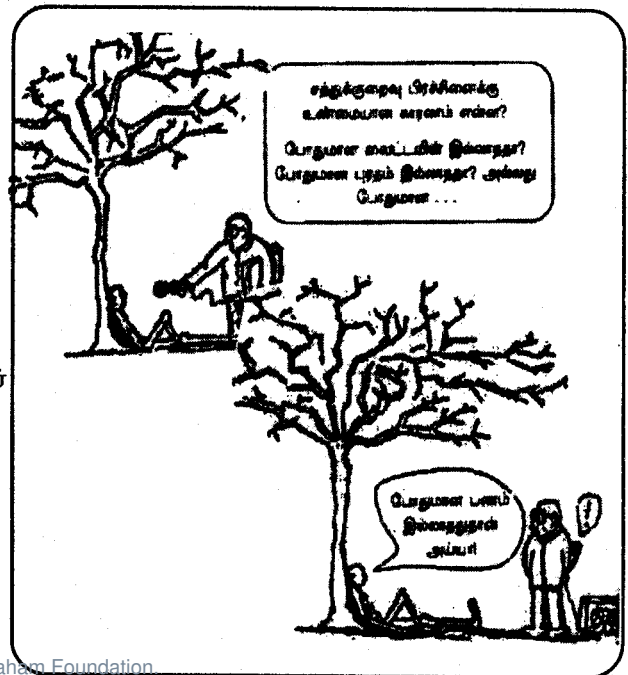
நூல்: ஆத்மா
 சஞ்சிகை
 ஆசிரியர்: ஆசிரியர் குழு
 வெளியீடு: மனிதம்
 கலந்தாய்வுக் குழு,
 யாழ்ப்பாணம்
 முகவரி: ஆத்மா 'புதிய வயல்'
 இல.17, மடம் வீதி,
 யாழ்ப்பாணம்.
 விலை: 5 ரூபா

நூல்: காவல் வேலி
 சிறுகதைத் தொகுப்பு
 ஆசிரியர்: தில்லைச்சிவன்
 அட்டைஓவியம்:
 இரா.சடகோபன்
 வெளியீடு: தேசிய கலை
 இலக்கிய பேரவை
 விலை: 100 ரூபா

நூல்: மல்லிகை
 சஞ்சிகை
 ஆசிரியர்: டொமினிக் ஜீவா
 அட்டையில்: நாடக கலைஞர்
 க.பாலேந்திரா
 முகவரி: மல்லிகை
 201-1/1, ஸ்ரீகதிரேசன் வீதி
 கொழும்பு-13
 விலை: 20 ரூபா

பார்வைக் கோளாறு

-மணி

(முகமும் ஆடைகளும் ஒரு பக்கம் சிவப்பாகவும் மறு பக்கம் பசுநீலமாகவும் தீட்டப்பட்ட ஒருவர் முகத்தை மறைத்தபடி மேடைக்கு வருகிறார். அவையோரை நோக்கி முகத்திரையை நீக்குகிறார்.)

இதென்ன கோலமெண்டுதானே யோசிக்கிறியள்! சிலருக்கு... இரட்டைநாக்கு சிலருக்கு... இரண்டு முகம் நான் அப்பிடயில்லை, எனக்கு இரண்டு பார்வை ஒண்டு (சிவப்பு பக்கம் அவைக்குத் தெரியத் திரும்பி) முன்னோக்கின பார்வை! மற்றது... (பசுநீலப் பக்கம் தெரியத் திரும்பி) பின்னோக்கின பார்வை.

(மீண்டும் நேராக நோக்கியபடி) கனகாலத்துக்கு முதல் எனக்கு முன்னோக்கின பார்வை மட்டுந்தான் இருந்தது அப்ப எனக்கு வயசும் குறைய எதையாவது செய்ய வேணும் என்கு துடிப்பும், இப்ப வயசு போகப்போக பின்னோக்கின பார்வைதான் கூடி வருகுது. ஏனெண்டா, முன்னோக்கிப் பாக்கக் கூடிய காலம் குறைஞ்சுகொண்டல்லோ போகுது. நான் சொல்லிறது விளங்குது தானே...

எண்டாலும் என்னாலை தேவைக்குத் தக்கின மாதிரி, முன்னோக்கின பார்வையிலும் பாக்கவும் பறையவும் ஏலும். ஒ- நீங்கள் இப்ப என்ன யோசிக்கிறியள் என்கு எனக்குத் தெரியும். நான் இப்ப என்ன பார்வையோட வந்திருக்கிறீள் என்கு யோசிக்கிறியள். சரிதானே! சொல்விறன்...

அது ஆர் எதை எப்ப எப்பிடிக் கேக்கினம் என்குதைப் பொறுத்தது. இப்ப நான் ஒரு என்.ஐ.ஓவுக்காக ஒரு ஐரோப்பிய நாட்டினட தூதரகத்துக்கு ஒரு அலுவலாகப் போறன். அவைக்கு என்ட பழைய சரித்திரம் எல்லாம் தெரியும் என்குலுந் தெரிஞ்சதுபோல காட்டாயினம். அவைக்குத் தெரியும் என்கு எனக்குத் தெரியும் என்கு நானும் காட்டமாட்டன். அவைக்கு அவையட காரியத்திலை கண். எனக்கு என்டதில கண்.

இப்பவுங் கூட்டங்களில நான் கதைக்கிற விசயங்களைப் பற்றி ஆள் வைச்ச விசாரிக்கிறவை என்கு எனக்குத் தெரியும். அதாவைதான் நான் இப்ப (பசுநீலப்பக்கம் தெரியத் திரும்பியபடி) பின்னோக்கின பார்வையில கூடுதலாக் கதைக்கிறனான். இண்டைக்கு ஆள் அனுப்பெல்லை என்கு துணியில உங்களிட இப்ப (சிவப்புப் பக்கம் தெரியத்திரும்பி) கொஞ்சம் முன்னோக்கின பார்வையிலையுங் கதைக்கிறன். என்குலும் அளவுக்குங் கூடக் கதைக்கமாட்டன்.

(பசுநீலப்பக்கம் தெரியத் திரும்பியபடி) கொஞ்சக்காலம் முன்னம் கொம்பூனிஸ்ட் அறிக்கையினட 150வது ஆண்டு நிறைவு என்கு வந்து என்னைப் பிடிச்சக் கொண்டாங்கள். பழைய சினேகிதம். தட்டிக்கழிக்கவும் ஏலெல்லை. 150 வருசம் பழைய அறிக்கையால என்ன பிரயோசனம் புதுசா ஒரு அறிக்கை எழுதுவம் என்கு சொல்லத்தான் நினைச்சன். யாகாவாராயினும் நாகாக்க என்கு, ஆர் சொன்னது... கம்பரோ, பாரதியாரோ, ஆராயிருந்தாலென்ன. கவனமாத்தான் கதைச்சக் கழரப் பாத்தன். என்குலும் அவங்கள் வைச்ச ஐசில மனம் இளகிப் போச்சது. ஒமெண்டுபோட்டன்.

ஓமெண்ட பிறகுதான் (பசுநீலப் பக்கம் தெரியத்திரும்பி) இவங்கள் என்னை ஒருவேளை வம்பில மாட்டிவிடப் போறாங்கள் என்கு யோசனை ஓடிச்சது. என்குலும் இனிப் பின்வாங்கிறது கஷ்டம் என்கு நனைச்சுப் பாத்தன். அதோட, பழந்திண்டு கொட்டை போட்ட ஆள் நான். இவங்கள் என்னை எங்க பிடிக்கிறது. எங்கையெல்லாமோ சூழியோடித் தப்பின நான் இவங்களிடையோ எம்பிடுவன்? என்குலும் எல்லாத்துக்கும் ஆயத்தமாகத் தான் போளன்.

கூட்டத்தில் வைச்சப், பகிடிபகியுமா வெற்றிவெற்றியுமா, கொம்பூனிஸ்ட் அறிக்கையை நாங்கள் கொஞ்சம் வித்தியாசமாப் பாக்க வேணும் என்கு சொன்னன். கொம்பூனிஸ்ட் அறிக்கையை ஏற்காதவையினட பார்வையில மட்டுமில்லாமல் பாக்கப்பழக வேணும் என்கு சொன்னன். அதோட அது நாட்பட்டுப்போன அறிக்கை என்குதால அதைவிடப் புதுசான அறிக்கையெனும் வந்திருக்குது என்குதையும் நாங்கள் மறக்கக்கூடாது என்கு சொல்லிப்போட்டு, என்கு நாக்கில சரஸ்வதி குந்திச்சோ சனியன் குந்திச்சோ தெரியாது. பின்னோக்கான பார்வையில ரஷ்யா தோத்ததுக்குக் காரணம் காளமாகஸ்தான் என்கும சொல்லிப்போட்டன். கூட்டத்தில கொஞ்சம் சலசலப்பு மாதிரித் தெரிஞ்சது. உடனயே கதையைமாத்தி. (சிவப்புப்பக்கம் தெரியத் திரும்பி) ரஷ்யாவில கொம்பூனிஸ்ட்காறர் 1917ம் ஆண்டு வெண்டது ஆரால? காளமாகல்லா தானே. அப்ப வெண்டதால தானே பிறகு தோத்தினம். அப்ப ஆரில பிழை? காளமாகஸ்தான் வெற்றிக்குக் காரணமெண்டாத் தோல்விக்கும் அவர் பங்ளாளிதானே என்குடன். கதை அவ்வளவு எடுபடெல்லைப்போல. பக்கத்தில இருந்த ஒருத்தன் தலையை ஆட்டி வலும் சந்தோசமாச் சிரிச்சான். உடன ஆரெண்டு

தெரியேல்லை. கூட்டத்தில் கதைச்சமுடியவிட்டு அவன் ஓடிவந்து கையைக்குலுக்கக்கே... (பசுநீலப் பக்கம் தெரியத் திரும்பி கொஞ்சம் புளுகமாயும் இருந்துது. அவன் கொடுப்டுக்குள்ள சிரிச்சுக்கொண்டு நான் முப்பது நாப்பது வருசமாப் பிடிச்ச லயினைத்தான் நீரும் இப்ப பிடிக்கிறீர் என்று சொல்லிப்போட்டுச் சத்தமாகக் கேக்கேக்கே என்று சிரிக்கத்தான் அவன் ஆர் பாவி என்று விளங்கிச்சது.

(சிவப்புப் பக்கம் தெரியத்திரும்பி) எனக்கு வலு வெக்கமாப் போச்சது. கொள்கையை விட்டுக் குடுக்கலாம். எண்டாலும். எண்ட தன்மானத்தை விட்டுக் குடுக்கேலுமோ? நாங்கள் அந்த நாளையில முன்னோக்கிய பார்வையிலதான் எல்லாத்தையும் பாத்தனாங்கள் எண்டும் படிக்கிற நாளில கொம்பூன்ற கொள்கையில்லாதவன் முழுமடையனாத்தான் இருப்பான் எண்டன். ஆளுக்கு முகம் கறுத்துச் சண்டிவிட்டுது. பாக்க மனதுக்குள்ள கிளுகிளுப்பா இருந்துது. அவர் படிக்கிறநாளில பாடப்புத்தகமும் கையுமாத் திரிவார். ஒரு அரசியலும் தெரியாத மொக்கனெண்டு நக்கலடிப்பம். இப்பிடி நாலு பேருக்கு நக்கலடிக்காவிட்டால் என்னையும் ஒரு ஆனெண்டு மாணவர் சங்கத்தினட் கொமிட்டியில சேர்ப்பான்களா?

(பசுநீலப்பக்கம் தெரியத் திரும்பியவாறு) இந்த இடதுசாரித் தொடர்பால எனக்கு எவ்வளவு நன்மை கிடைச்சது என்று இவன் உலக்கையனுக்குத் தெரியுமா? எத்தினை எத்தினை ஆக்களைப் பழக்கம் பிடிச்சனான் எண்டெல்லாம் சொன்னெண்டா இன்னொருக்காக 'கெக்கெக்கே' என்று சத்தமாச் சிரிப்பான். எனக்கு விசர் வந்திடும் கண்டியளோ! எண்டாலுங் கடைசியா ஒண்டு சொன்னன் (மீண்டும் சிவப்புப் பக்கம் தெரியத் திரும்பி) "அண்டைக்குச் சிவப்புச் சட்டை போட்டு உளர்வலம் போனதாலதான் இண்டைக்கும் வெள்ளைக்காரன் என்னை மதிக்கிறான். உன்னை ஏன் ஆரேன் வெள்ளைக்காரன் ஒரு ஆளா மதிக்கேல்லை எண்டா, உன்னாலை அவனுக்குப் பிரயோசனமில்லை.(சடாரென்று நேராகத் திரும்பி நிற்கிறார்.)

அவர் கழண்டாரெண்டு பாத்நாப், புதுசா ஒரு பெடிப்பிள்ளை. இண்டைக்கு நேத்துப் புதுசா அரசியல் படிச்ச வந்தவர் போலதெரிஞ்சது. என்னை மடக்கிறன் என்று நினைச்சுக்கொண்டல்லோ கேள்வி கேட்கத் துவங்கினார். விடுவனா? அதுவும் அதுக்குள்ள ஒரு சின்னக் கூட்டமுமெல்லோ கூடிவிட்டுது. ஆரோ ஆளை ஏவிவிட்டிருக்கவேணும். நான் முந்திக் கதைச்ச புரட்சி, சோசலிசம் எல்லாத்துக்கும் என்ன நடந்தது எண்டல்லோ கேக்கிறார்! ஒரு குடுவை குடுக்கவேணும் என்று (பசுநீலப் பக்கம் தெரியத்திரும்பி) 'தம்பி நீர் நேத்து முந்தநாத்துக் கண்டுபிடிச்ச இந்தச்சோசலிசத்தை நாங்கள் எப்பவோ கதைச்சப் பேசி ஆண்டு அனுபவிச்சனாங்கள். நீரெல்லாம் இப்ப ஆரும் தேடாத காலத்தில வந்து சோசலிசம் கதைக்கிறீர். சோசலிசத்தில இனி

வேலையில்லை எண்டுதான் புரட்சி கிரட்சி எல்லாத்தையும் விட்டுப்போட்டு என்ஜிஓக்களோட போய்ச் சேர்ந்தனான்.' என்று சொல்லிமுடிக்க முன்னமே 'முந்தி உங்கட சட்டையில் குத்தியிருந்த அரிவாள் சுத்தியல் போட்ட சிவப்பு B1ஜ் (badge)ஐ எங்கினை தூக்கிப் போட்டிங்கள்' என்று சொல்லிப்போட்டு ஓடிப் போயிட்டான். சிவப்பு B1ஜ் - (சிவப்புப் பக்கம் தெரிய மீண்டும் திரும்புகிறார்)

மெய்யா, நான் அதை இன்னம் எங்கையும் வீசேல்லை. கவனமா ஆரிண்ட கண்ணிலையும் படாமல் ஒளிச்ச வைச்சிருக்கிறன். கொம்பூனிசம் முடிந்து எண்டு எல்லாத்தையும் கைவிடேலுமா? தப்பித் தவறி நாளைக்கு அவங்கள் அதிகாரத்துக்கு வரேலும். அதோட அவங்கள் நேட்பாளத்தில மாதிரி எங்காவது போற நேரம், எங்கையாவது என்னைக் கூத்திக்கொண்டுபோக நினைப்பாங்களெண்டா அதைக் காட்டி 'இதைத் தெரியுமா? இது முட்பத்தைஞ்ச நாப்பது வருசம் பழசு.' என்று சொல்லலாமெல்லோ.

(மெல்லத் திரும்பி நேராகப் பார்த்தபடி)

'நீங்களெல்லாம் சிவப்புக் கொடி தூக்க முதல் நான் தூக்கினனான். நீங்கள் எல்லாம் துவக்குத் தூக்கிப் பொலிஸ், ராணுவத்தைச் சூட முதலே நான் பொலிசுக்குக் கல்லெறிஞ்சவனுக்கு சப்போட்டா இருந்தனான்.' என்று சொல்லுவன். இதுதானோ என்ட் முன்னோக்கின பார்வை என்று கேளாதையுங்கோ. இதெல்லாம் நான் வழக்கமாக ஆரிட்டையும் சொல்லுறேல்லை. எண்டாலும் இண்டைக்குச் சொல்லுறன். எல்லாரிட்டையும் சொல்லிப் போடாதையுங்கோ. ஏனெண்டா, (பசுநீலப்பக்கம் தெரியத் திரும்பி) அது எண்ட தொழிலுக்கு ஆபத்து. சிலவேளை அவங்களுக்கு எண்ட சரித்திரம் தெரிந்து கொண்டுதான் என்னையும் எடுத்தவங்களோ தெரியாது அவங்களுங் கேக்கேல்லை, நானும் சொல்லேல்லை.

ஒண்டு சொல்லுறன். உலகத்தைத் திருத்தேலாது பாருங்கோ! ஏதோ நாங்கள் எங்கட பாட்டில நல்லா இருந்தாப் போதும். ஏலுமெண்டளவுக்கு எங்களுக்குக் கரைச்சலில்லாம மற்றவைக்கும் கரைச்சலில்லாம நாங்கள் வசதியா இருக்கிற வழியைப்பாப்பம். அதுதான் இப்ப எண்ட கொள்கை. முந்தி நான் படிச்ச முடிஞ்ச வேலையாப் போறநாளில... (சிவப்புப் பக்கம் தெரியத் திரும்பியவாறு) அப்பர் நல்ல சீதனத்தோட எனக்கு ஒரு கலியாணம் பேசினவர் அப்ப எனக்கு இன்னம் புரட்சியினட் குடு ஆறேல்லை. அப்பரிட்டச் சீதனக் கொடுமையைப் பற்றி நீளமா ஒரு பிரசங்கம் வைச்சன். அப்பர் பனங்காட்டு நரி. கோவிக்கேல்லை. சிரிசிரி என்று சிரிச்சுக்கொண்டு சொன்னார். 'மடையா' (பசுநீலப்பக்கம் தெரியத் திரும்பி) 'உன்ட் படிப்பென்ன, உத்தியோகமென்ன, சம்பளம் என்ன, வரும்படி என்ன என்று உனக்கு இப்ப விளங்கேல்லை? ஆமான சீதனமில்லாமல் முடிச்சியோ, உன்னிலை ஏதோ பிழை எண்டுதான் சொல்லுவினம்' எண்டார். (சிவப்புப் பக்கம்

தெரியத் திரும்பி) நான் விட்டுக் குடுப்பனோ, மூண்டு வருசமா யூனிவேசிறியில படிச்ச அரசியலை விடேலுமோ. எண்டாலும் உள்ளுக்க (பசுநீலப் பக்கம் தெரியத் திரும்பியவாறு) அப்பர் சொன்னதில ஞாயம் இருக்குதெண்டு கொஞ்சம் விளங்கிச்சுது.

'தந்தை சொல்லிக்கதோர் மந்திரம் இல்லை' எண்டு சம்மாவோ சொல்லிவைச்சினம். அப்பருக்குச் சாதி சடங்கிலையெல்லாம் வலும் நம்பிக்கை. அதுக்கு முதல் ஒரு நாள் நான் சாதி ஒழிக் கண்டு கதைச்சதைக் கேட்டுப் போட்டு, 'தம்பி எளிய சாதியள் இப்ப கோவிலுக்க வாறதுக்குச் சண்டித்தனம் எல்லோ பண்ணிறாங்கள். பணிவா மரியாதையாக் கேட்டால் வாசலோட நிண்டு கும்பிட்டுட்டுப் போக விடமாட்டமா? அதுகளின்ட சாதிப் புத்தி' எண்டு சொல்லிப்போட்டு நான் மறுமொழி சொல்லமுதல் 'நீ ஏதன் கீழ்ச்சாதி, சிங்களத்தி, சோனகத்தி ஆரையேன் பார்த்து வைச்சிருக்கிறியோ?' எண்டு ஒருமாதிரிப் பார்த்தார். நான் பார்த்து வச்ச கதை அப்புக்கு ஆரேன் சொல்லிப் போட்டாங்களோ எண்டும் ஒரு ஜமிச்சம் வந்துது (சிவப்புப் பக்கம் தெரியச் சடாரெனத் திரும்பி) உண்மையை அவிட்டுவிடுவம் எண்டுதான் யோசிச்சன். எண்டாலும் முன்போசனையா (மெல்லப் பசுநீலப்பக்கம் தெரியத் திரும்பிக் கொண்டு) 'அப்பு அந்தமாதிரி ஒண்டுமில்லை. சம்மா ஞாயத்தைத் தான் சொன்னன்.' எண்டு சமாளிச்சன். 'எனக்குத் தெரியந்தானே, நீ செய்யமாட்டாயெண்டு. அங்க படிக்கிற இடத்திலை சாதி சனமெல்லாம் பாக்கேலுமா. வீட்டுக்குள்ள மட்டும் என்னவேன் ஞாயஞ் சொல்லக் கண்ட நிண்டதுகள் வராட்டிச்சரி. தெரியாத சனம் எண்டா ஒருமாதிரிச்சமாளிக்கலாம். ஊரயலில் ஆக்கலெண்டாத்தான் கவனமா இருக்கவேணும்.' எண்டு சொன்னார். எஞ்சுள்ளுக்கு என்னவோ உறுத்திச்சுது. (சிவப்புப் பக்கம் தெரிய திரும்பி) வசந்தியில எனக்கு நல்ல விருப்பம். சாதி மட்டுமில்லாமல் சமயமும் வேற. எண்டாலும் 'புரட்சிக்காக வாழ்க்கையை அர்ப்பணிக்கப் போறன்' எண்டு நான் சொல்ல (பசுநீலப்பக்கம் தெரியத் திரும்பி) நல்ல வேளை, ஆள் பயந்துபோயிட்டா. அதோட என்ட காதலும் அமரத்துவம் கண்டிட்டுது. (நேராகப் பார்த்துச் சிரித்துவிட்டுப், பசுநீலப்பக்கம் திரும்புகிறார்.)

யூனிவேசிறியில என்னோட படிச்ச ஒரு சிவப்புச் சட்டைத் தோழரின்ட அப்பர் நீலச்சட்டைக் கட்சியில பெரிய ஆள். அந்தச் சினேகித்ததில தான் நல்லதொரு வேலையும் கிடைச்சுது. பிறகென்ன. அப்பு சொன்னமாதிரிச் சாதி சீதனம் எல்லாம் பார்த்துத்தான் முடிச்சன். (சிவப்புப் பக்கம் தெரிய திரும்பி) அப்ப நான் இடதுசாரியா இருந்திராவிட்டால் என்னால முன்னுக்கு வந்திருக்கேலுமோ? (பசுநீலப்பக்கம் தெரியத் திரும்பி) அதுக்கும் மேல முன்னேறறது எண்டால் பின்னோக்கின பார்வைதான் சரிவரும் கண்டியனோ. எண்டாலும், கொம்யூனிஸ்ட் கொள்கை முழுசா

அழிஞ்சு போச்செண்டாலும் இந்த என்.ஜி.ஓ. புறொஜெக்டுகளும் ஊருராய் போய் உலகமயமாதல் தாராளமயம் தனியார் மயமாக் கலின்ட நன்மையளெல்லாம் கதைக்க இடமிராது. கனக்கப் பின்னோக்காமல் கொஞ்சம் முன்னோக்கிப் பார்த்தா (சிவப்புப் பக்கம் தெரிய திரும்பி) கொம்யூனிஸ்ட்காறர் இன்னம் ஒழியேல்லைப் போலதான் கிடக்குது. கொஞ்சங் கொஞ்சமா மேலுக்கு வாறாங்கள். முதலாளியத்தால எல்லாப் பிரச்சனையையும் தீர்க்கேலாது எண்டு சனம் கண்டுபிடிச்சிட்டுது. (பசுநீலப்பக்கம் தெரியத் திரும்பி) எண்டாலும் கொம்யூனிசம் ஒரு பிரச்சனையையும் தீர்க்காது எண்டு சொல்லுறதுதான் என்ட பின்னோக்கின பார்வை. உலக நிலவரம் அந்தமாதிரி எண்டுதான் நினைக்கிறன். எண்டாலும் கொஞ்சம் குழப்பமாயும் இருக்குது. ஏனெண்டா (சிவப்புப் பக்கம் தெரியத் திரும்பி) முந்தி நான் இடதுசாரியா இருக்கேக்க தமிழ்த் தேசிய வாதத்தை எதிர்த்தன். (பசுநீலப்பக்கம் தெரியத்திரும்பி) 1983 குழப்பத்தோட நான் ஒரு தமிழனெண்டு கண்டுபிடிச்சன். (சிவப்புப் பக்கம் தெரியத் திரும்பி) இயக்ககாறர் ஆனோடை ஆள் அடிபடுறதைக் கண்டு தேசியவாதம் பிழையெண்டு சொன்னன். (பசுநீலப் பக்கம் தெரியத் திரும்பி) பிறகு அவங்கள் இந்தியப் படையைத் துரத்தினவுடன தமிழீழம் தான் வழி எண்டன். (சிவப்புப் பக்கம் தெரியத்திரும்பி) சந்திரிகா வந்து சமாதானம் எண்டவுடன அதில கொஞ்சம் வசதி இருக்கெண்டு பாக்கேக்கை வசதியா வடக்கிலயிருந்து ராணுவம் புலிகளைத் துரத்திப்போட்டுது. (நேராகப் பார்த்தபடி) பிறகு சண்டையா சமாதானமா எண்ட பிரச்சனையில தானே காலம் போனது. ஒருமாதிரி இப்ப சமாதானம் எண்டு கதைக்கினம். அதால நானும் துணிவாப் பின்னோக்கின பார்வையில சமாதானம் பற்றிக் கதைக்கிறன். (பசுநீலப் பக்கம் தெரியத் திரும்பி) போராடியிருக்கத் தேவையில்லை எண்டுங் கதைக்கிறனான். (சிவப்புப் பக்கம் தெரியத்திரும்பி) போராடாமல் சமாதானம் வந்திராது எண்டுங் கதைக்கிறனான். (பசுநீலப் பக்கம் தெரியத் தலையைத் திரும்பி) அமெரிக்காவின்ட உத்தரவாதம் தேவை எண்டு சொல்லுவன். (சிவப்புப் பக்கம் தலையைத் திருப்பி) ஆருங் குறுக்கிடக் கூடாது எண்டும் சொல்லுவன்.

(நின்ற இடத்திலேயே வலமாகச் சுழன்றபடி) முந்திப் போர் எங்க போய் முடியுமெண்டு தெரியாத குழப்பம். (இடமாகச் சுழன்றபடி) இப்ப சமாதானம் எங்க போய் முடியும் எண்ட குழப்பம்.

(அவையோருக்கு முதுகைக் காட்டியபடி) எல்லாம் முடியவிட்டுத்தான் பின்னோக்கிய பார்வையில சொல்லேலும். இப்ப எனக்கு ஒரு என்.ஜி.ஓ கூட்டம் இருக்குது போயிட்டு வறன். *

யாழ்ப்பாண மாப்பிள்ளை!

-சோ, தேவராஜா-

யாழ்ப்பாணம் ஏன்
 மல்லாந்து கிடக்கிறது
 முழி பிதுங்கியபடி!
 மாப்பிளைக் கோலத்தில்
 சரிகை வேட்டியும்
 தலைப்பாகை கையுமாய்.
 கூப்பிடுங்கோவன் ஆரையன் ஒருக்காக்
 கோவியாதேங்கோ கொஞ்சம்
 சுறுக்காய்
 வெறியுமில்லை
 ஆளிலை அந்தக் குணமுமில்லை
 பிறகேன் இப்பிடி!
 வேப்பிலை அடிச்சால்
 சரிப்பட்டு வருமோ
 சரியாய்த் தெரியாது!
 மல்லாந்து கிடக்குதே யாழ்ப்பாணம்!
 இப்பிடியின்னுமேன்
 பல்லு செருமினபடி!
 மூக்கிலும் வாயிலும் நுரைதள்ள
 முந்தின முறுக்கு மீசை
 'கிளீன் சேவ'விலை ஏன் போச்சு?
 மீசாலை மிருசுவில் கொடி காமம்
 சாவகச்சேரி மட்டுவில் நுணாவில்
 நாவற்குளி கைதடி யெனத் தென்மராட்சித்
 தாடையெலும்பு தாக்குண்டு
 தறுக்கணிச்சுப் போச்சு.
 நாக்கையும் மிஞ்சின நாலைஞ்சு
 பல்லையுந்தேடி நல்லாய்க்
 களைச்சுப் போனன்.
 எல்லாரும் தயவுசெய்து வாருங்கோ
 ஒருக்காற் பொறுமையாய் பாருங்கோ'
 என்ன இது எண்டு!

யாழ்ப்பாண மாப்பிள்ளை
 இன்னுமென்ன மல்லாந்து
 கிடக்குது முளிசினபடி!

பதினைஞ்சு வருஷம் கழிச்சு ஊருக்கு வந்த
 பெரியப்பா கொஞ்சம் நாடியைப் பார்த்தார்.
 இரத்த ஓட்டம் இடைக்கிடை இப்ப

தடைப்படுகுது கவனம்' என்றார்
 'மூச்சும் சுகமாய் எடுக்க ஏலாது' என்றார்
 இனியென்ன,

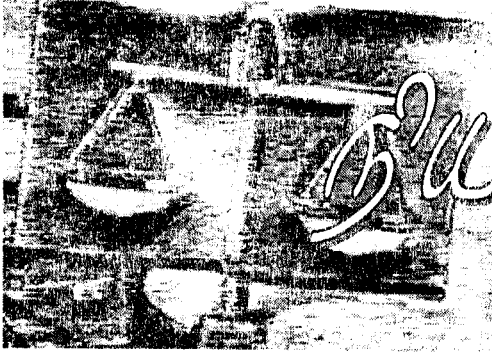
சுகம் விசாரிச்சு வாறவை இன்னும்
 எத்தனை நாளோ? எத்தனை சனமோ?
 கொலஸ்ரோல்- கொழுப்புக் கூடினபடியால்
 ஏநைன் பாதை இரத்தகுழாய் இப்பிடியாத்தான்
 அடைச்சுக் கிடந்தது?
 கொழுப்புக் கரையக் குடுத்த மருந்திலை
 ஏநையின் இப்ப முதுகு வளைச்சுப்
 பகல் பொழுதிலை கொஞ்சம் குந்தி இருக்குது!
 அஞ்சரை யெண்டதும் பக்கவாதம் இழுத்து
 படுத்துவிடுகுது!

ஆராரோ ஆரிவரோ
 கண்ணூறு பட்டுதையோ?
 ஆராரோ. குடி முடிப்பார்.
 நாவுறு பண்ணிப் போட்டார்?
 ஊராரோ உறவாரோ எல்லாந்தான் போய்க்கெடவே
 'ஹை செக்குறுட்டி ஷோன்' என்றே
 மொழிந்தாரே மந்திரமாய்!
 ஆராரோ... ஆரெவரோ
 கண்ணூறு பட்டதையோ?

'பலாலிப் பக்கம் பாராதே- குளிக்கக்
 கீரிமலை நினையாதே!
 கும்பிட மாவிட்ட புரந்தானேன்?
 வெளிக்கிட்டு உலாத்தும் வேதனையேன்?
 பல்லி சொல்லுது பறையாதே
 போய்ப்படு ஒன்றும் பேசாமல்!!

'அது என்ன? ஏநைனிலை ஏறுவது என்ன?
 சேலையோ பிளட்டோ?
 ஏதோ, கடவுளே,
 எங்கடை யாழ்ப்பாண மாப்பிளை
 கண் முளிச்சாக் காணும்?'

நீயாயங்கள்

ஞானசீலன்

எனது சயிக்கிளின் பின்புறம் வேகமாக வந்துகொண்டிருந்த மோட்டார் சயிக்கிளில் அமர்ந்திருந்த செல்லையன் முகத்தை திருப்பி என்னைப் பார்த்து தலையசைத்தபடி செல்கிறான். சிறிது தூரம் சென்றதும் அவன் தனது தலையைச் சரித்து ஓடிக்கொண்டிருந்தவனிடம் ஏதோ உரத்துச் சொல்ல சடுதியாக வேகத்தை குறைத்து திருப்பிய மோட்டார் சயிக்கிள் நான் சென்று கொண்டிருந்த பக்கமாக என்னை நோக்கி வருகிறது.

சயிக்கிளின் பின்புறத்தில் கட்டப்பட்டிருந்த நீர்றைக்கும் இயந்திரமும் பாறோடு சேர்த்துக் கட்டப்பட்டிருந்த மண்வெட்டியும் சரிந்து பள்ளமான அருகே தெருக்கானில் காலூன்றி நிற்பதற்கு தடையாக அமைய அவசரமாக குதித்து இறங்கி சயிக்கிளை சமநிலைப் படுத்துகிறேன்.

“அண்ணை கவனம் கவனம்... இறைக்கப்போறியன் போல... என்னண்டா எங்கடை சண்முகண்ணையெல்லோ நேற்றைக்கு இருந்தாப்போல மோசம் போயிட்டார்... அதுதான் வடமாராட்சிக்கு ஒண்டிரண்டிடத்தை சொல்ல வேணும். அதுதான் அவசரமாய் போறும்.”

மோட்டார் சயிக்கிளில் இருந்து இறங்கி அருகே நின்று சொல்கிறான்.

“அதாற்றாப்பா... சண்முகம் எனக்கு...”

“என்னண்ணை உங்கடை பிரச்சனைக்குத் தீர்ப்பு வழங்கினார்.”

“எட்ட... அந்தாளோ.. நல்ல திடகாத்திரமா இருந்தான்...”

“அவருக்கு மாரடைப்பு... இருந்தது... சரி...வாறன்

அண்ணை”

“ஓ...ஓ...மத்தியானம் தானே எடுக்கிறது.”

“ரெண்டு மணிக்கு”

மோட்டார் சயிக்கிளில் அமர்ந்தபடி பின்புறம் திரும்பிப் பார்த்தபடி கூறிவிட்டுச் செல்கிறான். சயிக்கிளை திருப்புவதா பிடுவதா என்ற முடிவுக்கு வரமுடியாமல் சிறிது நேரம் யோசித்தபடி நிற்கிறேன். பாதித் துண்டையாவது இறைத்துவிட்டுப் போகலாம். ஆனால் அந்தச் செய்தியைக் கேட்டபின் நெஞ்சத்தில் ஒரு மூலையில் ஏதோ ஒரு கனம். அதை இறக்கி வைக்காமல் என்னால் எதுவும் செய்ய முடியாது போன்ற உணர்வு வடமேற்கு மூலையில் கூடுகின்ற கருமுகிற் கூட்டமும் மழை வரும் என்ற நம்பிக்கையை தர சயிக்கிளை வீட்டை நோக்கித் திருப்புகிறேன்.

மனைவியையும் குழந்தையையும் பிரிந்து குடி போதையில் மீருகமாக அலைந்த அந்தக் கொடிய நாட்கள் நினைவுக்கு வருகின்றன.

செல்லையன் என்னைவிட ஒருவயது குறைந்தவன். தோட்டத்துக்கு கூலி வேலைக்கு வருவதில் இளம் வயதிலிருந்து அவனுடன் அறிமுகம் இருந்தது. பின்பு உடல் அலுப்புத்தீர என்று குடிக்க ஆரம்பிக்கும்போது அவன்தான் எனது தவறணைக் கூட்டாளி.

திருமண வயது வந்த போது உறவு முறைதான் என்றாலும் விரும்பிக் காதலித்துச் செய்த மண உறவு. நல்ல மனைவி இரண்டு பிள்ளைகளையும் பெற்று இன்பமாக வாழ்ந்த குடும்பம். யுத்தச் சூழல் விவசாயத்தின் மீது ஏற்படுத்திய

பாதிப்பு- மனைவியின் நகைகளை அடகுவைத்து நட்ட வெங்காயம் விலைபோக முடியாமல் கொட்டிலுக்குள் தூங்கியபோது எனக்கு ஏற்பட்ட மன உழைச்சல் மனத்தளர்வு கள்ளொடு நின்று என்னை கசிப்புவரை தள்ளியது.

மனைவி குடும்ப பொறுப்பு போடு சொன்ன வார்த்தைகள், புத்தமதிகள் என்னை எதிர்த்து வாய்காட்டுவதாக எனக்குப் பட்டது. அதற்காக என்னிடம் அவள் வாய்க்கிய ஏச்சுக்கள் அடி உதைகள் - ஒருநாள் சொண்டு வெடித்து இரத்தம் பெருகியது. தாய்விட்டு சென்றவள் ஆறுமாதத்துக்கு மேல் திரும்பவே இல்லை... இயல்பாகவே பிடிவாதக் குணமுள்ள அவள் எனது செய்கையால் என்மீது நம்பிக்கை இழந்து விவாரத்து தாபரிப்புப் பணம் என்று கோடுவரை செல்ல முயன்ற போதுதான் செல்லையன் எனக்கு வழிகாட்டியாக வந்தான்.

ஒருநாள் குடித்துவிட்டு தெருவில் சயிக்கிலோடு விழுந்துகிடந்த என்னை கூட்டிச் சென்று வீட்டில் விட்ட அவன் மறுநாள் காலையிலேயே வீட்டுக்கு வந்தான்.

“அண்ணை, நானும் இப்ப கறியாவாரத்துக்கு போறதாலை உங்களைக் காணுறேல்லை. உங்கடை மனிசி நல்ல குணமான மனிசி தானே. ஏன் இப்பிடிப் பிரிஞ்சிருக்கிறியன்...”

“போடா.. அவன் பொல்லாத வாய்க்காறி. அவளோட வாயழைலாது. அவன் கோட்டிலை வழக்குப் போட்டு எழுத்தைத் தள்ளி... பிள்ளையளுக்கு காசு வேண்டப்போறாளாம். எழுத்தைத் தள்ளட்டும். ஆனால் காசு குடுக்க மாட்டன்”

“அண்ணை உந்த விசரக்

கதையளை விடுங்கோ... உங்களுக்குத் தெரியுந்தானே நானும் கசிப்பிலை முழுக்கித் தோய்ஞ்சனான். இப்ப கள்ளிலையே தொடுக்கிறேல்லை. பிள்ளையன் தலை நிமிர்ந்திட்டுது. நான் கசிப்போடை நிக்கலாமே. அண்ணை நான் அக்காவோடை கதைக்கிறேன். நீங்கள் குடியை விடவேணும்”

“அலுப்புக்கு கொஞ்சம்”

“அலுப்புக்கிலுப்புக் கதை வேண்டாம். இப்பவே ஆள் அரைவாசியாப்போய் பத்தாம் வாட்டுக்கு போற பக்குவத்தில நிக்கிறியள். இனித் தெருவில கிடந்தாலும் தூக்கமாட்டன்”

‘செல்லையா, சத்தியமா இனி நான் குடிக்கமாட்டன். நீ செய்யிற முயற்சியை செய்துபார்”

எனது நிலைமையை எண்ணிய போது விம்மி வெடித்து அழுகையுடன் அவனது தலைமீது கைவைத்து கொண்டேன்.

ஒரு கீழமைக்குள் மனைவியையும் அவன் சம்மதிக்க வைத்து விட்டான். அவர்களது ஊருக்குள் நடைபெறும் விசாரணை மன்றத்திலிருந்து விசாரணைக்காக எனக்கு அழைப்பு வந்திருந்தது.

ஒருகாலத்தில் நான் இளமையாக இருக்கும்போது ஏனைய பகுதிகளால் ஒதுக்கி வைக்கப்பட்ட அந்த ஊருக்குள் செல்லையனையும் அவனாக கூடாக தோட்டக் கூலிப் பெண்களையும் கூப்பிடுவதற்காக சென்று வந்திருக்கிறேன். அங்கு நடைபெற்று வரும் மாற்றங்கள் பற்றி செல்லையனாக கூடாக அறிந்து வியந்திருக்கிறேன். அன்று நானே அங்கு செல்லவேண்டிய நிலை ஏற்பட்ட போதும் என் மனதில் எத்தகைய சுவனமும் ஏற்படவில்லை. கோட்டுப்படி ஏற எண்ணும் பொழுது எழும் அச்ச உணர்வு எதுவும் இன்றி எமது குற்றங்குறைகளை மனம்விட்டு கலந்து பேசி மனம் ஒத்த தீர்ப்பையும் தண்டனையையும் ஏற்கும் ஒரு மனப்பக்குவம் எனக்குள்ளேயே ஏற்படுவதை உணர்ந்தேன்.

“மணியண்ணை வாங்கோ”

வாசிகசாலையடியில் நின்ற செல்லையன் என்னை வர வேற்றான். ஏற்கனவே தனது பெறாமகனுடன் சயிக்கிளில் வந்திருந்த மனைவி இரண்டு பெண்களுடன் மண்டபத்துக்குள் இருந்து கதைத்துக்

உண்மையிலை தரித்திரம் பிடிச்சது எங்களைப் போலையும் உங்களைப் போலையும் உங்கட மனைவியைப் போலையும் உழைச்ச வாழுற மக்களுக்கு கில்லை. நாங்கள் வாழுற இந்த அமைப்புக்குத்தான்

கொண்டி ருந்தான்.

என்னை நிமிர்ந்து பார்த்த அவளது முகத்தில் ஒரு புன்சிரிப்புக்கூட எழாவிட்டாலும், ஏதோ ஒரு நம்பிக்கையின் ஒளிக்கீற்று தெரிவதாக எனக்குப்பட்டது. அப்பொழுதுதான் அந்த விசாரணைக்கு தலைமை தாங்கும் சண்முகம் வந்தார்.

“நேரத்துக்கே வந்துவிட்டியாள்போல, நான்தான் சணங்கிப் போனன்”

“இல்லை, நாலுமணிக்கெண்டு தானே அறிவிச்சது. இன்னும் ஐஞ்ச நிமிசம் இருக்கு”

“சரி வாங்கோவன் உள்ள போய் இருப்பம்”

அந்த மக்கள் மண்டபத்துக்குள் நுழையும்போதே மனதுக்குள் அந்த மக்கள் மீது ஒரு மதிப்பு, அரச உதவி இல்லாமல் தங்களது ஒற்றுமையாலும் உழைப்பாலும் கட்டி எழுப்பி இருக்கும் அந்தக் கட்டிடத்தின் உறுதியும் நம்பிக்கையும் எனக்குள்ளும் ஏற்படுவது போல, எங்களுடைய விசாரணைமட்டும்தான். மனைவிக்குத் துணையாக அவளுடன் பேசிக்கொண்டிருந்த இரு பெண்களும் அமர்ந்திருந்தனர்.

வழக்கு ஆரம்பமாகியது. தலைவர் சண்முகம் தான் பேச்சை ஆரம்பித்தார்.

“எங்கட கிராம எல்லைக்குள் வாழுற மக்கள் தங்களது பாதுகாப்புக்கும் நலவாழ்க்கைக்குமாக தங்களது தவறுகளைக் களைந்து தங்களை ஒழுங்குபடுத்துவதற்காக தங்களுக்குள் ஏற்படும் சச்சரவுகளை விசாரிப்பதற்கும் தீர்ப்பு வழங்கு வதற்குமான உரிமையையும் அதிகாரத்தையும் இந்த விசாரணை மன்றுக்கு வழங்கியுள்ளார்கள். இந்த வழக்கு

கிராமத்தின் எல்லைக்கு அப்பாற்பட்டு வந்திருப்பதால் வழக்காளி எதிராளி இருவரிடமும் இவ்வழக்கு விசாரிப்பதற்கும் தீர்ப்பளிப்பதற்குமான உரிமையை இம் மன்றுக்கு தந்துள்ளார்கள். எனவே கருதுகிறோம்”

‘ஓம்’ என்பதற்கு அடையாளமாக இருவரும் தலைகளை ஆட்டுகிறோம்.

“அம்மா உங்கட கணவனிலை குடிப்பழக்கத்தைவிட ஏதாவது குற்றங்கள் குறைகள் இருக்கோ”

“ஓம், குடும்பத்திலை கஷ்டம் வரேக்கை என்னை தரித்திரம் பிடிச்சவன் எண்டு நினைக்கிற தோடை அதை அடிக்கடி சொல்லி வெறியிலைவந்து அடிப்பர்”

“உண்மையிலை தரித்திரம் பிடிச்சது எங்களைப் போலையும் உங்களைப் போலையும் உங்கட மனைவியைப் போலையும் உழைச்ச வாழுற மக்களுக்கில்லை. நாங்கள் வாழுற இந்த அமைப்புக்குத்தான். நீங்கள் விளைவிக்கிற வெங்காயத் துக்கு விலையுள்ள சந்தை வாய்ப்பை திட்டமிட்டா தரித்திரம் வருமோ. குடும்பத்திலை ஏற்படுகிற கஷ்டங்களுக்கு சுகமா பெண்களிலை பழியைப் போடுறது உங்கடை பிழை மட்டுமல்ல. எங்கடை பாரம் பரியத்தினரை பிழைதான். உப்பிடிப் பிழையான பாரம் பரியங்களை சிந்தனைமுறைகளை கைவிட்டாத தான் உண்மையான துன்பத்துக்கு காரணங்கள் எங்களுக்கு விளங்கும்”

இப்படி புதிது புதிதாய் எத்தனையோ விசயங்களை அங்கு கூடி இருந்த வர்கள் கதைத்தனர். இருண்டு கிடந்த மனதுக்குள் ஏதோ வெளிப்பு ஏற்படு வதுபோல உணர்ந்தபோதுதான்,

“நீங்கள் உங்கடை மனைவியீது ஏதாவது குறை காணுகிறியனோ?” சண்முகம் தான் கேட்டார்.

“வாய் கொஞ்சம் கூட”

எதுவும் கூறவிரும்பாவிட்டாலும் ஏதாவது சொல்லவேண்டும் என்பதற்காக அப்படிக்கூறினேன்.

“எவ்வளவு நாள் குடும்பப் பொறுப்பில்லாமல் குடிச்சிட்டு

அவவுக்கு கையை நீட்டி இருக்கிறியள். காயப்படுத்தியிருக்கிறியள் - ஆண்கள் என்னசெய்தாலும் பெண்கள் வாயைப்பொத்திக் கொண்டிருக்க வேணும் என்கிறது பழையவழக்கம். நியாயத்துக்காக வாயைத்திறக்கிறது எப்பவும் சரியானது. நீங்கள் குடிக்காத வேளையில் உங்கட மனைவி வாயை காட்டியிருக்கிறாவா?"

"இல்லை"

"பார்த்தியளா குடும்பம் என்கிறது சட்டத்தாலை அல்லது வெறும் சடங்குகளாலை இணையிறதில்லை. மனைங்களாலை இணையிறது. ஒருவரது மனதுக்குபிடிச்சமாதிரித்தான் மற்றவர் வாழவேணும். ஒருவரை ஒருவர் புரிஞ்சு வாழவேணும். அம்மா... வாயைப்பற்றி உங்கடை கணவர் அதிகமாகவே குற்றம் சுமத்துகிறார். குற்றம் குறையை என் சொல்லுங்கோ. அதை ஏற்கக்கூடிய மனநிலையிலை இருக்கேக்க சொல்லுங்கோ உங்கடை கணவர் கொடியவர் இல்லை. இந்தச் சமுதாயம் தானம்மா கொடியது. எங்களை ஆளுகிறவர்கள் நல்ல சமூக பொருளாதாரச் சூழலை ஏற்படுத்தாமல் விடுகிறதாலை கஷ்டங்கள் துன்பங்கள் வரேக்கை அதுக்குள்ள காரணத்தை தேடாமல் குடிப்பழக்கம் போன்ற வடிகால்களைத்தான் தேடுறம். இனி அவர் குடிக்க மாட்டார். அப்ப உங்கடை கணவரோடு இணைஞ்சுவாழ சம்மதம்தானே"

"குடிப்பழக்கத்தை விட்டார் எண்டால் சம்மதம்தான்"

"அம்மா உங்களுக்குத் தெரியும் செல்லையாண்ணையோடை சேர்ந்துதான் முந்திக் குடிக் கிறவர். இப்ப அவர் குடியை விட்டது மில்லாமல் உங்கட கணவரும் அவற்றை கண்காணிப்பிலைதான் ஒருமாதத்துக்கு மேலை இருக்கிறார். உங்களுக்கு நம்பிக்கை வர வேணும் எண்டால் நீங்களே இன்னும் ஒரு பதினைந்து நாளோ ஒரு மாதமோ அவதானிக்கலாம்"

"அப்ப எவ்வளவுநாள் உங்களுக்கு வேணும்"

"பதினைஞ்சு நாள்"

சொல்லிவிட்டு வெட்கத்துடன்

இந்தச் சமுதாயம் தானம்மா கொடியது. எங்களை ஆளுகிறவர்கள் நல்ல சமூக பொருளாதாரச் சூழலை ஏற்படுத்தாமல் விடுகிறதாலை கஷ்டங்கள் துன்பங்கள் வரேக்கை அதுக்குள்ள காரணத்தை தேடாமல் குடிப்பழக்கம் போன்ற வடிகால் களைத்தான் தேடுறம்.

தலைகுனிந்தாள் மனைவி... இழந்தபோன வாழ்க்கையை மீட்டுத்தந்தது அந்த விசாரணை மன்றம். இப்பொழுது எல்லாம் கஷ்டங்கள் வரும்பொழுது காரணங்களைத் தேடுவதும் படிப்பதும் விவாதிப்பதுமாக மனைவிகூட இதில் நிறைய வளர்ந்திருக்கிறாள்.

"என்னப்பா இறைக்காமல் திரும்பி வாரியன்"

"எங்கடை வழக்கை விசாரித்து தீர்ப்புச் சொன்னார் சிவலை... தடிச்சாள் சண்முகம் எண்டு.. எல்லாத்துக்கும் முன்னுக்கு நிக்கிற மனுசன்.."

"ஓ...ஓ.. என்ன அவருக்கு"

"அந்தாள் நேற்று மாரடைப்பிலை செத்ததுப் போச்சாம். செல்லையாதான் சொல்லிப் போட்டுப் போறான்"

"எட கடவுளே நல்ல மனிசரைத் தெய்வம் வச்சிருக்காதுபோல. அப்ப நீங்களும் ஒருக்கால் போகவெல்லே வேணும்"

"அதுதான் இறைப்பையும் விட்டுட்டு திரும்பி வந்தனான். வீடுதான் எங்கையெண்டு தெரியாது. வாசிக சாலையிலைதான் போய் விசாரிக்க வேணும்"

"உதென்ன கதை... செத்தவீ டெண்டா மேளம் கேக்கும் தானே"

"அவையன் மற்றவையைப் போல இல்லை. பொதுவிசயங்களிலை முன்னுக்கு நிக்கிறவை. சடங்குகள் சம்பிரதாயங்கள் பாக்கிறேல்லை"

"ஓ.. அதுகும் நல்லதுதான். முந்தி நீங்கள் செத்தவீ டெண்டா குடிச்சப்போட்டு மேளம் அடிக்கிறவையைச் சந்தியிலை நிண்டு மேய்க்கிறீங்கள் எண்டு

சொல்லுறவை"

"பழசைக் கிண்டி எனக்குக் குத்திக் கதை சொல்லாட்டால் உமக்கு செமிக்காது"

"ஐயோ ஏனப்பா உப்பிடிச் சொல்லுறியள் அவங்கள் சரியாத்தான் சொல்லிறாங்கள் எண்டு உதாரணத்துக்குதான் உங்களைச் சொன்ன னான்"

"சரி.. சரி... நல்லதை நினைச்சா சரி"

....

சுயிக்கிளை எடுத்துக்கொண்டு அந்த ஊருக்கு செல்லும் வீதியில் திரும்புகிறேன். வீட்டை அடையாளம் காணுவதில் சிரமம் இருக்கவில்லை. சுயிக்கிளைப் பூட்டிவிட்டு வாசலுக்கு சென்றபோதே என்னை அடையாளங் கண்டு ஒரு இளைஞன் வரவேற்று உள்ளே அழைத்துச் செல்கிறான். அஞ்சலியைச் செலுத்திவிட்டு வெளியே வர இருக்கையில் கூட்டிச் சென்று அமர்த்திவிட்டு தானும் அருகில் அமர்கிறான்.

"செல்லையாண்ணை வடமாராட்சிகுப் போட்டார்.. வந்தீடுவார்"

"போகேக்க கண்டனான்... ஏன் தம்பி வருத்தத்தை கவனிக்காமல் விட்டிட்டாரே"

"இல்லையண்ணை உங்களுக்குச் சொன்னாலென்ன.. இவற்றை தம்பியன் ஆருக்கோ அடிச்சுப் போட்டாங்கள்; அதுக்கு அவர் கூப்பிட்டு விசாரிச்சு தண்டனையும் பகிரங்கமாகக் குடுத்திட்டார். இதைத் தெரியாமல் சிலபேர் கூடி நிண்டு கதைக்கேக்க இவற்றை காதிலை விழுந்திருக்கு... அதை யோசிச்சாப்போலை அந்த இடத்திலையே விழுந்துபோனார். அந்தளவு தான். இஞ்சையே ஆள் முடிஞ்சுபோச்சு. சும்மா காரிலை ஏத்திக் கொண்டு போய் கொண்டந்தது தான்"

ஒரு சிறிய சம்பவம்போல சொன்ன அந்தச் சாவு பற்றிய விடயம் சின்ன வயதில் படித்த மனுந்திச்சோழன் சிபிச்சுக்கரவர்த்திகளின் நினைவை எனக்குள் தோற்றுவிக்கிறது. எனக்கு அதிகம் தெரியாத அந்த மனிதரின் மீது கொண்டிருந்த மதிப்பை மேலும் அதிக ரிக்கிறது... *

பூகோளச் சுருங்குதல்

எல்லோரும் கண்டுகொள்கின்ற
நாம் மட்டும் காணாத
சிதலங்களின் வழியில்
நகரும்
சூனியங்களின்
ஒட்டுமொத்த சவாரி.

கைக்கெட்டாத
கடவுட் கோட்பாட்டைப்போல
நீயும் நானும் அவனும்
தடவீப் பார்த்து
விளக்கிச் சொல்லும்
வியாக்கியானமாய்
அழகிய நிலையில்
பண்பாட்டுச் சிதைவுகள்.

கடலுக்கும் கடன்தரும் - ஒரு
வர்க்க
வியர்ப்பின் உவர்ப்பு
கடல் நீரைப்போலவே
கணக்கில்
எடுத்துக்கொள்ளப்படாதபோதும்
உவரநீர் பிரசவிக்கும்
மேகத்தின் நனைப்பில்
நனைந்து கொள்ளும்
பன்றிகளாய்
கூட்டமொன்று.

வழியின்றிய சிதைவுகள்
விலையாகவும் விலையின்றியும்
விலைபோகும்
சாமான்ய யதார்த்தங்கள்
தொண்டையை
அழுக்கித் தள்ளும்
விம்மல்களுடும்
சிரித்துச் சமாளிக்கும்

இருத்தலின் அவசியம்
அல்லது
நாளையின் நம்பிக்கை.

நம்பிக்கை கொண்டு
நம்பிக்கை காப்பாற்ற
எழுகின்ற முயலுதல்கள்
'மென்' முறையில் தோற்றுவிட
வன்முறை கைகோர்த்து
நடக்கும்
வழியின்றிய வழிகள்.

ஒரு பூகோளத்தின்
திடீர் சுருங்குதலில்
நொறுங்கிப் போன
பொருளியல் தளத்தின்
ஒட்டுப் போட்ட
மன ஆடைகள்
மேலும் மேலும்
இற்றுப்போகும் அளவிற்கு
திறந்த சந்தையில்
நசிந்து போகும் அவலம்.

இந்தத் தொடக்கத்தின் முடிவு
இந்த முடிவின்
தொடக்கமாகும் வரையில்
வாழ்வுப் பாடலில்
முணுமுணுப்பு
இறத்தலினின்றும்
மேலெழுவதற்கான
பிரயத்தனங்களோடு மட்டும்...!

க.விநாயகமூர்த்தி

பொலீஸ்கீசன் பயங்கரம்

பூவுலகின் நண்பர்கள் வெளியிடான 'ஞெகிழி' (பொலீஸ்கீசன்) நூலிலிருந்து இக்கட்டுரை அவசியம் கருதி நன்றியுடன் தருகிறோம்

நம் பயன்பாட்டிற்குப் பிறகு நாம் தூக்கி எறியும் ஞெகிழி(பொலீஸ்கீசன்) பொருட்கள் என்னவாகின்றன என உங்களுக்குத் தெரியுமா?

உங்கள் வீட்டிலிருந்து (அ) தெருவிலிருந்து குப்பைகளை அகற்றும்போது பார்த்திருக்கிறீர்களா? பொதுவாக அவை பற்றி நாம் சிந்திப்பதே இல்லை. நம் வீட்டுச் சாய்க்கடை அடைத்துக்கொண்டால் தவிர், இன்னும் சொல்லப்போனால் கழிவுப்பொருட்கள் குறித்து நாம் போதிய கவனம் செலுத்துவதே இல்லை என்பதுதான் இன்றையநிலை. நம்வீட்டை விட்டுக் குப்பைகள் அகன்றால் போதும் என்ற மனநிலை இருப்பதால்தான் நாம் தூக்கி எறியும் கழிவுப் பொருட்களில் ஞெகிழிப் பொருட்கள் எவ்வளவு அதனால் நமக்கு ஏற்படும் விளைவுகள் எவ்வளவு என்பது குறித்து நாம் கவலைப்படுவதில்லை.

நம் நகரத்தில் சேரும் கழிவுகளில் ஞெகிழிக் கழிவுப் பொருட்கள் மட்டுமே 50%க்கும் அதிகம் என்ற செய்தி நாம் எந்த அளவுக்கு ஞெகிழிப் பொருட்களைப் பயன்படுத்துகிறோம் என்பதை உறுதி செய்கிறது.

நீங்கள் நம்பமாட்டீர்கள்! ஞெகிழிப் பொருட்களில் 60% நம் பயன்பாட்டிற்குப் பிறகு உடனே அல்லது 90 நாட்களுக்குள் தூக்கி எறியப்படுகின்றன. 30% ஞெகிழிப் பொருட்கள் ஒருமாதம் வரை பயன்படுத்தப்படுகின்றன. மீதி உள்ள 10% ஞெகிழிப் பொருட்கள் தான் நீண்டகாலப் பயன்பாட்டிற்கு உட்படுத்தப்படுகின்றது என ஓர் ஆய்வு தெரிவிக்கிறது.

நாம் தூக்கி எறியும் ஞெகிழிக் கழிவுப் பொருட்களால் அப்படி என்ன சிக்கல் என்று நீங்கள் கேட்பது புரிகிறது. நேடியான பாதிப்பு உடனடியாக இல்லை என்றாலும் மறைமுகமான சூழல் கேடுகளால் உண்டாகும் நலவழிக்கேடுகள் பல.

சான்றாக, மழைக்காலங்களில், சாலைகளில் செல்ல முடியாத அளவிற்கு மழைநீர் தேங்கி விடுகிறது. காரணம் வடிகால் சரியில்லை என நீங்கள் நினைக்கலாம்.

ஆனால், கால்வாயைத் தூய்மை செய்து பார்த்தீர்களானால் அக்கால்வாயிலிருந்து அகற்றப்பட்ட குப்பைகளில், பெரும் பான்மையானவை ஞெகிழி கழிவுப் பொருட்களாகவே இருக்கும். குறிப்பாக, அவை ஞெகிழிப் பைகள், ஞெகிழிக்

குவளைகள் மற்றும் ஞெகிழிப் புட்டிகள். அவை கால்வாயை அடைத்துக் கொண்டு மழை நீரை வடியவிடாமல் செய்ததினால் மழை நீர் தேங்கிவிட்டது என்பதுதான் மூலமான காரணமாக இருக்கிறது.

மழைநீர் தேங்கி நிற்பதற்குப் பல்வேறு காரணங்கள் இருந்தாலும் அதில் ஞெகிழிக் கழிவுகளால் ஏற்படும் புதிய சிக்கலும் ஒரு மூல காரணமாக மாறியிருக்கிறது என்பதில் மாறுபட்ட கருத்து இருக்கமுடியாது.

இப்படிப்பட்ட நிகழ்வுகள் எப்படி நேரிடுகின்றன? நாம் பொருட்கள் வாங்கும்போதெல்லாம் நமக்குக் கட்டுப்பாடற்ற முறையில் ஞெகிழிப் பைகளில் கொடுப்பதாலும், பல்வேறு ஞெகிழிப் பொருட்களைப் பயன்படுத்தித் தூக்கி எறியும் போது அவை இயற்கைச் சூழலை பல்வேறு வகைகளில் பாதித்து நமக்குப் பல கேடுகளை உண்டாக்குவதும்தான் காரணம்.

மேற்குறித்த நிகழ்ச்சி மழைக்காலங்களில் ஏற்படுகின்ற ஒரு சிக்கலாக இருக்கலாம். ஆனால், நாம் நாள்தோறும் ஏற்படுத்திச் சந்தித்துக் கொண்டிருக்கும் இன்னொரு சிக்கலுக்குச் செல்வோமா?

தேநீர் குளம்பிக்கோப்பி) கடைகளில் நாம் பயன்படுத்திய ஞெகிழிக் குவளைகளை என்ன செய்கிறார்கள்? பல்வேறு இடங்களில் அவை அப்படியே தூக்கி எறியப்படுகின்றன. ஒருசில கடைக்காரர்கள் அக்குவளைகளை ஒன்றுசேர்த்து, மூடியுள்ள வாய்க்கால்களினுள் கொட்டிவிடுகிறார்கள். அப்படி எறியப்படும் கழிவுகள், வாய்க்கால்கள் மற்றும் கழிவு நீர் தேங்கி நின்று, அதனால் அந்த இடங்களில் கெட்ட நாற்றம் வீசுவதுடன் கொசுக்கள் வளர்வதற்கும் காரணமாகிறது.

இதுமட்டுமல்லாமல், சாலை ஓரங்களிலும், திறந்த

உலகப் போரின் போது அணுகுண்டுகள் எப்படிக் கடுமையான விளைவுகளை உண்டாக்கினவோ அதே போன்று உலகப் போரின் போது கண்டு பிடிக்கப்பட்ட ஞெகிழி(பொலீஸ்கீசன்)யும் இன்று அணுகுண்டுகளைப் போலவே அதிக பாதிப்புக்களை உருவாக்கி வருகிறது.

வாய்க்கால்களிலும் தூக்கி எறியப்படும் அக்குவளைகளில் ஓட்டியுள்ள தேநீர்குளம்பிகளைச் சுற்றி ஈக்கள் மொத்ததுக் கொண்டிருப்பதை நாம் பார்த்து இருக்கிறோம். ஈக்களாலும், கொசுக்களாலும் உண்டாகும் நோய்கள் குறித்து உங்களுக்குச் சொல்லித் தெரியவேண்டியதில்லை.

சிக்கல்கள் அத்தோடு முடிவதில்லை. ஞெகிழிக் கழிவுப் பொருட்கள் நிலத்தில் எறியப்படுவதால் அவை மற்ற

ஐயப்பட்டதற்களால் (புக்தர்) வீசி எறியப்படும் ஞெகிழிப் பொருட்களால் கானுயிர்கள் இறப்பதோடு, அக்கோயிலைச் சுற்றியுள்ள காட்டு நிலங்களின் சூழலும் மாசுபட்டு வருகிறதாம்.

ஞெகிழிப் பொருட்கள், நிலத்தில் மட்டுமன்றி கடல்வாழ் உயிரினங்களுக்கும் பாதிப்பை உண்டாக்குகின்றன. நாம்

ஞெகிழி(பிளாஸ்டிக்)பைப் பயன்படுத்துபவர்கள் ஞெகிழி சுற்றுச்சூழலுக்கு உதவி செய்வதாகக் கூறுகிறார்கள். அதாவது மரங்களுக்கு மாற்றாக ஞெகிழி பயன் படுவதால் இயற்கையின் மூலமான லாத்தைக் காத்து சுற்றுச்சூழலுக்கு உதவுவதாகக் கூறுகிறார்கள்.

ஆனால், ஞெகிழி உருவாக்கத்திற்குப் பயன்படும் எண்ணெய், இயற்கையின் வளத்திலிருந்துதான் எடுக்கப்படுகிறது என்பது அவர்களுக்குத் தெரிவதில்லை மேலும், ஞெகிழியின் அதிக உருவாக்கத்திற்கு அதிக எண்ணெயைப் பயன்படுத்த வேண்டிய தேவை இருப்பதால் அளவுக்கு மீறி எடுத்து சுற்றுச்சூழலில் கேடுகளை ஏற்படுத்தி வருகிறார்கள்.

நாம் தூக்கி எறிகின்ற பொருட்கள் இயற்கைச் சூழலில் மண்ணோடு மண்ணாகச் சிதைவடைய ஆகும் கால அளவுகள்	
கழிவுப் பொருட்கள்	சிதைவடையும் கால அளவுகள்
1. வாழைப்பழத் தோல்கள்	3- 4கிழமைகள்
2. தாள் பைகள்	1 மாதம்
3. கிழிந்த துணிகள்	5 மாதங்கள்
4. கம்பளிக் காலுறை	1 ஆண்டு
5. மரம்	10-15 ஆண்டுகள்
6. தோல் காலணி	40-50 ஆண்டுகள்
7. தகர அடைப்பி	50-100 ஆண்டுகள்
8. அலுமீனிய அடைப்பி	200-500 ஆண்டுகள்
9. ஞெகிழிப்பொருட்கள்	பத்து லட்சம் ஆண்டுகள்

உயிர்மக் கழிவுப் பொருட்களைப் போல மண்ணோடு மண்ணாக மட்குவதில்லை.

ஆனால், அவை அந்நிலத்தின் வெப்ப அழுத்தத்தினால் வேதியல் மாற்றம் ஏற்பட்டு நிலத்தின் தன்மையை நஞ்சாக்கிறது. அதனால், மண்வளத்தைக் காக்கும் பவ்யச்சியினங்கள் அழிக்கப்படுகிறது. அடுத்து, மண்ணின் மூலம் நிலத்தடி நீரையும் நச்சுத்தன்மையாக்குகிறது. மேலும், அப்பொருட்கள் செடிகளின் வேர்ப்பகுதியில் இருந்துவிட்டாலோ, வேர்களுக்குக் கிடைக்கும் காற்றோட்டம் தடைப்பட்டு செடிகளின் வளர்ச்சிக்கு ஊறுவிளைவிக்கிறது. அதேபோல, நிலத்தின் காற்றோட்டத்திற்குத் தடை ஏற்படுவதால், நிலம் கெட்டிப்படுவதுடன், மண்வளம் குறைந்து, நிலங்கள் பயிரிடத் தகுதியற்றதாக மாறிவிடுகின்றன.

நகரப் பகுதிகளிலும், சிற்றூர் பகுதிகளிலும் பேற்கண்ட நிகழ்வுகள் ஏற்படுகின்ற அதே வேளையில், சுற்றுலா என்ற

கடற்கரையோரங்களில் தூக்கியெறியும் பல்வேறு ஞெகிழிப் பொருட்கள் கடல்வாழ் உயிரினங்களுக்குத் தீங்கு விளைவித்து அவ் உயிரினங்கள் சாகக் காரணமாகின்றன.

அண்மையில், அமெரிக்கத் தீவு ஒன்றின் கடற்கரையில் பேரளவிலான திமிங்கிலங்கள் செத்து ஒதுங்கின. அவற்றின் வயிற்றை அறுத்து ஆய்வு செய்து பார்த்ததில் தோராயமாக 50 நுண்ணுயிரி எடையுள்ள ஞெகிழிப் பைகள், பிற ஞெகிழிப் பொருட்கள் அவற்றின் உணவுக்குழாயில் இருப்பது கண்டுபிடிக்கப்பட்டது.

அதுமட்டுமன்றி, மடல் பறவைகள், கடனாய்கள், கடனீர் நாய்கள், திறவழையன்கள், கூற்றப்பறிகள் மற்றும் கடல் ஆமைகள் போன்ற கடல்வாழ் உயிரினங்களும் ஞெகிழிப் பொருட்களால் இறந்துவிடுகின்றன அவ் லது முடமாக்கப்படுகின்றன. அதாவது, ஞெகிழிப் பொருட்கள் அவ் உயிரினங்களின் குடல்களில் (அ) மூச்சுக் குழாய்களில் சிக்கி இறக்கக் காரணமாகின்றன.

நாம் இன்று ஞெகிழிப் பொருட்களுக்குக் கொடுக்கும் விலை, அதன் உருவாக்கத்திற்கு மட்டுமே. ஆனால் அதனுடைய தாக்கத்தால் சுற்றுச்சூழலில் ஏற்படும் கடுமையான விளைவுகளுக்கான செலவை அதில் கணக்கிடுவதில்லை. அச்சிக்கல் களுக்கான செலவுகளையும் சேர்த்து ஞெகிழிப் பொருட்களுக்கான விலையை கணக்கிடத் தொடங்கினால், ஞெகிழியின் விலையும் கூடும். ஞெகிழிப் பொருட்களின் பயன்பாடும் வெகுவாகக் குறையும்.

பெயரில் மலைப்பகுதிகளுக்குச் செல்லும் வழிச்செலவர்கள் (பயணிகள்) அங்கு தூக்கி எறியும் ஞெகிழிப் பொருட்களால் கானுயிர்கள் பாதிக்கப்படுகின்றன.

அண்மையில், சபரிமலையில் சில யானைகள் இறந்ததாகச் செய்திகள் வெளிவந்தன. யானைகளின் வயிற்றை ஆய்வு செய்து பார்த்தபோது, அவை ஞெகிழிப் பொருட்களை உண்டதால்தான் இறந்துள்ளன எனக் கண்டறியப்பட்டது. சபரிமலைக்குச் செல்லும்

உங்களுக்குத் தெரியுமா?

மணநீர்மி(benzine), நொதிமத்தப் பாசிகம் (vinyl chloride) போன்ற வேதிப்பொருட்கள்தான் புற்று நோய்க்குக் காரணம் என்பது உங்களுக்குத் தெரிந்திருக்கக் கூடும். அவையே ஞெகிழி உருவாக்கப் பயன்படும் பல்வேறு வேதிப் பொருட்களுள் ஒன்று என்பது உங்களுக்குத் தெரியுமா?

பிசின்குளிகைகள் போன்ற ஞெகிழிப் பொருட்கள் மீன் முட்டைகள் போன்றும், ஞெகிழிப் பைகள் இழுது மீன்கள் போன்றும் தோற்றமளிப்பதால் அவற்றை தங்கள் இரையாகக் கருதி உண்ணும்போது கடல்வாழ் உயிரினங்கள் இறக்கக் காரணமாகின்றன.

பயங்கரவாதிகள்

வல்லையூரான்

அன்று 2000ஆம் ஆண்டு டிசம்பர் மாதம் பத்தொன் பதாம் திகதி அதிகாலை ஆறுமணி. வடமாராட்சியில் உடுப்பிட்டிப் பகுதியில் நாவல் மரத்தடியில் இருந்து அவர்கள் தென் மராட்சியில் உள்ள மிருசுவிலுக்கு புறப்படத் தயாரானார்கள்.

கடந்த செப்டம்பர் மாதம் போரின் அனர்த்தங்களினால் தங்கள் உயிர்களைப் பாதுகாத்துக் கொள்வதற்காக தென் மராட்சியில் இருந்து வடமாராட்சிக்கு ஓடி வந்தவர்கள் அவர்கள்.

'ஹினிஹிர' இராணுவ நடவடிக்கை மூலம் எழுது மட்டுவாள், மிருசுவில் பகுதி கள் மீண்டும் தங்கள் கட்டுப் பாட்டுக்குள் கொண்டுவரப் பட்டுவிட்டதாக அரசினர் அறிவித்ததைத் தொடர்ந்து தங்கள் சொந்த இல்லிடங் களுக்கு திரும்பிப் போகலாம் என்ற நம்பிக்கை அவர்களின் நெஞ்சங்களில் துளிர் விட்டிருந்தது.

எதற்கும் ஒரு தடவை போய் நிலைமையை அவதானித் துவிட்டு வரலாம் என்ற

நோக்கிலும், விறகு கட்டிக் கொண்டு வரலாம் என்ற எண்ணங்களினாலுமே அவர்கள் அந்தப் பயணத் திற்குப் புறப் பட்டார்கள்.

அவர்கள் அனைவருமே ஒரே குடும்பத்தைச் சேர்ந்தவர்கள். சவல் தொழில் செய்து பிழைக்கும் அன்றாடம் காய்ச்சிகள்!

"என்ன வில் வராசா அண்ணை பிள்ளையள் ரெண்டுபேரும் வீடு பார்க்க வருகினம் போலை ரவியின் கேள்வி வில் வராசாவைப் பேசவைத்தது.

"அவன் பெரியவன் பிரதீபணைத்தான் உதவிக்கு கூட்டிக் கொண்டு போங்கோவன். ஆசைப்படுறான். ஐஞ்சு வயசுப் பிள்ளை கூட வந்தால் ஆமிக் காரங்கள் ஒன்றும் செய்யமாட்டாங்கள். உங்களுக்கும் பாதுகாப்பாக இருக்கும் என்று சொல்லி அனுப்பி வைச்சான்" என்றார் வில்வம் அண்ணை.

தனது ஒற்றைக் கையினால் செல்லமாக பிரசாந்தின் பட்டுக் கன்னத்தைத் தைத்தடவிய ரவி, "தம்பி அவ்வளவு

தாரம் வந்தால் களைச்சுப் போடுவியளல்லே" என்றான்.

"இல்லை நான் களைக்க மாட்டன். எங்கடை வீட்டை ஒருக்காப் போய்ப் பார்க்க வேணுமெண்டு எனக்கும் ஆசை. மற்றது எங்கடை கொய்யா மரத்திலை நிறையக் கொய்யாப்பழம் இருக்கும். அண்ணர் ஏறி ஆஞ்சு தருவார்...." சிரித்துக் கொண்டே பதில் சொல்லியது அந்த ஐந்து வயதுக் குழந்தை.

"தெய்வம்... தெய்வம்... கெதியா வாவன்ராப்பா... வெய்யில் தலைக்கு மேலை வரப்போகுது. நேரத்தோடை போயிட்டுத் திரும்பி வரஎல்லே வேணும் தெய்வகுலசிங்கத்தை அழைத்தார் வில்வத்தார்.

"இஞ்சாருங்கோப்பா.. திரும்பத் திரும்பச் சொல்லுன்.. நீங்கள் மறந்தும் அந்தப் பக்கம் போகா தேங்கோ... அந்த இடத்திலை உங்களை ஆமிக் காரங்கள் கண்டாங்கள் எண்டால் வீண்பிரச்சனையள் வரும்.. தம்பி ஜெயச்சந்திரனும் வாரான். துணைக்குக் கூட்டிக் கொண்டு போங்கோ..." ஜெயசுதா மிகுந்த

அச்ச உணர்வோடு கணவனிடம் கூறிக் கொண்டாள்.

அவர்களுக்குத் திருமணமாகி மூன்று மாதங்கள்தான் ஆகின்றது மூன்று நான்கு நாட்களுக்கு முன்பு வீடுபார்க்க என்று மிருசுவிஷுக்குப் போவிட்டுவந்த அன்றிரவு கணவன் படுக்கையில் வைத்துச் சொன்ன அந்தச் சம்பவமே அவ்வாறு எச்சரிப்பதற்கு அவளைத் தூண்டியது.

பெண்கள் அணியும் பாதசரல்களோடும், சுடிதார் அணிந்த நிலையாலும் கால்கள் இரண்டு வெளியில் நீட்டிக் கொண்டிருந்த நிலையில் பெண்ணின் உடல் ஒன்று புதைக்கப்பட்டிருப்பதைக் கண்டதாகவும் கணேசன் கூறிய தகவலே அந்தச் சம்பவம்.

விறகு வெட்டிக்கொண்டு வருவதற்காக கத்திகளையும் கோடரிகளையும் கட்டிக் கொண்டு துவிச்சக்கரவண்டிகளில் புறப்பட்டார்கள் அவர்கள்.

வழியில் உள்ள இராணுவத்தினரின் காவலரண்களில் தாங்கள் மிருசுவிஷுக்கு வீடுபார்க்கப் போவதாகச் சொல்லி அனுமதி பெற்றுக் கொண்டே அவர்கள் மிருசுவிஷைச் சென்றடைந்தனர்.

ஒவ்வொருவராக விறகுகளை வெட்டியும் பொறுக்கியும் அவற்றை சேர்த்துக் கட்டிக்கொண்டார்கள்.

கீழே விழுந்துகிடந்த தேங்காய்களையும் பொறுக்கி எடுத்து உரித்து சாக்குப் பைகளில் போட்டுக் கொண்டார்கள்.

பிரசாந்துக்கு எண்ணம் பூராவும் கொய்யாப்பழங்களின் மீதே!

“அண்ணா எனக்குக் கொய்யாப்பழம் பிடுங்கித் தாங்கோவன்.. தம்பியின் அன்புக் கொரிக்கையை நிறைவேற்ற கொய்யாமரத்தில் ஏறினான் பிரதீபன். பிரதீபனோடு ஒரே வகுப்பில் கல்வி பயிலும் பதினைந்து வயது நிரம்பிய சாந்தனும் போட்டி போட்டுக் கொண்டு கொய்யாமரத்தில் ஏறிக்கொண்டான்.

“ஏய் கவுத மெஹே..?” (ஏய் யார் இங்கே?) என சிங்களத்தில் வினாவும் சப்தமும்,

சப்பாத்துக் காலடியோ சைகளும் சற்றுத் தூரத்தே கேட்டன.

விழித்திரைகளை ஒரு கணம் மூடித் திறப்பதற்குள் நான்கு ஐந்து இராணுவத்தினர் அவ்விடத்தில் நின்று கொண்டிருந்தனர்.

“அடோ உம்பலா கவுத” (அடோ நீங்கள் யார்...?) அவர்களது கண்களில் மதுவெறியோடு இன வெறியும் நிறைந்திருந்ததை இவர்களால் அவதானிக்க முடிந்தது.

சப்தநாடிகள் அனைத்துமே அடங்கிப்போயிற்று இவர்களுக்கு, பறதெமனா உமபலா எலர்ரீ.ஈ நேத..?” “உண்மையைச் சொல் லுறது... நாங்க ஒங்கலுக்கு வெடி வைக்கிறது.” கொச்சைத் தமிழில் கத்தினான் ஒருவன்.

“இல்லை மகத்தயா... நாங்கள் வீடு பார்த்திட்டு, விறகும் பொறுக்கிக் கொண்டு போக வந்தனால்கள்... நாங்கள் இயக்கம் இல்லை...” பொங்கி வந்த துயரத்தையும், அழகையையும் அடக்கியவண்ணம் தட்டுத்தடுமாறி.. வார்த்தைகள் வெளிவர மறுத்தன தெய்வத்தாருக்கு.

“ஆங்... குட்டிப் புலியனும் வந்திருக்கு... நீங்க எலர்ரீ.ஈ.க்கு ஒத்து பார்க்கத்தான் வந்தது.

மதம் கொண்ட யானைகளாக அந்த மனித மிருகங்கள் அந்த அப்பாவி களை நாசம் செய்யத் தொடங்கின.

அந்தக் கொலை வெறியர்களின் வெறியாட்டத்தில் இன்னும் சிலர் வந்து பங்கேற்றனர்.

“அடோ நொண்டியா... கோ அத்த..? (அடோ சொத்தி எங்கை ஒரு கை...?) நீ எங்களுக்கு எதிரா சண்டை பிடிச்சது... அதுதாங் ஒனக்கு ஒரு கை இல்லை...”

“இல்லை ஐயா செல்லடியிலை...” கண்ணீர் மல்கக் கூறினான் ரவி.

அவன் கொண்டுவந்த புத்தம் புதிய லுமாலா சைக்கிள் அடித்து நொருக் கப்பட்டது. அத்தோடு சேர்த்து ரவியும் பந்தாடப்பட்டான்.

“மாமாக்கள்... மாமாக்கள்...”

அப்பா ஆக்களை அடியா தேங்கோ.. உங்களைக் கும்பிடுறன்... ஐந்து வயதுப் பால்கள் தனது பிஞ்சுக் கரங்கள் இரண்டையும் கூப்பி அந்த, இதயத்தை இழந்து விட்ட அரக்கர்களிடம் கெஞ்சி மன்றாடியது.

அந்தச் சின்னஞ் சிறுசையும் எட்டி உதைத்தான் சிங்கள இன வெறியன் ஒருவன்.

பச்சினம் குடுத்து அறிவு மயங்கிய நிலையில் திறந்து கிடந்த மலக்குழிக்குள் சென்று விழுந்தது.

விறகு வெட்டுலதற்காக அப்பாவிகள் கொண்டுவந்த கத்திகளும் கோடரிகளும் அந்த அப்பாவி களையே வெட்டித் தறிப்பதற்கும் கொத்திக் குதறுவதற்குமே பயன்படுத்தப்பட்டன.

ஐந்து வயதுப் பால்களின் பிஞ்சுக்கால்கள் தறித்து எடுக்கப்பட்டு- கழுத்து வெட்டப்பட்டு- குரல்வளை அறுக்கப்பட்டு....

அந்த அப்பாவி களின் ஆடைகள் கலையப்பட்டு.. நிர்வாணமாக் கப்பட்டு.. அடித்து உதைத்து வெட்டிக் கொத்தி உடலங்களைச் சின்னாபன் னப்படுத்தி.. கழுத்துக்களை வெட்டி...

ஆண் உறுப்புக்களைக் கூட வெட்டி சீசி...

அவர்கள் அனைவரையும் அங்கு எங்கோ ஒரு குழிக்குள் போட்டு மூடி விடுவதன்மூலம், ஊரருல கத்துக்குத் தெரியாமல் மூடி மறைத்துவிடலாமென்றுதான் அந்த மனித மிருகங்கள் - நினைத்திருக்கக்கூடும்.

அடி உதை சித்திரவதைகளினால் மயங்கிக் கிடந்து, மீண்டும் மயக்கம் தெளிந்து உயிர்தப்பியோடி வந்த அந்த இளைஞன் மாத்திரம் இல்லையென்றால்..

“மிருசுவில் பகுதியில் ஊடுருவ முயன்ற எட்டுப் புலிப் பயங்கர வாதிகள் சுட்டுக் கொல்லப்பட்டனர்.”

என மறுநாள் அரசவானொலியின் தலைப்புச் செய்தி யாகவும், இனவாத சிங்கள ஏடுகளின் முன்பக்கத் தலைப்புச் செய்தி யாகவும் அது இடம்பிடித்திருக்கும். ❀

கைலாசபதியின் ஆளுமை கண்டு அஞ்சுவோருக்கும் சேறு எறிந்து நிற்போருக்கும்

-ச.மு.சடாட்சரம்

பேராசிரியர் கலைலாசபதி மணந்து இருந்து வருடங்கள் கடந்துவிட்டன. தமிழ்ச் சூழலில் அவர் வழங்கிச் சென்ற பங்களிப்பின் கனதி பாரியதொன்றாகும். இலக்கிய கல்வித் தளங்களில் கலைலாசபதி செலுத்தி நின்ற சிந்தனை வீச்சு மாக்கிய உலக நோக்கை அடி ஆதாரமாகக் கொண்டதாகும். இதனால் தமிழ் இலக்கியப் பரப்பு புதிய விரிவுகளையும் பரப்பு எல்லைகளையும் தொட்டு நின்றது. இது பழமைவாதிகளிடையே பாரிய அதிர்வை ஏற்படுத்திக் கொண்ட அதேவேளை புதிய தலைமுறையினரிடையே ஒளிபாய்ச்சி ஈழத்திலும் தமிழகத்திலும் புகழ் பரிமாணம் எடுத்துக் கொண்டது. கலைலாசபதி காட்டி நின்ற இலக்கியக் கொள்கையின் அடிப்படைகள் இன்றும் தமிழ் இலக்கிய உலகின் அணையா விளக்காய் சுடர் விட்டு வருவதனைப் பார்க்க முடிகின்றது.

அதே நேரத்தில் மாக்கிய விரோத இடதுசாரி எதிர்ப்பாளர்கள் என்போருக்கு கலைலாசபதி இப்பொழுதும் கனவில் தோன்றி அச்சுறுத்தும் ஒருவராகவே இருந்து வருகின்றார். அதனாலேயே ஈழத்திலும் தமிழகத்திலும் புலம்பெயர்ந்த நாடுகளிலும் கலைலாசபதியை நோக்கி கல்லும் சேறும் எறிவதில் முன்நின்று வருகிறார்கள். ஈழத்தில் மு.பொன்னம்பலம், அ.யேசுராசா, தெளிவத்தை யோசவ் ஆகியோரும் தமிழகத்தில் சுந்தரராமசாமி, வெங்கட சாமிநாதன், தமிழவன் போன்றவர்களும் புலம்பெயர்ந்த நாடுகளில் எஸ்.பொன்னுத்துரை உள்ளிட்ட அவரது வாரிசாகி வரும் ஒரீரி குஞ்சுகளும் கலைலாசபதி எதிர்ப்பில் இருந்துவருகிறார்கள். இவர்கள் ஈழத்து இலக்கியம் பற்றி பேச முற்படும் ஒவ்வொரு சந்தர்ப்பத்திலும் கலைலாசபதி பற்றிக் கூறத் தவறுவதில்லை. இவர்களது கூற்றுக்களில் உரிய தர்க்கம் எதுவும் காணப்படுவதில்லை என்பது ஒருபுறமிருக்க பொய்களையும் அவதூறுகளையும் வாய் கூசாது கூறிக் கொள்வதிலும் தமது கைங்கரியங்களைச் செய்து வருகிறார்கள். இத்தகையவர்களின் இலக்கியக் கொள்கை நிலை பற்றியும் அவர்கள் தொடர்ந்தும் வீசி வரும் சேறுகள் பற்றியும் குறிப்பிடுவது அவசியமாகிறது.

தூய இலக்கியவாதம், தூய அழகியல் என்பவற்றை முன்னிறுத்திய இலக்கியக் கோட்பாடு மாக்கிய எதிர்ப்பு நோக்கில் இரண்டாம் உலகப் போரின் பின்பு முனைப்புடன் முன்னெடுத்துச் செல்லப்பட்டது. அது ஐரோப்பாவிலும் அமெரிக்காவிலும் ஆங்கில மொழியிற் படைப்பாளிகள் இயங்கிய பல நாடுகளிலும் அமெரிக்காவின் சிஐஏயால் திட்டமிட்டுச் செய்யப்பட்ட கரும் என்பதும் இன்றளவள

வெங்கட சாமிநாதன், சுந்தர ராமசாமி போன்றோர் கொண்டாடும் ஜோர்ஜ் ஓர் வெல், ஸ்ற்றீபன் ஸ்பென்டர் போன்றோர் சிஐஏ. முகவர்கள் என்று நிறுவவதோ அவர்கள் அவ்வாறானவர்களே என்பதோ நமக்குத் தேவையற்றது. தூய அழகியற் கோட்பாட்டாளர்களின் இடதுசாரி எதிர்ப்புத்தான் அவர்களது அரசியற் கலப்பின் மையின் அடிப்படை என்பது இன்று நிரூபணமாகி விட்டது.

யாரெல்லாம் ஒரு காலத்தில் இடதுசாரி முனைப்புள்ள இலக்கியத்தை அதன் பச்சையான அரசியலுக்காக நிராகரித்தார்களோ அவர்களே காலப்போக்கில் சாதாரண நியாய உணர்வையும் உள்ளடக்காத தேசியவாத உணர்ச்சிக் குழுமல்களையெல்லாம் இலக்கியமாகக் கொண்டாடி வந்திருப்பதை இன்றுவரை காண்கிறோம். யார் யாரிடமெல்லாம் நடுநிலை இல்லை என்று இவர்கள் கண்டித்தார்களோ அவர்களிலும் நடுநிலைக் குறைவாக இவர்கள் நடந்து வந்துள்ளதையும் நாங்கள் இன்றுவரை காண்கிறோம். இது எப்படியென்றால் 'நீங்கள் செய்தால் தவறானது, கண்டனத்துக்குரியது. அதே விடயத்தை நாம் செய்தால் சரியானது போற்றுவதுக்குரியது' என்னும் கண்டோட்டத்தை உடையதாகும்.

ஈழத்து இலக்கியத் துறையைப் பொறுத்தவரை, இடதுசாரி எதிர்ப்பாளர்கள் அனைவரதும் ஒரே பொது இலக்கு பேராசிரியர் கலைலாசபதியைக் கொள்கை மட்டத்தில் எதிர்த்துச் சில்லறை விமர்சனங்களை முன்வைத்த எவராலும் அதற்கெதிரான ஒரு வலிய மாற்று இலக்கியக் கொள்கையை முன்வைக்க இயலவில்லை. இந்தத் தடுமாற்றமே இந்த தீவிர இடதுசாரி எதிர்ப்பாளர்களை முதன்மையாக்கத்தைத் தூசு தட்டிப் பார்வைக்கு வைக்கத் தூண்டுகிறது. சிலர் முதன்மையாக்கத்தை வழிபடுவதும் கலைலாசபதியைத் தாக்கும் நோக்கிலேயே என்பதை நோக்கும் போது இன்னும் நாலு தலைமுறைக்கு இவர்கள் பேராசிரியர் கலைலாசபதியை எண்ணி நடுங்குவார்கள் என்றே சொல்லத் தூண்டுகிறது. பேராசிரியர் கலைலாசபதியைக் கொள்கை மட்டத்தில் மறுப்பவர்களைப் பற்றி நமக்குப் பிரச்சனை இல்லை. அவர்களது பணி நமது வளர்ச்சிக்குப் பயனுள்ளதாங் கூட. நாம் கேட்கத் தவறுகிற கேள்விகள் வேறு திசைகளிலிருந்து வருவதிற் கேட்கல்லை. அவை நமது பார்வையை மேலும் தெளிவாக்கும். ஆனால் அண்மைக் காலமாக நடப்பது ஏதென்றால் கலைலாசபதி துணிப்பட்ட அவதூறுகளையும் அபாண்டங்களையும்

சுமத்துகிற முயற்சிகளே. இதற்குப் பின்னால் தூய இலக்கியவாத வேடங் கலைந்து இன்று தனது வணிக நோக்க முகங்காட்டி நிற்கும் காலச்சுவடு சஞ்சிகையும் நிற்பதைக் காணலாம். மு.பொன் னம்பலம், எஸ்.பொன்னுத்துரை ஆகியோரும் அவர்களது அடியார்களும் இன்னும் பிற உதிரிப் புத்தி ஜீவிகளும் கைலாசபதி மீது சேறு வீசுவதில் மகிழ்வதை நாம் இன்னும் காண்கிறோம்.

இதுசாரி இயக்கமும் இலக்கியப் போக்கும் தேசியவாத அலையின் எழுச்சியிற் தேக்கங் கண்டன. இன்று தமிழ்த் தேசியவாதத்தின் மூலம் குழம்பி வழி தவறியவர்களும் தமது இயலாமையை மழுப்ப மீண்டும் இடதுசாரி எதிர்ப்பில் மும்முரமாகி இருக்கிறார்கள்.

கைலாசபதி பற்றிய அவதூறுகட்கு அவை எழுந்த காலங்களிலேயே தக்க பதில் தரப்பட்டுவிட்டது. ஆனாலும், அந்தப் பதில்களை எல்லாம் அறிந்தும், அவற்றைப் புறக் கணித்துப் பழைய அவதூறுகளையே முன்வைக்கின்றவர்கட்கு மீண்டும் மீண்டும் அதே பதில்களை எழுதுவதா என்று யோசித்து இதுவரை எழுதாமல் இருந்தேன். பேராசிரியர் சிவசேகரம் மட்டும் மூன்றாவது மனிதனில் மு.பொன்னம்பலத்துக்கு வெகு சுருக்கமாக எழுதிய பதிலே அதிகம் என்பது என் எண்ணம். ஆனால் இந்த கொய்பெல்ஸ் குஞ்சுகள் ஒரே பொய்யைச் சாகும் வரை சொன்னால் அது நிலை காணும் என்று நம்புகிறார்கள் என்றே தோன்றுகிறது. இனைய தலைமுறையினருக்காக இன்னொரு முறை இப் பொய்களின் சவப்பெட்டியில் ஒரு ஆணியை அடைய வேண்டியுள்ளது.

கடைசியாக நான் கண்ட காலச்சுவட்டில் அயேசுராசாவின் நேர்காணல் வந்திருந்தது. அதில் சுந்தர ராமசாமியின் மகன் கண்ணனும் அரவிந்தன் என்பவரும் வலிந்து கைலாசபதியைத் தாக்குகிற விதமான பதிலை வரவழைக்கும் நோக்குடன் கேட்ட கேள்விக்கு யேசுராசா அரை உண்மைகளைப் பதிலாக தந்திருக்கிறார். நாங்கள் அவரது அவதூறான கூற்றுக்களை முன்வைத்துக் கேட்கிற விளக்கங்களை அவதூறுகளைக் குவிப்போர் எவரும் தர முடியுமானால் தரட்டும் அல்லது தங்கள் பொய்களை இனியாவது நிறுத்தட்டும்.

7. கைலாசபதி குறிப்பிட்ட விடயங்களை மட்டுமே கலைக்குரிய விடயங்களைக் கொண்டார் என்ற கூற்று கைலாசபதியின் திறனாய்வின் வீச்சை முழுதாக அறியாத ஒருவர் கூடக் கூறத் தயங்குவது. சங்க இலக்கியம் பற்றிய அவரது பார்வை முதல் தாசுடும் பாரதியும் பற்றிய ஒப்பீட்டு ஆய்வுரை வரை எவரும் காணும் அவரது இலக்கியப் பார்வையைக் குறுக்கிக் கொள்வது குறுகிய மனங்களுக்கு மட்டுமே இயலுமான ஒன்றில்லையா?

2.உலகப்பார்வை, அரசியல் பார்வை என்றால் மாக்கியப் பார்வை என்று கைலாசபதி எங்கே கருதியிருக்கிறார்? நிச்சயமாக அவரது உலகப் பார்வையும் அரசியல் பார்வையும் பிறபோக்குவாதிகளது பார்வையாக இருக்க முடியாது. வேறுபட்ட பார்வைகள் இருப்பதைக் காண்பதும் அடையாளங் காட்டுவதும் ஒரு திறனாய்வாளனின் பணி இல்லையா? அழகியலின் பேரால் அதைப் புகரி

மெழுகுவது நேர்மையான திறனாய்வாகுமா?

3. சாதிய நோக்கில் தான் கைலாசபதி தன்னை விருந்துக்கு அழைக்கவில்லை என்று டொமினிக்குஜீவா சொன்னாரென்றால், அதை நம்புகிற யேசுராசா முதல் பொன்னுத்துரை வரையிலானவர்கள் ஜீவா ஒரு சத்தியவான் என்று நினைக்கிறார்களா, அல்லது இந்த விதமான அவதூறுகளை மறுத்து பேராசிரியர் நுமீமான் பல ஆண்டுகள் முன்பு எழுதியதற்கு ஏன் ஜீவாவால் மறுப்பு எழுத முடியவில்லை? கைலாசபதியின் வீட்டிற்குள் போய் வாய் நனைத்த தாழ்த்தப்பட்ட சாதியிற் பிறந்த எல்லாரையும் சாட்சிக்கு அழைப்பது இயலும். ஆனால் அதுபோல் கேவலமான சாதிய நடத்தை இராது. ஜீவாவை அழையாத கைலாஸ் டானியலையும் தான் அதே விருந்துக்கு அழைக்கவில்லை. டானியல் இதுவரை கைலாசபதியைப் பற்றி தவறாக ஒரு சொல்லுப் பேசியதில்லை. டானியலிடம் என்ன குறைபாடு இருந்தாலும் தன்னுடைய சொந்த வாய்த்துக்காக ஒரு நண்பர் மீது அபாண்டம் பேசும் குணம் இருந்ததில்லை. இதுபற்றி ஜீவா தன் கருத்தைச் சொல்லுவாரா?

4. மேலும் இவ்விடத்திலே மற்றமோர் அவதூறு பற்றிக் குறிப்பிடல் வேண்டும். என்.கோகுநாதன் அறுபதுகளில் எழுதி வெளிவந்த ஒரு சிறுகதை 'நிலவிலே பேசுவோம்' என்பதாகும். அதன் தலைமையிலேயே ரகுநாதனின் சிறுகதைத் தொகுதியும் வெளிவந்தது. இக் கதைப்பற்றியும் அத்தொகுதி பற்றியும் பேராசிரியர் கைலாசபதி தனது இலக்கிய விமர்சனங்களில் சுட்டிக் காட்டி வியந்து பாராட்டி வந்துள்ளார். ஆனால் அண்மைக் காலங்களில் 'நிலவிலே பேசுவோம்' சிறுகதையில் வரும் கதாபாத்திரமான ஆசிரியர் கைலாசபதியே என்றவாறான மிகக் கீழ்த்தரமான அர்த்த எழுத்துக்களை இச் சேறு வீசுவோர் எழுதி வருகிறார்கள். இதுவும் கைலாசபதி இறுப்பின் பின்பு இடம்பெற்று வரும் ஒரு வக்கிரப் பிரச்சாரமாகும். இது பற்றி கைலாசபதியுடன் இதுவரை மிக நெருக்கமாகவும் அவரது உள் வீடு வரை சென்று வந்தவருமான என்.கோகுநாதன் தனது வாக்குமூலத்தை அளிப்பார் என நம்புகின்றேன்.

5. கைலாசபதி மீது சாதியச் சேறு வீசும் இலக்கியக் கனவான்கள் அறுபதுகளின் நடுக்கூறிலே வடபுலத்து சாதியக் கோட்டை மீது தொடுக்கப்பட்ட தீண்டாமை ஒழிப்பிற்கான வெகுஜனப் போராட்டத்தில் என்ன பங்கும் பணியும் வழங்கினார்கள். கைலாசபதி, முருகையன், சில்லை யூர் செல்வராசன், சுபத்திரன், சிவானந்தன் போன்ற பலரது பங்களிப்பின் ஒரு சிறு குறுணியைக் கூட இவர்களால் வழங்க முடியவில்லை. பேராசிரியர் சிவத்தம்பி, டொமினிக்கு ஜீவா, பிரேமஜி போன்றவர்கள் கூட மிகத் தூர நின்று கண்டனங்கள், விமர்சனங்கள் தொடுத்தவர்களேயாவர். அவ்வேளை கைலாசபதி வெகுஜனப் போராட்டங்களோடு மிக நெருக்கமாக இருந்து வந்தவர். தீண்டாமை ஒழிப்பு வெகுஜன இயக்கத்தின் இரண்டாவது மாநாட்டு மலரில் அவர் எழுதிய கட்டுரை அதற்கு காட்சியமாகும். அத்துடன் அம்மாநாட்டையொட்டிய சித்திரக் கண்காட்சிக்கு ஆலோசனை வழங்கி அதன் வெற்றிக்கும் கொழும்பில் அதனை மிகுந்த பரபரப்புடன் பேசப்படும் அளவுக்கு நடாத்தப் படுவதற்கும் காரணமானவர்களில் கைலாசபதி ஒருவராக

இருந்து செயற்பட்டும் வந்தவர் என்பது சாதிய வக்கிரம் கொண்டு எழுதுவோர் கண்டும் காணாதவைகளாகும். அன்றைய போராட்டச் சூழலில் கைலாசபதி போன்ற வர்களது பங்களிப்பு என்றும் நினைவில் வைத்திருக்க வேண்டியவைகளாகும்.

6. யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக் கழகத்துக்குக் கைலாசபதி வளாகத் தலைவரான கதையை இளங்கீரன் எழுதியிருக்கிறார். அதை வாசித்த எவருக்கும் கைலாசபதி அப் பதவியை நாடவில்லை என்பதும் அப்பதவிக்காக ஆவனாய்ப் பற்றந்தவர் யாரென்றும் தெரியும். என்றாலும் அரசாங்கத்துடன் இருந்த செல்வாக்கு என்றவாறான தம் அவதூறுகட்கு ஆதாரமாகக் கைலாசபதி எப்போது யானைக் கேட்டு இப்பதவியைப் பெற முயற்சி செய்தார் என்று சொல்லாமலிருப்பது ஏன்? கைலாசபதியை விடத் தகுதியான ஒருவர் அந்த இடத்திற்கு நியமனம் பெற்றிருக்கமுடியாது என்பதை அடுத்து வந்த ஆண்டுகளே நிரூபித்துள்ளதை எவராலும் மறுக்க முடியுமா?

7. கைலாசபதிக்கு ஒரு அறிஞர், ஆய்வாளர், பல்கலைக்கழகப் பேராசிரியர் என்ற வகையில் இருந்த மரியாதை காரணமாக அவர் பல பொறுப்புக்களை ஏற்றாரே ஒழியத் தன்னால் இயலாத பணிகளை ஏற்றுதாகவோ தன்னை விடத் தகுதியான எவரையும் விலக்கியோ அவர் எதையும் பெற்றதாக இந்த வயிற்றெரிச்சல்காரர்களால் கூறுமுடியுமா?

8. கைலாசபதிக்கு அமெரிக்கத் தூதரகத்தில் கூடச் செல்வாக்கு இருந்ததாக இன்னொரு கதை ஆதாரம் அபோவா பல்கலைக்கழக ஆக்க இலக்கியப் பட்டறைக்கு அவர் தெரிந்தெடுக்கப்பட்டது! கைலாசபதியை விடத் தகுதி பெற்ற எவர் அதற்கு விண்ணப்பித்து மறுக்கப்பட்டார் என்பதை யேசுராஃ கூறுவாரா?

9. வானொலியிலோ, தேசிய நாள்களிலோ கைலாசபதி பங்களிக்காமல் இருந்திருந்தால் இந்தத் திருக் கூட்டத்துக்கு மகிழ்ச்சியாயிருந்திருக்கும். ஆனால் இதே கூட்டம் 1983க் குப் பிறகு தமிழ்த் தேசிய இயக்க ஆதிக்கம் இருந்த காலத்தில் அடித்த கொட்டத்தை இன்னமும் மறக்க வில்லையா? முஸ்லீம்கள் உட்பட எத்தனை பேரை வாய் திறக்க முடியாது மறித்திருக்கிறார்கள்! அன்றைக்கு 'மண்டையில் போட' வேண்டும் என்று சொன்ன பேர் வழிகளை இன்றைக்குச் சாட்சிக்கு அழைக்கிற அளவுக்கு இவர்களுக்கு விரக்தி மேலிட்டுள்ளது.

10. கைலாசபதியை யாராவது கவிஞர் என்று அழைத்தால் அந்தத் தவறு யாருடையது? இந்த இடதுசாரி எதிர்ப்புத் திருக் கூட்டத்தில் யாரையாவது எவரும் நேர்மையினர் என்று அழைத்தால் அதற்காக இவர்களைப் பிழை சொல்ல முடியுமா?

இன்றுவரை கைலாசபதி பற்றி இவர்களது குற்றச்சாட்டுக்கள் எல்லாம் ஊகங்களும் தமக்குள்ளே பேசிக் கொள்ளுகிற கதைகளுமே தான். நம்பகமான ஒரு ஆதாரமூலில்லாமல் கைலாசபதியைத் தாக்குகிற இலக்கிய தபுமசகர்களிடம் நெஞ்சில் உரமில்லாதது பற்றி வியப்பதில்லை. ஆனால் சொல்கிற பொய்களையாவது பொருந்தச் சொல்லலாமல்லவா?

அவள் சுதந்திரம்

பகல் பட்ட அந்த வீடு;

ஒட்டறை நகையிட்ட தோரணக் கூரை,
குசினிப் புகை நக்கிக் கறுத்த யன்னல்
முகடு; சிகை கொட்டி

ஓடு தெரிகின்றது போன்ற
வகை

எட்டி நோக்கு விழிகள் விருந்து

பொரிகின்ற வாசம்

சமையல் புரிகின்றது

கரி பூசி நின்ற நிலவு

கனவு திரைகின்ற

ஈரவிழிகள்

முகிலோ சரிகின்ற நேரம்

அழல் அயல் நின்றதே.

தீட்டுப் படாத அரிசி மணி

கிளைந்து கூட்டிக்

கொதிக்கும் பாளை- உலையுள்

போட்டுப் புதுக்கிப்

பசிக்குக் கொடுக்கும்

ஈட்டுக்கு வைத்த கவிதை

என் இதயத்து வாழும் வனிதை

இசையாழ் இசையாள்

எழுகின்ற மொழியாள்

வேதமொழியாள்.

கல்வயல் வே. குமாரசாமி

இந்திரப் பதவி

நாரத மாமுனி பதறிப் போனான், “நாராயண... நாராயண...” என்று உச்சரித்து பழகியவன் மனத்தாலும் அந்த மந்திரத்தை உச்சரிக்க மறந்தான். தன் கண்கள் மீதே நம்பிக்கையிழந்தான், “இந்தக் கோலத்தில் தலைவிரி கோலமாய் தலைகவிழ்ந்து அரை நிர்வாணமாய் ஆடைகள் கலைந்து சோபை இழந்து சோகத்தில் இருப்பது யார்? யார்?... ஆம். இது என் அன்னையே தான். கற்றவர் நாவில் நின்று நர்த்தனம் செய்யும் நாமகளை தான்...” நாரத மாமுனி தனக்குத் தானே சொல்லிக்கொண்டு நாமகளை நோக்கி ஓடினான். அவன் ஓடிவரும் சத்தம் கேட்கும் அசைவின்றி இருந்தான் கலைவாணி.

“ஆயகலை அறுபத்து நான்கிற்கும் தாயான தேவதேவி இது என்ன கோலம்? இசை இன்ப நதியை ஊற்றி றெடுக்கச் செய்யும் முகவீணை எங்கே? வித்தகம் நிரம்பிய ஏடுகள் எங்கே? தியானம் செய்யும் உருத்திராட்சமாலை எங்கே? நீ நானத்தோடு வீற்றிருக்கும் வெண்தாமரை எங்கே? வேதப்பொருள்க்கிறையியே உன் வெள்ளைக்கலையெங்கே? வெண்பட்டுத் துகில் எங்கே? இதென்ன

கோலம்?

நாரதமாமுனி குரல்கேட்டு நிமிர்ந் தான் கலைவாணி. அவள் முகம் வெளிறிப்போய் இருந்தது. கண்களில் இருந்து கண்ணீர் பெருகிற்று.

“நாரதா, ஆளுக்கொன்றாய் பறித்துக் கொண்டுவிட்டார்கள்” என்றாள் கலைவாணி உடைந்துபோன குரலில்.

“தாயே! யாரந்தப் பாதகர்கள்? அவர்களை சபித்துச் சாம்பலாக்கிவிடுகிறேன். சொல்லுங்கள் தாயே! சொல்லுங்கள்” நாரத மாமுனி கோபம் கொண்டு கத்தினான்.

“மகளை இன்று புதிதாக இந்திரப் பதவி ஏற்றிருக்கும் இந்திரனும் இந்திரானியும்தான் அந்தப் பாதகர்கள். பதவியேற்றதும் என்னிடம் வந்தார்கள். புதிய தெய்வேந்திரன் முகவீணை வேண்டுகிறான். புதிய இந்திராணி நான்வீற்றிருக்கும் வெண்தாமரை வேண்டுமென்றான். நான் சிரித்துக் கொண்டே சொன்னேன், தெய்வேந்திரா என்

கையில் இருக்கும் வீணை விளையாட்டுப் பொருளல்ல. வித்தையின் சின்னம். இந்த வீணை என்கையில் மாத்திரம் இருக்க வேண்டியது. அது என்கையில் இருக்கும் வரையில்தான் கலையின்பம் என்ற நிலையின்பம் தரும் கலைகளின் சின்னம். உன் கையில் வந்துவிட்டால் அது களங்கத்தின் சின்னமாகிவிடும். வேண்டாம் அதைக் கேட்காதே.” இதே போல் இந்திராணிக்கும், ‘இந்திராணி வெண்தாமரை என்பது தூய்மையின் சின்னம். அது கலையின் விளக்கம். நான் மட்டும் வீற்றிருக்கும் நல்லாசனம். அதை உனக்கு கொடுக்க என்னால் முடியாது. தூய்மையின் சின்னத்தை துன்பத்தின் சின்னமாய் மாற்றுவதில் எனக்குச் சற்றேனும் உடன்பாடிவலை! நீங்கள் போய்வாருங்கள்’ இவ்விதம் நான் சொல்லிமுடித்ததும் தெய்வேந்திரன் சீறினான் “நீ சகல கலாவல்லியாக இருக்கலாம். சரஸ்வதிதேவியாக இருக்கலாம். ஆனால் என்னை மதித்து என் கோரிக்கைகளை நிறைவேற்றத்தான் வேண்டும். உன் பெயருக்காக மதிப்பளித்தே இவ்வளவு நேரமும் நீ சொல்வதைக் கேட்டுக்கொண்டிருந்தேன். இப்போது நீ என் கோபத்தைக் கிளறிவிட்டாய். அதனால்

சுகாரஞ்சன்

உன் உயிர்மீது உனக்கு ஆவலா யிருந்தால் நான் கேட்ட முகவீணையையும் என் தேவி கேட்ட வெண்தாமரையையும் கொடுத்துவிட்டு' புதியதெய்வேந்திரன் கத்தினான். நானும் கோபத்தோடு கத்தினேன் - 'மூடனே நான் நிரந்தரமானவன். ஒருபோதும் அழிவதில்லை' எங்களையா அழிக்கத்துணிந்தாய் பார் என்ன நடக்கப்போகின்றதென்பதை' என்றபடியே வச்சிராயுத்ததை எடுத்து என் மீது வீசினான் புதிய தெய்வேந்திரன். நான் அதை எதிர்பார்க்கவில்லை. தவிரவும் வச்சிராயுத்ததின் சக்திக்கு முன்னால் என்னால் எதுவும் செய்யமுடியவில்லை. அவர்கள் தங்களுக்கு வேண்டிய எல்லாவற்றையும் அபகரித்துக்கொண்டு போய்விட்டார்கள்' என்று சொல்லி கலைவாணிகண்ணீர் விட்டான்.

நாரதமா முனிக்கு கலைவாணி சொன்னதைக் கேட்டு புஜங்கள் துடித்தன. கோபம் விஷம் போல் தலைக்கேறியது. "அற்பப்பதரே! அறிவு கெட்டவனே, என்ன காரியம் செய்துவிட்டாய். இந்திரப்பதவி என்றால் நீயே மும்மூர்த்திகளுக்கும் பெரியமூர்த்தி என்று எண்ணி விட்டாயா? மடையனே உன்னை சபித்துச் சாம்பலாக்குகிறேன் பார்" பெருங்குரலெடுத்துக் கத்தினான் நாரத முனி. அவன் கத்தல் டிடிமுழக்கமென இந்திரலோகத்தைத் தாக்கியது. சதிராடிய ரம்பை, மேனகை, ஊர்வசி மூவரும் செய்வதறியாது பார்த்து நின்றனர். காமம் பெருக்கெடுத்து ஆறாக ஓடிய அந்த இடம் பாலை வனமாகியது. பாடல் இசைத்த பெரும் பாணர் எல்லாம் வாயடைத்து ஊமையாய் நின்றனர். இந்திரலோகம் சுடுகாடாயிற்று. எங்கும் நிசப்தம். புதிய தெய்வேந்திரன் இந்திராணியிடம் ஓடினான்.

இந்திராணி வெண்தாமரையில் புண்ணகையோடு சாய்ந்திருந்தாள். சேவகர் கவரி வீசிக் கொண்டிருந்தனர். இந்திரன் ஓடிவந்து அவள் கையைப் பிடித்தான். "தேவி என்னைக் காப்பாற்றியிருள்வாய் உன்னை நம்பியே நான் இருக்கிறேன்." அவள் பேயென மாறிச் சிரித்தாள். அவள் சிரிப்பு இந்திரலோகம் எங்கும் இடிமுழக்கமாக எதிரொலித்தது.

"தேவலோக இந்திரா! இப்போது உனக்கு என்ன நேர்ந்துவிட்டது. ஏன் பதறியடித்துக் கொண்டு ஓடிவந்தாய்?" கேட்டாள் இந்திராணி. அவள் கண்களில் ஓம்பானம் அருந்திய போதை நிரம்பியிருந்தது. தேவி நீதுணையிருக்கும் துணிவில் என்பதவிக்கு மீறித் தொழிற்பட்டு விட்டேன். இப்போது நாரத முனி என்னைச் சபித்துச் சாம்பலாக்கிவிடத் துணிந்துவிட்டான். நீ உன்னுடனே வைத்திருக்கும் வச்சிராயுத்ததை அவன் மீது ஏவி அவனை அழித்துவிடு." புதிய தெய்வேந்திரன் கெஞ்சினான்.

அவன் மீண்டும் பேயென மாறிச் சிரித்தான். புதிய தெய்வேந்திரன் நெஞ்சம் பதைபதைக்க அவன் பாதம் பிடித்திருந்தான். அவன் சிரிப்பதை நிறுத்திவிட்டு சொன்னான் "தெய்வேந்திரா! நாரதனை அழித்து விட்டால் கலகம் எப்படி ஏற்படும்? கலகம் ஏற்பட்டால் அல்லவா நாங்கள் பதவியில் நிலைத்திருக்கமுடியும். கலகமே இல்லையெனில் இந்திரப்பதவிக்கு மதிப்பேது. எனவே நாரதனை அழிக் காமல் நம் வசப்படுத்தி வைத்திருப்போம்."

"எப்படி? எப்படி நாரதனை வசப்படுத்துவது. அவன்தான் மா முனியாயிற்றே." புதிய தெய்வேந்திரன் ஏதும் விளங்காதவனாய் இந்திராணியைக் கேட்டான். அவன் மீண்டும் பேயெனச் சிரித்துவிட்டு சொன்னான். "மா முனியாயினும், கோமுனியாயினும் சுகபோகம் கிடைத்தால் வளமான வாழ்வோடு பதவி கிடைத்தால் வாயிழித்து நிற்பதே வழமை! உனக்கேன் அச்சம். நடப்பதைப் பொறுத்திருந்து வேடிக்கை பார்." சினத்தோடு இந்திரலோகம் வந்த நாரதமா முனியை முகவீணையுடன் எதிர்கொண்டாள் இந்திராணி, "நாரதமா முனியே நீயே எனிவீணைவேந்தன்" என்றபடியே அவன் கையில் வீணையை வைத்தான். நாரதமா முனி பனிமலையானான். தனது தம்புராவைக் கழற்றி வீசினான். "நானே புதிய தெய்வேந்திரன்" என ஆனந்தக் கூத்தாடினான். கலைவாணி மட்டும் இன்னும் நம்பிக்கையோடிருந்தாள்.

தேசிய கலை இலக்கிய பேரவையின் நூல் வெளியீட்டு வரிசையில் மற்றொரு படைப்பு!

'வெல்லச்சுனையினையும் வெல்லக்கவி செய்யும் தில்லைச் சிவனின்'.....

காவல் வேலி
சிறுகதைத் தொகுப்பு

வெளியீட்டு விழா

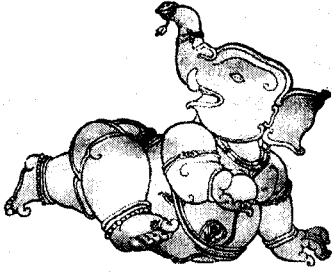
இடம்: நாவலர் கலாசார மண்டபம்
யாழ்ப்பாணம்
காலம்: 05.07.2003 சனிக்கிழமை
மாலை 4.30 மணி

ஆர்வலர் வருக
நூல் நயம் பெறுக

அட்டைப் படம்

முன்பக்கம்: சிதைந்த யாழ். டச்சுக் கோட்டையின் முன்னைய தோற்றம்
பின்பக்கம்: ஈராக்கில் அடுமரிக்க ஆக்கிரமிப்பு யுத்தக் காட்சிகள்

நாடக விமர்சனம்

ராணிமூர்த்தியின்

பூஜா

சோ.பத்மநாதன்

பெண் ஒடுக்குமுறை என்பது பொருளாதார அடிப்படையில் இருந்து எழுந்தாலும், பழமைவாதக் கருத்தியல் ஒடுக்குமுறையாக மத கலாசார சடங்குகளின் துணையுடன் பலமடைந்து இறுகிப்போயுள்ளது. இந்த இறுக்கத்திலிருந்து விடுபட வழி ஏது? 'பூஜா' பற்றிய விமர்சனத்திலிருந்தும் இத்தேடலை தொடலாம். —ஆர் குழு

'பூஜா' என்ற ஓர் ஆள் அரங்கு நாவலர் கலாசார மண்டபத்தில் இடம்பெற்றது. தயாரித்து, நடித்து அளித்தவர் ராணிமூர்த்தி. இங்கிலாந்தில் வாழும் தமிழ்ப்பெண். முன்னோர்கள் சுன்னாகத்திலிருந்து மலேஷியாவில் குடியேறியவர்கள் என்று கேள்வி. நாடகம் பிரிட்டிஷ் கௌன்ஸில் ஆதரவில் கொழுப்பு கண்டி, மட்டக்களப்பு, யாழ்ப்பாணம் முதலிய பல இடங்களில் மேடையேறியது.

ப்ரொஜெக்டர், சாதகக்குறிப்பை (கிரகநிலையை) திரையில் எறிகிறது. தன்னுடைய பிரச்சினைகளுக்கு மூல காரணம் இதுவென்று சொல்கிறார் நாயகி. ஆம், செவ்வாய் தோஷம்! திருமணம் சாத்தியப்படுவதாக இல்லை. ஈற்றில் சோதிடம் ஒருவழி சொல்லுகிறது. அவளுக்கும் வாழைமரத் துக்கும் கலியாணம் நடக்கிறது. வாழைமரம் வெட்டப்படுகிறது. செவ்வாய் தோஷத்துக்கு இவ்வாறு பரிசாரம் காணப்படுகிறது. "என்மனசுக்குப் பிடித்த ஒரே மாப்பிள்ளையைக் கொன்றுவிட்டார்கள்!" என்று புலம்புகிறாள் நாயகி.

மூன்று தலைமுறைகளின் கதை இது. பன்னிரண்டு பாதிரங்களை ஏற்று நடப்பவர் ராணி மூர்த்தி. மிகவினாவாக ஒவ்வொரு பாதிரத்துக்கும் தாவுகிறார். அநாயாசமாக ஆங்கிலம் பேசுகிறார். தொழில்நுட்ப ரீதியாகக் குறைசொல்ல இடமில்லாத அளிக்கை.

பாட்டி பாதிரத்தில் ராணி சோபிக்கிறார். பாட்டி-பேர்த்தி உறவு நாடகத்தில் வலுவான அம்சமாக மிளர்கிறது. பாட்டி பிள்ளையார் பக்தை; விரதம், அனுஷ்டானங்களில் ஈடுபாடு உடையவர். என்றாலும் புரட்சிவாதியான இந்தப் பெண்ணைப் புரிந்து கொள்கிறார். அவள் வாதங்களை ஏற்றுக்கொள்கிறார்.

'பூஜா' மூடநம்பிக்கைகளைச் சாடுகிறது. பெண்ணியத்தின் செய்தியை ஆணித்தரமாக முன்வைக்கிறது. இந்து மதத்தையும் சடங்குகளையும் கேலிகுரையனவாக்குகிறது. சிவபுராணத்தைப் பிழையாகப் பாடுவது, தன் மண்ணிலிருந்து

அந்நியப்பட்டுப் போன ஒருவரின் பலவீனம்.

இந்து வேதத்தின் அங்கங்களில் ஒன்று ஜோதிடம். அதை ஏற்காதவர்கள் கூட, தம் எதிர்காலத்தை அறியவும், சில முக்கிய முடிவுகள் எடுக்கவும் அதை நாடுகின்றனர். இலங்கையில், இந்துக்கள் அல்லாத பௌத்தர்களிடையே சோதிடம் செல்வாக்குப் பெற்றுள்ளது. மேலை நாடுகள் கைரேகை, எண்சோதிடம் என்று பொழுதைச் செலவிடுகின்றன. ஆனாலும் செவ்வாய் தோஷம் பெண்களுக்குப் பெரிய பிரச்சினை என்பதை ஏற்றுக்கொள்ளத்தான் வேண்டும்.

மூன்று தலைமுறையாக புலம்பெயர்ந்து வாழும் தமிழ்க்குடும்பம் தம் முன்னோரின் வைதீக அளவீடுகளைப் பின்பற்ற முனைவதே இந்நாயகியின் துன்பத்துக்குக் காரணம் ஆனால் எங்கோ அபூர்வமாக நடக்கும் (?) வாழைக் கல் யானைத் தைப் பொதுமைப்படுத்துவது என்ன நியாயம்?

ராணி மூர்த்தி தரும் தீர்வுதான் என்ன? 'டிஸ்கோ' தனக்குச் சுதந்திரம் தருகிறதாம்! ஆடுகிறார். அது அவருடைய கேள்வி என்னவென்றால் தன்னுடைய அடையாளத்தை (identity) இழப்பதுதான் தீர்வா?

பார்வையாளரை இருக்கைகளில் நெளிய வைத்து ராணி ஆண்குறியை சொல்லிலும் அபிநயத்திலும் நிமிர்த்தியது Why is she obsessed with it?

மண்டபம் நிறைந்த கூட்டம். தொண்டு நிறுவனங்களில் பணிபுரிபவர்கள் மேனாட்டார், கணிசமான எண்ணிக்கை. நிரம்ப ரசித்தார்கள் என்பது வெளிப்படையாகத் தெரிந்தது. ரசிப்பார்கள். கீழைத்தேயத்தார் கறுப்பர், காட்டுமரணிகள் என்று காண்பதில் ஒரு திருப்தி. எனக்கோ சீலை உரிந்தது போல, சொயின்காவின் நாடகத்தில் வரும் ஒரு நைஜீரியன் வெள்ளைக்காரப் பெண் ஒருத்திக்குச் சொல்கிறான்: "உங்களுக்குப் புரியாதவற்றுக்கு நீங்கள் மதிப்பளிப்பதில்லை!"

வெரியாரைப் பேணுகல்

~சேகர்~

எல்லாச் சமுதாயங்களிலும் சில மனிதர்களைப் பற்றி நாம் அதிகமாகப் பேசுகிறோம். அவர்களிற பலரைக் கொண்டாடுகிறோம். சிலரை வெறுக்கிறோம். ஒரு சமுதாயம் பொதுப்பட யானைக் கொண்டாடுகிறது, யானை வெறுத்தொதுக்குகிறது என்பது, அடிப்படையில், அந்த சமுதாயத்தின் தன்மையையே நமக்கு அடையாளங் காட்டுகிறது. பிளவுபட்டுள்ள இன்றைய மனிதச் சமுதாயங்களில், ஒரு பகுதியினர் கொண்டாடும் ஒரு மனிதரை இன்னொரு பகுதியினர் கொண்டாடுவதில்லை. சிலசமயங்களில், ஒருவர் பற்றிய இருவாது கருத்துக்கள் எதிர்மாறானதாகவே இருக்கிறதை நாம் காணலாம். இதற்கான காரணங்களைப் பல சமயங்களில் எளிதாகவே உணர்ந்து கொள்ளமுடியும்.

இச்சிறுகட்டுரை நாம் ஏன் சில தனிமனிதர்களைப் பற்றி அதிகங் கவனிக்க வேண்டி நேருகிறதையும் அவ்வாறான கவனிப்பின் நோக்கையும் பயனையும் பற்றியது. இங்கு, வரலாற்றைச் சமூக இயக்கத்தினதும் வர்க்கங்களதும் வர்க்கப் போராட்டத்தினதும் வரலாறாக நோக்குகிற, விஞ்ஞான சோஷலிச வாதிகள் தனிமனிதரை நோக்குகிற விதம் எவ்வாறு இருக்க வேண்டும் என்ற கேள்வி நம்முடன் எழுகிறது.

உலக வரலாறு அரசு பரம்பரைகளது வரலாறாகவே நீண்டகாலமாக எழுதப்பட்டு வந்துள்ளது. சில சமயங்களில் மதத் தலைவர்களதும் முக்கியமான பிரமுகர்களதும் பங்களிப்புக்களும் வரலாற்றிற் பதிவாகியுள்ளன. சமூக நீதிக்கான போராட்டங்கள், பெரும்பாலும், கலகங்களாகவும் கிளர்ச்சிகளாகவும், பொதுப்படப்ப, பேர் அடையாளமில்லாமலே பதிவாகியுள்ளன. எழுதாத வரலாறாக நிலைத்து நிற்கும் கட்டடங்களும் எரிகளும் அணைக்கட்டுக்களும் கூட மன்னர்களது பேர்களையும் அவர்களது பிரதிநிதிகளது பேர்களையுமே நெடுங்காலமாகத் தாங்கி வந்துள்ளன. முதலாளிய சமுதாயத்தின் எழுச்சியின் பின்பு, மன்னர்களதும் பிரபுத்துவப் பரம்பரையினரதும் இடத்தை முதலாளியத்தின் முதன்மக்கள் பிடித்துக் கொள்கின்றன.

வரலாறு தொடர்ந்தும், சில வேறுபாடுகளுடன், தனிமனித சாதனைகளது வரலாறாகவே எழுதப்பட்டு வருவதை நாம் காணலாம். கலைஞர்கள், விஞ்ஞானிகள், யருத்துவ நிபுணர்கள், சிந்தனையாளர்கள் போன்றவர்கள் பற்றிய பதிவுகள் புதிய சமுதாயச் சூழலில் அதிக முக்கியம் பெறுகின்றன. எனினும் முதலாளிய சமூகம் இவ்வாறான தனிமனிதரின் சித்தரிப்பில் சமூகப் பரிமாணத்தைக் கீழிறக்கித், தனிமனிதரது

மேதமையையும் விதிவிலக்கான திறமைகளையும் அதிகம் வற்புறுத்துகிறது. ஒருவரது பங்களிப்பின் சமூகப்பரிமாணமும் வர்க்கப் பின்னணியும் வர்க்க நோக்கமும் அதிகங் கவனிக்கப்படாது அவர்களது வாழ்வின் சமையான ஆனால் சமூக முக்கியங் குறைந்த பக்கங்களுக்குக் கவனங் காட்டப்பட்டுள்ளதையும் நாம் இன்னமுங் காணலாம்.

முதலாளிய சனநாயகத்தின் வருகையை ஒட்டி வரலாற்றுப் பதிவுகளில் தோற்றத்திலேனும் ஒருவகையான சனநாயகப் பண்பு ஏற்பட்டுள்ளது உண்மை. இன்று எதிர்ப்புக் குரல்களை எழுப்பியவர்கள் பற்றிய பதிவுகளும் வரலாற்றில் எழுதப்பட்டுள்ளன. ஆயினும் இது பொதுவான போக்குமல்ல, எவ்வகையிலும் நியாயமான, சமநிலையான பார்வையை வழங்கும் நோக்கில் அமைந்ததுமல்ல. மனிதரது தனிப்பட்ட வாழ்க்கை பற்றிய அழுத்தம் திட்டமிட்ட முறையில் சிலரை அவதூறு செய்தும் அவர்களது பொதுவான பங்களிப்பின் முக்கியத்தை அவர்களது குறிப்பான சில தவறுகள் அல்லது தனிப்பட்ட குறைபாடுகள் மீது அழுத்தஞ் செலுத்துவதன் மூலம் பங்கப்படுத்தியும் எழுதுவது சில முதலாளிய பிரசார நிறுவனங்களின் ஓயாத பணியாகியுள்ளது. மாக்கல் முதல் ஸ்தார்லின், மாடி வரை இவ்வாறான அவதூறுகளுக்குத் தொடர்ந்தும் உள்ளாகி வந்துள்ளனர். ஒருவரது தனிப்பட்ட குறைபாடுகளை மிகைப்படுத்துவது சிலநேரங்களில் வணிக நோக்கிலும் நடைபெறலாம். எனினும், நம் கவனத்துக்குரியது பொதுவான போக்கே ஒழியக் குறிப்பான சில விலகல்களல்ல.

இன்று 'மகாத்மா காந்தி' என்ற பேரோடேயே ஒரு படிமம் ஒட்டியுள்ளது. காந்தி யாருடைய தேசபிதா என்ற கேள்வியோ யாருக்கு மகாத்மா என்ற கேள்வியோ எழாதவாறு காந்தி பற்றிய அகிம்சாவாதப் படிமம் காலவியடுகிறது. தலாய் லாமா என்ற அரசியல்வாதி முன்னைய நாள் நிலப்பிரபுக்களில் ஒருவரும் அடிமை முறையின் பாதுகாவலர் என்பதும் இன்று அமெரிக்காவின் கையாள் என்பதும் அவரது பொத்த ஆன்மீக படிமத்தால் மறைக்கப்படுகிறது. ஹரி ட்ரூமனின் ஆட்சிக்கால அடக்குமுறையும் வின்ஸற்றன் சேச்சிலின் மேலாதிக்க வெறியும் நமக்கு வரலாறாகப் போதிக்கப்படுவதில்லை, கென்னடி பற்றிய மனோரதியப் படிமம் கியூபாவிலும் வியற்றாமலும் அவரது கொடுமையான நடவடிக்கைகளை உணரமுடியாதபடி மறைக்கின்றது. இவ்வாறு முதலாளிய வீர புருஷர்கள் புனிதர்களாக நமக்கு முன்

நிறுத்தப்படுகிறார்கள்.

ஹென்றி ஃபோர்ட் முதல் பில்கேறல் வரை, ஈடுபாடுள்ள திறமைமிக்க உழைப்பாளிகளாகவே காட்டப்படுகின்றனர். பல ஜேர்மன் முதலாளியினர் ஃபாஸில வரலாறு துடைத்து அழித்துவிடப்பட்டுள்ளது. எனவே தனிமனிதர் பற்றிய வெகுசன நுகர்வுக்கான முதலாளியச் சித்தரிப்புகள் அவர்கள் பற்றிய படிமங்களை உருவாக்குவதிலேயே மிகுந்த கவனத்தைக் குவிக்கின்றன. அதே வேளை நுணுக்கமான ஆய்வுகள் மூலம் பல தகவல்கள் வெளிவந்து ஆவணப்படுத்தப்பட்டுள்ள போதும், பரவலான நுகர்வுக்கான அடிப்படையே தனிமனிதர் பற்றிய படிமங்களாகும். எழுதப்பட்டனவற்றுக்கும் மேலாக, ஃபோர்ட் நிறுவனம், ரொக்கஃபெலர் நிறுவனம், பிரீலா, டாட்டா போன்றோரின் பேர்களிலுள்ள அறக்கட்டளைகள் யாவும் இந்த மனிதர்களைப் பூரண மனிதாபிமானிகளாக நமக்கு முன் நிறுத்த உதவுகின்றன. இது முதலாளியப் பெரியோரைப் பேணும் முறை.

முதலாளியத்தைத் தகர்த்து அதற்கு மாற்றான ஒரு அமைச்சைக் கொண்டுவர முனைகிறவர்கள், முதலாளியம் வெறுத்து ஒதுக்குகிறவர்களை ஏற்கிறதும் அடக்குமுறைகட்கு எதிராகக் குரல் கொடுத்த தலைவர்களைக் கொண்டாடுகிறதும் இயல்பானதே. ஆனால் அவ்வாறு கொண்டாடுவது என்ன நோக்கத்துக்காக என்பதில் ஒரு தெளிவில்லாத போது, முதலாளியத்துக்கும் ஏகாதிபத்தியத்துக்கும் பிற சமூக ஓடுக்குமுறைகட்கும் எதிரான போராட்டத்தை முன்னெடுப்பதில் இத் தனிமனிதர் பற்றிய அறிவு நமக்கு அதிகம் உதவாது. அதைவிட முக்கியமானது ஏதென்றால், சிலரைத் தவறுகட்கு அப்பாற்பட்டோராகக் காணமுனைகிற போக்கு இதன்மூலம் உருவாகிறது. அதன் மறுபக்கமாக, வேறு சிலரை முற்றிலும் தவறானவர்களாக நிராகரிக்கிற போக்கொன்றும் உருவாகிறது. இவை இயங்கியல் மறுப்பான சிந்தனையின் விளைவுகளே.

மனித அறிவின் வளர்ச்சியில் தவறுகளின் பங்கை அடையாளங் கண்டோரில் மாஓசேதுங் முக்கியமான ஒருவர். ஸ்தாலின் பற்றிய சீனக் கம்யூனிஸ்ட் கட்சியினது மதிப்பீடு 70 பங்கு சரி 30 பங்கு பிழை என்று அமைந்தது. அந்த அணுகுமுறையின் அடிப்படையிலேயே இந்த இடத்திலிருந்து தொடங்கினால், எவரும் தவறுக்கு அப்பாற்பட்டவர்களல்ல என்பதை முன்வைத்து மனிதரைக் காண இயலும். மனிதச் செயற்பாடு எதுவும் முழுமையானதல்ல என்பதையும் குறைபாடுகளை அடையாளங் காண்பதன் மூலமே முன்னேற்றங்கள் இயலுமாகின்றன என்பதையும் அடையாளங்காண இயலும். அத்துடன், தனிமனிதர்களைப் பற்றி நாம் ஆராய வேண்டிய தேவையையும் தெளிவாக உணரமுடியும்.

பின்வருங்கேள்விகள் முக்கியமானவை:

சமூக இயக்கங்கட்கு வழிகாட்டிகளாக விளங்கிய தலைவர்களை அறிவது அவர்களை அப்படியே பின்பற்றுவதற்காகவா?

சமூகத்தலைவர்களை நாம் ஆராய்வது அவர்களை மதிப்பிட்டு எடைபோடுவதற்காகவா?

சான்றோர் எனப்படுவோரது சிந்தனைகள் எவையும் திறனாய்வுக்கு உட்படுத்தப்படாது பின்பற்றக் கூடியனவா?

வரலாற்றை உயர்ந்த மனிதர்கள் மூலமே தொடர்ந்தும் அடையாளப்படுத்துவது சரியா?

எந்த ஒரு மனிதரும் இன்னொரு மனிதரை அப்படியே பின்பற்ற இயலாது. நாம் எவரையும் அறிவது அவர்களிடமிருந்து கற்பதற்கே. முன்னுதாரணமாக நடந்தவர்களைப் பற்றி அறிவதன் மூலம் அவர்களது முன்னுதாரணமான செயல்கள் ஏன் எவ்வாறு இயலுமாகின என்று அறிகிறோம். அவர்களது தவறுகள் ஏன் நிகழ்ந்தன என்று அறிகிறோம். முக்கியமாக நமது கணிப்புக்குள்ளாவது ஒருவரது பங்களிப்பு ஒவ்வொன்றினதும் பங்களிப்பு முழுமையினதும் சாராம்சமே. நமது சூழ்நிலைகளை அந்தப் பங்களிப்புக்களின் சூழ்நிலைகளுடன் முறையாக ஒப்பிட்டுத் தவறினால் நாம் எதையும் கற்கத் தவறியவர்களாவோம். சிலவாறான தவறுகள் ஏன் நேருகின்றன என்பதை மேற்கூறிய கேள்விகளினின்று விசாரிக்கலாம்.

நாம் மேற்கோளாகவோ சான்றாதாரமாகவோ எதையும் கூறும்போது, அதை நமது கருத்தைச் செழுமையடனும் தெளிவுடனும் வழங்கும் ஒரு நன்கறியப்பட்ட அல்லது அறியத்தக்க ஒரு கூற்று என்ற நோக்கிலோ நமது கருத்துக்களுக்கு ஒரு ஆதாரம் என்றோதான் முன்வைக்கிறோம். மாறாக இன்னார் சொன்னதால் அது சரி என்பது விஞ்ஞான அணுகுமுறையாகாது. எந்த ஒரு கருத்தையும் மெய்யென்று நிரூபிக்க அதைச் சொன்னவரது தகுதி மட்டுமே போதிய ஆதாரமல்ல. சொல்லப்பட்ட எதுவும் ஒரு சாட்சியமே.

எதையாவது பற்றி மாக்ஸ் என்ன நினைத்திருந்தார் என்பதையே விவாதங்களின் மையமாக்கி மாக்ஸியத்தை மாக்ஸின் எழுத்துக்குள் சிறைப்படுத்தி விகாரப்படுத்தும் போக்குகளை நாம் கண்டுள்ளோம். மாக்ஸின் தெளிவான சமூக இலக்கையும் அவர் அடிப்படையில் ஒரு பொருள்முதல்வாதி என்பதையும் அவரது விஞ்ஞான ரீதியான ஆய்வுமுறையையும் திரிக்கிற முயற்சிகட்கு எதிராக மாக்ஸின் நிலைப்பாடு இன்னதாக இருந்தது என்று நிறுவுவது ஒரு வரலாற்றுத் தேவையே. மாக்ஸ் செய்யாத தவறியன பற்றிப் பட்டியல் போடுவோருக்கு மறுமொழியாக, அவர் தனது குழலின் வரையறைகட்கு உட்பட்டுத் தனது அணுகுமுறை கொண்டு அவர் கண்டறிந்தவற்றை அடையாளங் காட்டுவது பயனுள்ள பணி. ஆனால் அவற்றுக்குள் மாக்ஸைச் சிறைப்படுத்துவது வரட்டுத்தனம். மாக்ஸின் சமுதாய இலட்சியமும் ஆய்வு முறையும் நடைமுறை சார்ந்தன என்பதை மனதில் கொண்டால், மாக்ஸ் என்ற பேர் மாக்ஸ் என்ற மனிதருக்கும் அப்பால் ஒரு வர்க்கத்தின் சமூக விடுதலைச் சிந்தனையினதும் செயற்பாட்டினதும் அடையாளமாகிறது.

இன்று அம்பேத்காரியம், பெரியாரியம், நாவலர் வழி, பாரதி வழி என்றும், கொஞ்சம் கோபாளித்தனமாக, அண்ணாயிசம் என்றும் பேர்சார்ந்த அடையாளங்கள் உருவாகியுள்ளன. இங்கே இருவகையான பிரச்சனைகளை நாம் எதிர்கொள்ளுகிறோம். ஒன்று, அம்பேத்காரோ, ஈ.வெராவோ தவறுகளை செய்யாதவர்கள் என்று கருதும் ஒரு போக்கு; மற்றது, அவர்களுடைய நிலைப்பாடுகளில் ஏற்பட்ட மாற்றங்களையும் புரண்பாடுகளையும் கணிப்பிலெடுக்காமல் அவர்களது சொல் ஒவ்வொன்றையும் செயல் ஒவ்வொன்றையும்

அம்பேத்காரியத்தினதோ, பெரியாரியத்தினதோ பகுதியாக்கிக்கொள்வது. இந்தக் குருட்டுத்தனம் விவரணமற்ற முறையில் சில தவறான சிந்தனைகளையும் செயல்களையும் நியாயப்படுத்தத் தூண்டும் அதேவேளை, பாரிய தவறுகள் சுட்டிக்காட்டப்படும் இடங்களில் இவ்வாறான பக்தி சார்ந்த வாதுங்களை முன்வைப்போர், அம்பேத்கார் மீதும் அவரோ மீதும் குற்றம் தெரியாதபடி நல்ல விளக்கங்களின்றித் திண்டாடுவதன் மூலம், அவர்களது அடிப்படையான கொள்கைகள் பற்றிய மதிப்பீட்டுக்குக் கேடு செய்கின்றனர்.

நாவலர், பாரதி போன்றோர் விடயத்தில், முற்றிலும் முரண்பட்ட கருத்து நிலைகளிலிருந்து இவர்களைக் கொண்டாடுவோர்தமக்குப் பூரண உரிமை கோருவதைக் காணலாம். ஆறுமுக நாவலரை முற்போக்குவாதியாக காணமுடியும் எனவும், அவரது பழமைவாதப்பக்கம் ஒன்றையும் சாதித்தடிப்பமிக்க அவரது சமூகப் பின்புலத்தையும் ஏற்க மறுக்கும் போது அவர்கள் அடையாளங் காண்பது ஆறுமுகநாவலரையல்ல. மாறாக அந்தப் பேரில் தாம் காணாவிருப்புகிற ஒரு பிரமுகனையே. இது விஞ்ஞானமுறையிலான பார்வையல்ல. மரபுவாதிகள் ஏற்கவிருமாத சில பரிமாணங்களை ஆறுமுக நாவலரின் முக்கியமான சமூகப் பங்களிப்புகள். இவை வற்புறுத்தப்பட வேண்டியவை. ஆனால், அவரது பிற நிலைப்பாடுகளை மழுப்பி, அவரைச் சாதிப் பகையைற்ற புனிதராக்குவது உண்மையில் அவருக்குப் பெருமை சேர்ப்பதல்ல. மறுபுறம், தனது குறுகிய நோக்கங்கட்காக ஆறுமுகநாவலரை வெறுக்கிறவர்களும் இழிவு செய்கிறவர்களும் உள்ளனர். ஆறுமுகநாவலரைப் புனிதப்படுத்துகிற காரியங்கள் இவ்வாறானவர்களுக்கு வசதியாகவே அமையும்.

பாரதி விடயத்தில் ஆறுமுகநாவலரை விட உரிமை கோரல் அதிகம். பாரதி அடிப்படையில் தேசியவாதி. ஆன்மீகச் சிந்தனையாளர். இதுபற்றிய மயக்கம் தேவையில்லை. எனினும் அவரீடம் சமூக நீதி பற்றிய ஒரு நாட்டம் தொடர்ச்சியாக இழையோடுவதைநாம் காணலாம். பாரதியின் முற்போக்கான சிந்தனை அரது சமூகச் செயற்பாட்டின் மூலம் எவ்வாறு வளர்ச்சி பெற்றது என்பதை அறிவதும் அவ்வளர்ச்சியூடாக அவர் கண்டறிந்த தவற்றை விளக்குவதும் அவரது சொல்லாற்றலின் வலிமையைப் பயன்படுத்துவதும் பயனுள்ளவை. ஆனால் பாரதியின் தேசியவாத, ஆன்மீகப் பக்கத்தின் பாதிப்புக்களை அடட்சியம் செய்து பாரதி பாதை ஒன்றை நாம் அடையாளம் காட்டமுடியாது. இன்னும் பத்தே இரக்து ஆண்டுகள் வாழ்ந்திருந்தால் பாரதி ஜீவானந்தத்திற்குப் பதிலாக தமிழக கம்ப்யூனிஸ்ட் கட்சியில் முன்னணியில் நின்றுருப்பார் என்று ஆசூடம் கூறுவதோ நியாயமுமாகாது. பாரதியின் சிந்தனைப் போக்கு அவரை அத்திசையில் நகர்த்தியிருக்கலாம். ஆனால் அது மட்டுமே தான் சாத்தியமான பாதையல்ல. எனவே நமக்குப் பாரதி என்கின்ற தனிமனித ஆளுமையைவிட முக்கியமானது, அதனை இயலுமாக்கிய சமூகச் சூழலும் அதில் அவரது செயற்பாடும். பாரதியை அப்படிக்கற்ற ஓர் முற்போக்குச் சிந்தனையாளராகச் சித்தரிக்கும் முயற்சியின் போக்கில் வெளிப்படும் ஒவ்வொரு முரண்பாடும் பாரதிக்கும் பார்ப்பன அடையாளங் காட்டி நிராகரிக்க முயல்கிற சில வரட்டுத் தலித்தியக் காரர்கட்கும் வேறு சந்தர்ப்பவாதிகட்கும் வசதியாக அமைகிறது.

பாரதியின், முற்போக்கான சமூக அரசியல் பார்வையைக் கழுவித் தள்ளி அவரை ஒரு பாரதிய இந்துத்துவ குானியாக்குகிற முயற்சிகள் குறித்தும் நாம் கவனிமாயிருக்க வேண்டும்.

எல்லாவற்றிலும் முக்கியமானது ஏதெனில், இவ்வாறான தவறுகள் ஏன் நிகழ்கின்றன என்பது பற்றிய தேடல் தான்.

இதற்கப்பால் இன்னொரு கேள்வி எழுகிறது. நாம் வெகுசன அரசியல் பற்றிப் பேசுகிறோம், எழுதுகிறோம். மக்கள் புத்தம், மக்கள் கலை இலக்கியம், மக்கள் அரசியல் என்பனவற்றை, வற்புறுத்துகிறோம். ஆனால் நாம் திரும்பத் திரும்ப முதலாளிய சமுதாயம் ஏற்கிற பெரியோர் பற்றியும், முதலாளிய சமூகம் விரும்பியோ விரும்பாமலோ அடையாளங்காண நேர்ந்த குறிப்பிட்ட சில முற்போக்குச் சிந்தனையாளர்களும் தலைவர்களும் பற்றியும் தான் பேசு வருகிறோம். தனி மனிதர்களாக இல்லாது குறிப்பிட்டகாலம் ஒன்றின் வரலாற்றுப் போக்கையும் சிந்தனை முறைகளையும் அடையாளப்படுத்திய வகையிற் சில பேர்கள் மீண்டும் மீண்டும் பேசப்படுவதும் கொண்டாடப்படுவதும் தவறல்ல. ஆனால் மனித இனத்தின் வரலாற்றை அடையாளப்படுத்தும் முக்கியமான பகுதி போதியளவு அறிப்படுகிறதா? அதை அறியவும் அறியத் தரவும் நாமென்ன செய்கிறோம்?

ரஷ்யப் புரட்சியும் சீனப் புரட்சியும் முன்னுதாரணமான தொழிலாளர்களையும் விவசாயிகளையும் கொண்டாடின. அந்த நாடுகளும் நாமும் அறிந்த பேர்கள் சிலவே ஆயினும் அவை ஒவ்வொன்றும் வர்க்க உணர்வும் அர்ப்பணிப்பும் கடுமையான உழைப்பும் மன உறுதியுடன் கொண்ட உழைக்கும் மக்களின் முன்னணிப் பிரதிநிதிகளில் நூற்றுக்கணக்கானோரைக் குறித்துநிற்கின்றன. பதியப்பட்ட ஒவ்வொரு வரலாறும் பலரது பதியப்படாத வரலாறாகவும் அமைந்தது.

மக்களுக்காக உழைத்துப் போராடியும் இறந்த தோழர்களை நினைவு கூர்வதன் முக்கியத்தை மாஜ்சேதுங் மிகவும் வற்புறுத்தியிருந்தார். தமது எழுத்து, தலைமைப் பதவி போன்ற வகைகளிற் பரிஷுகள் எதையும் விட்டுச் செல்லாத, அர்ப்பணிப்பு மிகுந்த மானிடரை நாம் நினைவுகூருவது வேண்டாமா? அதை எவ்வாறு செய்வது? இவை பற்றி நாம் ஆழ யோசிக்க வேண்டும். மக்கள் இலக்கியம் என்ற சிந்தனையின் தோற்றத்தையொட்டி மக்களுக்காக வியர்வையும் இரத்தமும் சிந்திய மனிதர்களது பங்களிப்புகள் பேர்களின்றியோ மாற்றிப் பேர்களிலோ சிலமயம் உண்மையான பேர்களிலோ ஆக்க இலக்கியங்களிற் பதிவாகியுள்ளன. இது நல்லது. ஆனால் போதுமானதா?

மக்களுக்காக இறந்தவர்களது மரணம் மலையினும் கனமானது என்றால், அவர்களது வாழ்வின்நின்றி நாம் கற்க வேண்டியது மலையினளவு இல்லையா? எதிர்காலத்துக்காகப் பதியப்பட வேண்டியன எவையும் அங்கு இல்லையா? பிறரிடம் இருந்து கற்பது என்பது மிகவும் விரிவாக்கப்பட வேண்டிய விடயம். வரலாறு இடைவெளிகள் மிகுந்தது என்பது உண்மை. ஆனால் அந்த இடைவெளிகள் அன்றைய வரலாற்றின் இடைவெளிகள் போல என்றென்றைக்கும் இருக்க வேண்டும்.

கார்ல் மார்க்சம் உலகமயமும்

என்கெல்லாம் முதலாளித்துவ வர்க்கம் ஆதிக்க நிலை பெற்றதோ, அங்கெல்லாம் அது எல்லாப் பிரபுத்துவ உறவுகளுக்கும், தந்தைவழிச் சமுதாய உறவுகளுக்கும் கிராமாந்திர பாரம்பரிய உறவுகளுக்கும் முடிவு கட்டியது. மனிதனை "இயற்கையாகவே மேலானோருக்குக் கீழ்ப்படுத்திக் கூட்டிப் போட்ட பல்வேறு வகையான பிரபுத்துவ பந்தங்களையும் ஈவிரக்கமின்றி அறுத்தெறிந்துவிட்டு, மனிதனுக்கும் மனிதனுக்கும் அப்பட்டமான தன்னலத்தைத் தவிர, பரிவு உணர்ச்சியில்லாப் "பணப் பட்டுவாடா"வைத் தவிர வேறு ஒட்டுமில்லை உறவுமில்லை என்றாக்கிற்று. சமயத் துறைப் பத்திப் பரவசம், போரணமையின் வீராவேசம், சிறு மதியோரது உணர்ச்சிப் பசப்பு ஆகிய புனிதப் போரணத்தங்களை எல்லாம் தன்னலக் கணிப்பெனும் உறைபனிக் குளிர் நீரில் மூழ்கடித்துள்ளது. மனிதனது மாண்பினைப் பரிவர்த்தனை மதிப்பாய் மாற்றியிருக்கிறது. சாசனங்களில் பிரகடனம் செய்யப்பட்ட விலக்கவோ துறக்கவோ முடியாத எண்ணிலடங்காச் சுதந்திரங்களுக்குப் பதிலாய், வெட்கங் கெட்ட வாணிபச் சுதந்திரமெனும் ஒரேயொரு சுதந்திரத்தை ஆசனத்தில் அமர்த்தி வைத்திருக்கிறது. சுருங்கச் சொல்லதெனில் சமயத் துறைப் பிரமம்களாலும் அரசியல் பிரமம்களாலும் திரையிட்டு மறைக்கப்பட்ட சுரண்டலுக்குப் பதிலாய், முதலாளித்துவ வர்க்கம் வெட்க உணர்ச்சியற்ற அம்மணமன, நேரடியான, மிருகத்தனமான சுரண்டலை நிலைநாட்டியிருக்கிறது.

இதுகாறும் போற்றிப் பாராட்டப்பட்டு, பணிவுக்கும் பக்திக்குமுரியதாய் கருதப்பட்ட ஒவ்வொரு பணித் துறையையும் முதலாளித்துவ வர்க்கம் மகிமை இழக்கச் செய்துள்ளது. மருத்துவரையும் வழக்கறிஞரையும் சமய குருவையும் கவிஞரையும் விஞ்ஞானியையும் அது தனது கூவியழைப்பாளர்கள் ஆக்கிவிட்டது.

குடும்பத்திடமிருந்து முதலாளித்துவ வர்க்கம் அதன் உணர்ச்சி நய முகத்திரையைக் கீழித்தெறிந்து, குடும்ப உறவை வெறும் காசுபண உறவாய்ச் சிறுமையுற் செய்துவிட்டது.

பிற்போக்கர்கள் போற்றிப் பாராட்டுகிறார்களே மத்திய காலத்துப் போரணமையின் முரட்டுக் கூத்து, அது எவ்வளவு மூடத்தனமான என்பதை மனமையத் தனது உற்ற துணையாய்க் கொண்டிருந்தது என்பதை முதலாளித்துவ வர்க்கம் நிதர்சனமாகக்கியிருக்கிறது. மனிதச் செயற்பாடு என்னவெல்லாம் செய்ய வல்லது என்பதை முதன்முதலாய்த் தெரியப்படுத்தியது முதலாளித்துவ வர்க்கம்தான். எகிப்திய பிரமிடுகளையும் ரோமானியக் கட்டுக்காலவாய்களையும் கோத்தி தேவாலயங்களையும் மிஞ்சிய மாபெரும் அதிசயங்களை அது சாத்திநருக்கிறது; முற்காலத்துக் குடிப் பெயர்ச்சிப் பயணங்களும் சிலுவைப் போர்ப் பயணங்களும் அற்ப காரியங்களாய்த் தோன்றும்படியான தீர்ப் பயணங்களை நடத்தியிருக்கிறது.

முதலாளித்துவ வர்க்கத்தால் ஓயாது ஒழியாது உற்பத்திக் கருவிகளிலும், இதன் மூலம் உற்பத்தி உறவுகளிலும், இவற்றுடன் கூடவே சமூக உறவுகள் அனைத்திலுமே புரட்சிகர மாற்றங்களை ஏற்படுத்தாமல் வாழ முடியாது. ஆனால் இதற்கு முந்திய தொழில் வர்க்கங்களுக்கு எல்லாம் பழைய உற்பத்தி முறைகளை மாற்றவில்லா வடிவில் அப்படியே பாதுகாத்துக் கொள்வதுதான் வாழ்வதற்குரிய முதலாவது நிபந்தனையாய் இருந்தது. ஓயாது ஒழியாது உற்பத்தியில் ஏற்படும் புரட்சிகர மாற்றங்களும் சமூக உறவுகள் யாவும் இடையறாது அமைதி குலைதலும் முடிவே இல்லாத நிச்சயமற்ற நிலைமையும் கொந்தளிப்பும் முதலாளித்துவச் சகாப்தத்தை அதற்கு முந்திய எல்லாச் சகாப்தங்களிலிருந்தும் வேறுபடுத்திக் காட்டுகின்றன. நிலையான, இறுகிக் கெட்டிப் பிடித்துப் போன எல்லா உறவுகளும், அவற்றுடன் இணைந்த பழங் காலத் தப்பெண்ணங்களும் கருத்துகளும் துடைத்தெறியப்பட்டுகின்றன. புதிதாய் உருவாகியவை எல்லாம் இறுகிக் கெட்டியாவதற்குமுன்பே பழமைப்பட்டுவிடுகின்றன. கெட்டியானவை யாவும் கரைந்து காற்றிலே கலக்கின்றன. புனிதமானவை யாவும்

புனிதம் இழக்கின்றன. முடிவில் மனிதன் தெளிந்த புத்தியுடன் தனது வாழ்க்கையின் மெய்ப்பான நிலைமைகளையும் தனது சக மனிதர்களுடன் தனக்குள்ள உறவுகளையும் நேர் நின்று உற்று நோக்க வேண்டியதாகிறது.

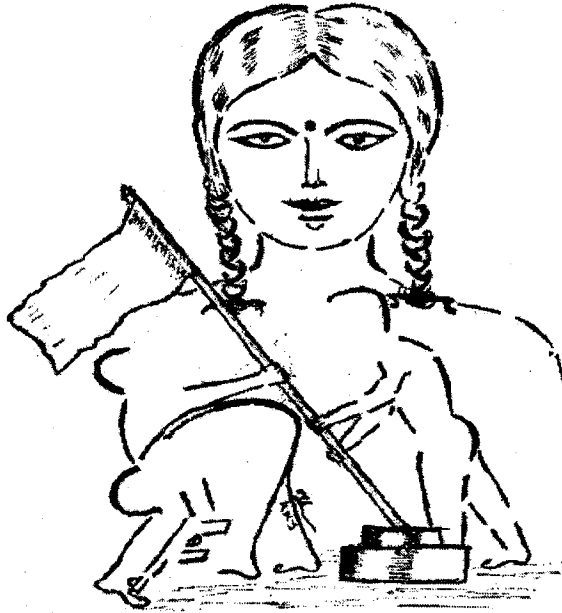
முதலாளித்துவ வர்க்கத்தின் உற்பத்திப்பொருள்களுக்குத் தொடர்ந்து மேலும் மேலும் விரிவடைந்து செல்லும் சந்தை அவசியமாகும். இந்த அவசியம் முதலாளித்துவ வர்க்கத்தைப் புவிப்பரப்பு முழுவதும் செல்லும்படி விரட்டுகிறது. அது எல்லா இடங்களுக்கும் சென்று ஒட்டிக்கொள்ள வேண்டியதாகிறது. அது எல்லா இடங்களிலும் குடியேற வேண்டியதாகிறது. எல்லா இடங்களிலும் தொடர்புகள் நிறுவிக் கொள்ள வேண்டியதாகிறது.

அனைத்து உலகச் சந்தையைப் பயன்படுத்திச் செயல்படுவதன் மூலம் முதலாளித்துவ வர்க்கம் ஒவ்வொரு நாட்டிலும் உற்பத்தியையும் நுகர்வையும் அனைத்துலகத் தன்மை பெறச் செய்நிருக்கிறது. பிற்போக்கர்கள் கடுங் கோபம் கொள்ளும்படி அது தொழில்களது காலுக்கு அடியிலிருந்து அவற்றின் தேசிய அடிநிலத்தை அதறியுள்ளது. நெடுங்காலமாய் நாட்டிலே இருந்துள்ள தொழில்கள் யாவும் அழிக்கப்பட்டுவிட்டன. அல்லது நாள்தோறும் அழிக்கப்பட்டு வருகின்றன. புதிய தொழில்களால் அவை அபுறப்படுத்தப்படுகின்றன. இந்தப் புதிய தொழில்களைத் தோன்றச் செய்வது நாகரிக நாடுகள் யாவற்றுக்கும் ஜீவ மரணப் பிரச்சினையாகிவிடுகிறது. முன்பிருந்தவற்றைப் போல் இந்தப் புதிய தொழில்கள் உள்நாட்டு மூலப் பொருள்களை மட்டும் உபயோகிப்பவை அல்ல. தொலைதூரப் பிரதேசங்களிலிருந்து தருவிக்கப்படும் மூலப்பொருள்களை உபயோகிப்பவை. இவற்றின் உற்பத்திப் பொருள்கள் தாய்நாட்டில் மட்டுமின்றி, உலகெங்கும் எடுத்துச் செல்லப்பட்டு எல்லாப் பகுதிகளிலும் நுகரப்படுகிறவை. தாய்நாட்டு உற்பத்திப் பொருள்களால் பூர்த்தி செய்யப்படும் பழைய தேவைகளுக்குப் பதில், தொலைதூர நாடுகள், மண்டலங்களது உற்பத்திப் பொருள்களால் பூர்த்தி செய்யப்படும் புதிய தேவைகள் எழுகின்றன. வட்டாரங்கள், நாடுகள் இவற்றின் பழைய ஒதுக்க நிலைக்கும் தன்னிறைவுக்கும் பதில், எல்லாத் திசைகளிலுமான நெருங்கிய தொடர்பும் உலக அளவில் நாடுகளுக்கிடையிலான சார்புடைமையும் ஏற்படுகின்றன. பொருள் உற்பத்தியில் எப்படியோ அப்படியேதான் அறிவுத் துறை உற்பத்தியிலும் தனித்தனி நாடுகளுடைய அறிவுத் துறைப் படைப்புகள் எல்லா நாடுகளுக்கும் பொதுச் சொத்துக்கின்றன. தேசிய ஒருதலைப்பட்ச பார்வையும் குறுகிய மனப்பாங்கும் மேலும் மேலும் இழலாதனவாகின்றன. நாட்டளவிலும் மண்டல அளவிலுமான எத்தனையோ பல இலக்கியங்களிலிருந்து ஓர் அனைத்துலக இலக்கியம் உருவாகின்றது.

உற்பத்திக் கருவிகள் அனைத்தின் அதிவேக அபிவிருத்தியின் மூலமும், போக்குவரத்துச் சாதனங்களின் பிரமாதமான மேம்பாட்டின் மூலமும் முதலாளித்துவ வர்க்கம் எல்லாத் தேசங்களையும், மிகவும் அநாகரிகக் கட்டத்தில் இருக்கும் தேசங்களையும் கூட, நாகரிக வட்டத்துக்குள் இழுக்கிறது. தன்னுடைய பண்டங்களின் மலிவான விலைகளை அது சக்தி வாய்ந்த பிரயோகங்களாய்க் கொண்டு, சீன மதிவை ஒத்த எல்லாத் தடைமதில்களையும் தகர்த்திடுகிறது; அநாகரிகக் கட்டத்தில் இருப்போருக்கு அந்நியர்மால் உள்ள முரட்டுப் பிடிவாத வெறுப்பைப் பணிய வைக்கிறது. ஏற்காலிடில் அழியவே நேருமென்ற நிர்ந்பந்தத்தின் மூலம் அது எல்லாத் தேசங்களையும் முதலாளித்துவப் பொருளுற்பத்தி முறையை ஏற்கச் செய்கிறது. நாகரிக என்பதாய்த் தான் கூறிக் கொள்வதைத் தழுவுப்டி, அதாவது முதலாளித்துவ மையமாகும்படி எல்லாத் தேசங்களையும் பலவந்தம் செய்கிறது. சுருங்கக் கூறுமிடத்து, அப்படியே தன்னை உரித்து வைத்தார் போன்றதோர் உலகைப் படைத்திடுகிறது அது.

-மாயுளில்லுக் கட்சி அறக்கையிலிருந்து

செந்தழல்நாடு

சாரங்கா சதாசிவமுர்த்தி

மெதுவாய்க் கண்விழித்தபோது ஏன் 'கண் விழிப்பு வந்தது' என்ற நினைப்புத் தான் மனதிலடித்தது. சில சின்ன நட்சத்திரங்கள் தூரியக் கடமையில் தம்மைத் தோய்த்திருந்தன. வைகறை நாளாயினும் பொழுது சற்றே அதிகமாய்க் கருமையைக் குடித்திருந்ததாய்த் தோன்றிற்று. ஆனாலும் இனி விடியும். இன்னும் ஒருசில மணித்தியாலங்களில் பொன் மஞ்சள் கதிரெறிந்து தூரியன் மேலெழும் புல்லிதழ் தொட்டுப் பூமியின் பகுதிகள் பலதையும் பிரகாசப்படுத்தியபடி பகல் வெளிச்சமாய் மிதந்து வரும். ஆனால் இருண்டு கிடக்கின்ற தமிழர் வாழ்வு எப்போது வெளிக்கும். சிந்தனைக் கரங்களுக்குச் சிக்காமல் கேள்வியின் பதில் போக்குக் காட்டிற்று.

நித்யா எழுந்து உட்கார்ந்தாள். இடம் அத்தியார் இந்துக்கல்லூரி மண்டபம், தென்மராட்சியிலிருந்து குறிப்பாகக் கைதடி, நாவுக்குழி, மட்டுவில பகுதிகளிலிருந்து இடம்பெயர்த்தப்பட்ட மக்கள் தற்காலிகமாய்த் தங்கிச் செல்வும் இடமாக அது. வயது, சாதி, மத பேதங்களை ஒருங்கே அடித்துத் தள்ளியபடி

இடம்பெயர்வுப் படலம் அங்கு அரங்கேறி இருந்தது. உயிர் இழப்புக்களும் உடைமைகளைத் தொலைத்த சோகங்களும் நெடுந்தாரம் நடந்த களைப்பும் அனைவருக்கும் பொதுமைப் பட்டிருந்தது.

அந்த மண்டபத்தினுள் அங்கொன்றும் இங்கொன்றுமாய் சில குப்பி விளக்குகளின் சுடர்கள் காற்றில் அலைந்துகொண்டிருந்தன. வீட்டில் குத்துவிளக்கேற்றும் தருணங்களில் ஒளிரும் சுடரின் அழகை மெய்மறந்து ரசிப்பது நித்தியாவின் வழக்கம். அதன் அழகு அற்புதமானது. வடிவமற்ற இரத்தச் சிவப்பு மலரொன்றின் முகை அவிழ்ந்தது போலத் விளிம்பு சுடரும் அதன் தோற்றத்தைத் தீர்மானிக்க முடியாதிருப்பது அதனை உற்றுப் பார்க்கும் சுவாரஸ்யத்தை கூட்டும. ஆனால் இப்போது மனம் ரசனையற்ற பாலைவெளியாய் கிடந்தது. 'ஓவ்வொரு இலங்கைத் தமிழனின் வாழ்வும் காற்றிலாடும் குப்பி விளக்குச் சுடர் தானண்ணை' கணவனின் தங்கை நோர்வேயிலிருந்து ஒருமுறை எழுதியது. நானோ இப்போது

நூபகம் வந்தது இவளுக்கு.

பக்கத்தில் அசதியோடு விழிகள் மூடித் தூணில் சாய்ந்திருந்தபடி தூங்கிப்போன புருஷன்- கீர்த்தனன் சற்றே தடிப்பான துணியினை வெறும் நிலத்தில் விரித்து அதன்மேல் படுத்தியிருக்கின்ற ஐந்தே வயதான மகன் ஹரி, அவசர வசரமாய் இடம் பெயர்கையில் எடுத்துக்கொண்ட சில முக்கியமான ஆவணங்கள், ஒரு சைக்கிள்... அந்தளவுதான். நினைக்கும் போதே துயரம் நெஞ்சைக் கவ்விற்று. அம்மாவின் மரணம் அந்தக் கடைசி வேண்டுகூல அனைத்தும் சேரக் குமிழ்ந் தது. கண்ணீர் பார்வையைக் கலக்கிற்று. நினைவுகள் தன்பாட்டில் நழுவிப் பரந்தன.

.....

சந்தோசம் நிறைந்த அந்த நாட்கள்- மெதுவாய் பூவரசம் சுமந்து வருகின்ற தென்றல், கிராமப்புறங்களுக்கு உரிய தெய்வீகச் சூழலைச் சிருஷ்டிக்கின்ற மணியோசை, அவசரமற்ற நிதானமும் அப்பாவித்தனமும் நிறைந்த மக்கள்; பச்சை வெளியாய்ப் பர்ந்து கிடக்கின்ற வயல்வெளிகள்;

மெல்ல மழை துளிக்க எழும்புகின்ற மண் வாசனை; நெத்தலியும் கருந்திரளியும் மணலையும் துள்ளுகின்ற வாய்க்கால்கள்; தியாக வீரர்களைப் பிரதிநிதித்துவம் படுத்திகின்ற பனைமரங்கள்; மணல் வீடு கட்டி விளையாடிய குச்சொழுங்குகள்; இரட்டைச் சடைவயதில் சிறு பெண்ணாய்ப் பூப்பறித்த சாலையோரங்கள் அத்தனையும் சேர்ந்து சொல்ல முடியா மகிழ்வு தரும் ஒரு அன்பு மிகுந்த தாயின் மடியில் தலைவைத்துப் படுப்பதுபோல சொந்த ஊரில் வாழ்கின்ற அந்த விபரிக்க முடியாத சுகத்தை இழந்து விட்டதை ஏற்றுக்கொள்ள முடியாதிருந்தது. வீட்டை விட்டு வெளியேறிய அந்த இறுதி நிமிஷங்கள் வேதனைத் தழும்பாய் இதயத்தில் படிந்து வருத்துகிறது. போர் தொடங்கிய இருபத்தைந்தாம் நாளில் தாயின் மரணத்தின் மறுநாள்....

“இனி இருக்கலோது. பிஞ்சுக் குழந்தை இவனையும் வைச்சுக் கொண்டு...”

கீர்த்தனன் தான் சொன்னான். இவளுக்கு நெஞ்சமுட்ட அழகை பொங்கித் தொண்டை அடைத்துப் போனது.

“சீதாவை விட்டுவிட்டு... எப்படியப்பா போவது...? பாவம்... இண்டைக்கோ நாளைக்கோ முதல் முதல் போடுற கண்டுக்குட்டி...”

வெள்ளைப் பசு சீதா... கண்ணுக்குக் கண்ணாகப் போற்றி வளர்த்த அன்பான நாட்களின் நினைப்பில் சொல்லும்போதே விம்மல் வெடித்தது.

“கயித்திலை கட்டாம விட்டுவிடுவம். கோழிக் குஞ்சுகளையும் திறந்து விட்டுட்டு... முயல்கூட்டுக்கு முருக்க மிலையைப் போட்டுவிடுவம்...”

எப்படி? சிறுகச் சிறுகச் சேமித்துக் கட்டிய வீட்டை, முற்றத்துப் பவன மல்லிகையை, புதிதாய் ஒட்டி முதற் காய்காய்த்திருக்கின்ற விலாட் மாங்கன்றை... எல்லாவற்றையும் நிமிஷ நேரத்தில் இழப்பது எப்படி? ஆனால் ஈவிரக்கமற்ற எங்கணைத் தாக்குதல்களின் மத்தியில் உயிரை மட்டுமாவது காப்பாற்றிக் கொண்டால் போதும் என்ற நிலை அன்றே வர்துவிட்டது.

மரணக்களை அப்பிய முகத்தோடு அவலம் என்கின்ற உணர்வைத் தவிர அனைத்தையும் மறந்தவர்களாய் நடந்தார்கள். வயல்கள் சோபை இழந்திருந்தன. ஆங்காங்கே காலநடைகளின் சடலங்கள் நாதியற்றுக் கிடந்தன. ‘மலரி பெரல்கள்’ கணிசமாக மண் தின்றிருந்தன. மண் தொட்டுக் கண்ணில் ஒற்றி விதைப்புச் செய்கின்ற பூமி தொடர் செல் வீச்சில் சீதலமாகிக் கிடந்தது.

யுத்தத்தின் கொடூரங்கள் தீண்டிய தேசத்தைப் பார்க்கும்போது கண்கள் பார்வை பெற்றதற்குக் கவலைப்படத் தோன்றியது. பாடித்திரிகின்ற சிறு குருவிகள், கும்மாளம் போடுகின்ற குளக்கரைச் சிறுவர்கள் எல்லா வற்றையும் தொலைத்துவிட்ட கவலை சுயதுன்பத்தோடு சேர்ந்து கனத்தது.

வரும்போது கூட ஹரி கேட்டான், “அம்மா என்றை முயல்குட்டியனை ஏனம்மா விட்டுட்டுப் போறம்”

“அதைக் கொண்டுவர ஏவாதப்பன்..”

“அதெல்லாம் ஷெல்விழுந்து செத்துப் போகாதாம்மா...?”

“இல்லை” மகனுக்கு ஆறதலாய் இருக்கவேண்டிச் சொன்னான்.

“ஏன்?” அவனும் விடுவதாக இல்லை.

“கடவுள் காப்பாத்துவார்..”

வேறெதைக் காரணமாய்ச் சொல்லமுடியும் அவனுக்கு. மகன் சடுதியாய் கேட்டான், “அப்ப.... என்றை வசி அங்கினையும் கடவுள் காப்பாத்துவாரா?”

“ம்...” மெல்லிய முன்கலாய் இவள் குரல் ஒலித்தது. மனம் தன்னை அறியாத ஒரு குற்றவுணர்வில் குறு குறுத்தது. ஏனெனில் ஹரியின் வசிக்கின் உண்மையில் ‘வஜிர பெரேரா’வாக இருந்த காரணத்தால்.

....

மூன்று வருடங்களின் முன்னதான ஒரு கார்த்திகை மாதத்து நிசப்தமான இரவொன்றில் சற்றே வித்தியாசமான முறையில் அறிமுகமானவன் இந்த ‘வஜிரபெரேரா’. தேசத்தின் சுடராய் செத்துப்போன தம்பிக்க விளக்குச் சேற்றியுணை அறிந்த

பிறகும் கூட மன்னிக்கத் தெர்ந்த மன்தாபிமானம் உடையவனாக இருந்தான். அந்த நாளில் அவன் இவர்களது வீடு தேடி வந்தது அதிசயமில்லை. தமிழர்களிடையே காக்கைவன்னியன்களுக்கு எப்போதுமே தட்டுப்பாடு இருந்த தில்லை.

இவளுக்கு நல்ல ஞாபகம். மெழுகு வர்த்திகளிடையே சுடர்ந்த தம்பியின் படத்தின் முன்பாக நின்றபடி, நிதானமாய் கேட்டான்.

“தம்பியின்ரை பேரென்ன?”

இயல்பான தமிழ் அதிர்ச்சியில் உறைந்து போய் நின்றவர்களுக்கு இன்றுமொரு அதிர்ச்சி. ஒரு வேளை இவனும் ஒரு தமிழன் தானோ? அல்லது இப்படி நிதானம் இவ்வாறான வேளையில் எப்படி சாத்தியம்? அம்மா தான் அவசரமாய்ச் சொன்னான்.

“வசந்தகுமாரன்...வசி எண்டு சொல்லுறது.”

“நான் ‘வஜிரபெரேரா’...வஜி பெயர் ஒற்றுமைப்பட்டதிலோ என்னமோ குரலில் சினேக மனப்பான்மை தெர்ந்தது. இது கூட ஒருவகைத் தந்திரந் தானோ... நித்தியாவின் மனதில் சந்தேகம் தான். சிங்கள வர்களால் தமிழனின் உணர்வுகள் புரிந்து கொள்ளப்படுவது பற்றி எதுவித கருத்தும் அடையாதலைமுறையில் வளர்த்தெடுக்கப்படவில்லை. இந்தப் பாகு பாட்டு மனப்பான்மைக் குன்றே ஒரு சந்ததியை வளர்த்தெடுப்பது தேசத்தின் தேவையாக இருக்கிறதா? இந்தக் கேள்வியின் பதிலையும் அவருக்கே கண்டு பிடிக்க முடிய வில்லை.

தொடர்ந்து வந்த நாட்களின் ரோந்துகளின் போதும் அவனது ‘பழக்கம்’ தொடர்ந்தது. இவர்களது குடும்பத்தினரின் அரகக்கெதிரான நடவடிக்கைகளைக் கண்காணிப்பதற்காகவும் இருக்கக்கூடும் என்று ஊரில் கதைத்தார்கள். கண்டிச் சிங்களவன் என்றும் ‘டிலானி’ என்ற செல்லமகள் இருப்பதாகவும் தாய் தமிழ்ச்சி என்றும் தன்னைப் பற்றித் தகவல் சொன்னான். அம்மாக்கு ‘வசி’ ஆகவும் ஹரிக்கு ‘வசி’ அங்கின் ஆகவும் ஆகிப்போனான்.

ஆனால் தம்பியின் புகைப்படம் பார்க்கும் போதெல்லாம் இவன் மனம் குற்றவுணர்ச்சியோடு

குறுகுறுக்கும். அவனது ஒளி வீழிகள் துரோகி என ஏளனம் செய்வதாய்த் தோன்றும். ஒரு சிங்களவனோடு நலமதிப்பு இருப்பது பற்றி அவன் இவர்களைத் துவேசிக்கக் கூடும். முன்பெல்லாம் எப்போதாவது தம்பி வீட்டுக்கு வரும் வேளைகளில் இவன் கேட்டான்.

“வசி எதுவரைக்கும்? எது வரைக்கு மடா இந்தச் சண்டை...”

நிதானமாய் உறுதியாய் அவன் பதில் சொல்லுவான்.

“உணர்வுள்ள கடைசித்தமிழன் இருக்கும்வரைக்குமே...”

“இப்படியே அவங்களும்தான் நீங்களும் செய்துத் செய்து... இவ்வளவு காலமும் சண்டையில் என்னடா எங்களுக்குக் கிடைச்சது?...இனி...”

“எங்களுக்கு ம் பலன் கிடைக்காமை இல்லை அக்கா. அவங்கள் எங்களையும் ‘ஆக்கள்’ எண்டு கணக்கெடுக்க வைச்சிருக்குது. இது நல்ல திருப்பம் ஒரு நல்ல தீர்வுக்குக் கொண்டு போகும் நான் நம்புறன்...”

அந்த நம்பிக்கையோடு தான் அவன் மரணித்தான். அந்த இனத்தின் மனமாற்றத்திற்குச் சாட்சியாக ‘வஜிர’ இருந்தான். ஆனால் அவன் முழுச் சிங்கள இனத்தினதும் குறியீட்டல்ல என்பது உண்மைதான்.

ஒருநாள் எதிர்பாராதபடி ‘வஜிர’ அம்மாவிடம் கேட்டான்.

“அம்மா! உங்கட மகன்களும் நாங்களும் அழிஞ்சிட்டேயிருக்கிறது நல்லமா”

அம்மா துணிச்சலாகவே பதில் சொன்னாள்.

“நல்ல ஒரு தீர்வு வரும் வரைக்கும் ஓயாதானே...”

“ம்... அந்தத் தீர்வு ஒரு புரிந்துணர்வு அடிப்படையில் வந்தா நல்லம் இல்லையா...?”

“அதுசரி, உங்கடை ஆக்களும் உணர்வேனுமே...”

“உணர்ற காலம் வந்தாச்சு எங்கடை காலம் போகட்டும்... ஹரியும் டிலாவும் கூட... சண்டை பிடிக்கக் கூடாது.. இல்லையா அம்மா...”

இயல்பான தமிழில் இனவாதம் அற்று அவன் கதைப்பதில் நித்யாவுக்கு எப்போதுமே வியப்புத்தான். ஒருநாள் மரத்திலிருந்து தவறி விழுந்த

ஒரு அணிக் குஞ்சோடு வந்தான். புத்த தர்மம் பற்றிச் சொன்னான். இடை யிடையே யுத்த தர்மம் பற்றியும் கதைத் தான். ஆக, வெறும் கருவிகளாய் குடும்பப் பிழைப்புக் கருதிப் படையிற் சேர்கின்ற பலலாயிரக் கணக்கான வர்களின் சாட்சி இவனோ? என்றுகூட இவன் சிந்தித்திருக்கிறான். ஒருபுறம் இந்தக் கொடிய யுத்தத் தின்கின்ற இளஞ்சந்ததி... மறுபுறம் புலம்பெயர்தற் சிந்தனை இவனை நிஜ உலகிற்குக் கொண்டு வந்தது.

....

‘இலங்கைத் தமிழர்களுக்கு மட்டும் வாழ்வு வாழ்வதற்காக அன்றி சாவதற்காகச் சபிக்கப்பட்டிருக்கின்றதா?’ நோர்வே மச்சான் அடிக்கடி ‘போன்’ பண்ணிச் சொல்வதுபோல, நாட்டை விட்டுப் போயிடலாமா? சொந்த மண்ணில் வாழ்வைத் தொலைத்துவிட்டு... போவது நல்லதா? அவ்வாறாயின் தம்பி வசி போன்றவர்களின் சாவுக்குத் தேவை என்ன? கேள்விகள் மனதுள் பெருகுகின்றன. அதிக ரிக்கும் குழப்பத்தைப் போல அமைதியான நிலை வேட்டத்தைக் கணவனின் குரல் திருப்பிற்று.

“தங்கச்சிக்கு என்ன பதில் சொல்லுறது...?”

“என்னப்பா சொல்லுறது. ஊரை விட்டு வந்ததையே... சகிக்க கஷ்டமாயிருக்கு. நாட்டை விட்டே போறதெண்டா...”

“ஹரியின்ரை காலத்திலை ஆவது உயிர்ப்பயமில்லாம... நிலையாய் ஒரு வீட்டிலை வாழுறது இஞ்சை இனி சாத்தியப்படுமா... என்னமோ...”

தனக்குள் சொல்வது போலக் கீர்த்தனனின் குரல் மென்மையாய் ஒலித்தது.

நியாயமான கேள்வி. பிள்ளை கசங்கின புவாய்ச் சோர்ந்து கிடந்தான். யுத்தத் தொடங்க ஒரு வாரத்தின் முன் ஒரு சிறுவர் நாடகத்தில் ஹரி குட்டி பாரதியாராக மேடையேறினான். மானமுள்ள வீரத் தமிழனின் குறியீடு மிகக்காக ராஜதோரணையில் மகன் மேடையில் தோன்றிய பொழுதில் கரகோசம் வான்தொட்டது.

அக்கினிக் குஞ்சொன்று கண்டேன்-அதை ஆங்கொரு காட்டினில் பொந்திடை வைத்தேன்

வெந்து தணிந்தது காடு-தழல் வீரத்திற் குஞ்சென்றும் மூப்பென்றும் உண்டோ?”

ஹரியின் குழந்தைக் குரல் வாளின் கூரிய ஓரமாய் ஒவ்வொரு மனதையும் வெட்டிற்று. “இல்லை...இல்லை... இல்லை...” என்று பதில் சொல்லவேண்டும் போலிருந்தது. மனதினுள் வசி பெருநெருப்பாகவும் ஹரி சிறுதழலாகவும் தோன்றி னார்கள். அக்கினிக் குஞ்சு.. ஏனோ மெய் சிலிர்த்தது. இந்த உணர்வு வெல்லாம் உதறிவிட்டு போக முடியுமா?

“குட்டி பாரதி...”

சொன்னபடி, மெல்லத் தலை வருடினாள். மகன் திரும்பிப் படுத்தான்.

“சந்தோஷமாயிருக்க... சொந்தநாடு போல வருமோ எண்டுதான் யோசினையாய் இருக்கு.”

“மாமா கூடக் கடைசியாயும்...”

தாயின் கடைசி வேண்டுகூல் இவன் மனக்கண்ணில் எழுந்தது.

“நாட்டை விட்டிட்டுப் போகிடாதே மோனை! வசி சொன்னமாரி சிங்களவரீட்ட மனமாற்றம் வரும். நல்ல தீர்வு வரும். ஆனா... அதை அனுபவிக்க நாட்டிலை தமிழன் இல்லாமைப் போயிடக் கூடாது...”

அம்மா எந்த வசியைச் சொன்னாளோ தெரியாது. ஆனால் தன்சந்ததி நாட்டில் இருப்பதை விரும்பினாள். அவ்வளவு தான். பிறநாடு போனவர்களைக் குற்றஞ் சொல்ல முடியாது. ஆனால் புலம்பெயருகையில் தத்தம் சுயநிறைவுகளையும் திருப்தியும் பற்றி சிந்தித்துத் தான் ஆகவேண்டும். இன் றெல்லாம் சொந்த நாடு, பிறநாடெனக் கிளைத்த இரு சிந்தனைச் சந்தியில் ஒவ்வொரு தமிழனும் நின்று யோசிப்பதாக ஒரு வாழ்வு சகலருக்கும் பொதுமைப்பட்டிருப்பது உண்மை. முடிவுகளை எடுப்பது ஒவ்வொரு வரதும் தனி உரிமை. மிகக் குழப்பமாக இருந்தது. பொழுது விடிந்து கொண்டிருந்தது.

✱

நூல் விமர்சனம்

நவீனத்துவம்- தமிழ்- பின் நவீனத்துவம்

கா.சிவத்தம்பி, மக்கள் வெளியீடு, சென்னை 600002
2001 நவம்பர்
இந்திய ரூ. 10.00, பக்கம் 216

பேராசிரியர் சி.சிவசேகரம்

முன்னாள் மாக்ஸியவாதிகளுக்கு மதம், தேசியவாதம், தனித்தியம், பெரியாரியம் போன்ற புகலிடங்கள் கிடைத்துள்ளது. என்ஜிஓக்கள் உறவு சில இடம்பெயர்வுக்கு மிகவும் வசதி செய்துள்ளன. தத்துவார்த்தத் தளத்தில் இந்த நகர்வை இயலுமாக்க மாற்றுச் சிந்தனை முறைகளைப் பலரும் நாடியுள்ளனர். மாக்ஸிய நடைமுறை அரசியலிலிருந்து நழுவுத் தத்துவார்த்த நூலேணிகளாக அமைப்பியல், பின் அமைப்பியல், பின்நவீனத்துவம், எக்ஸிஸ்டென்ஷலிஸம் போன்ற பலவும் பயன்பட்டுள்ளன. அதைவிடப் பழைய மாக்ஸா, புதிய மாக்ஸா? என்பது போன்ற தத்துவ விசாரணைகளும் உதவியுள்ளன. இவர்கள் மாக்ஸியத்தை ஆய்வுக்குரிய விடயமாக்கியதன் அடிப்படையான நோக்கமே மாக்ஸியத்தை ஆராய்வதை அதற்குளிருந்து செல்வதைவிட வெளியிலிருந்து ஆராய்வது புறநிலைய தார்த்தத்தானது என்று தமக்குத் தாமே நியாயப்படுத்துவதுதானோ என்ற ஐயம் எனக்கும் எழுந்துள்ளது. ஜெயகாந்தன் முதல் சிவத்தம்பி வரை தாங்கள் இன்னமும் மாக்ஸியவாதிகள் தாம்' என்று சொல்லிக் கொள்ள வேண்டிய தேவை ஏன் ஏற்படுகிறது என்பதை விசாரித்தால், அவர்களது சொல்லும் செயலும் மாக்ஸியத்தின் நடுவில் மட்டுமன்றி, மாக்ஸியரல்லாதார் நடுவிலும் வலுத்த ஐயங்களை எழுப்பியுள்ளனமை தெளிவாகவே புலப்படும்.

ஒருவர் மாக்ஸியராவதற்கு உள்ள சுதந்திரம் மீண்டும் மாக்ஸியரல்லாதவராகவும் உண்டு. அது எவரதும் தனிப்பட்ட தெரிவு ஆனால் அவர்கள் தங்களது மனமாற்றத்தையும் தடுமாற்றத்தையும் நியாயப்படுத்தப் பயன்படுத்தும் நேர்மைக் குறைவான உத்திகளை நாம் புறக்கணிக்க இயலாது. சிவத்தம்பி தன்னை நியாயப்படுத்த மாக்ஸியவாதிகளும் தன்னை எதிர்க்கிறார்கள் மாக்ஸிய விரோதிகளும் தன்னை எதிர்க்கிறார்கள். எனவே தனது சிந்தனை சரியானது என்றவாறு முன்பு வாதித்திருந்தார். இப்போது மாக்ஸியர்களும் பின்நவீனத்துவவாதிகளும் தன்னை விமர்சிப்பதால் தனது நிலைப்பாடு நியாயமானது என்று உணர்ந்த முற்பட்டுள்ளார் (முன்னுரை, ப.17). இது தன்பாலான கழிவிரக்கமே எனினும் ஒருவிடயத்தைச் சுட்டிக்காட்ட வேண்டும். பறவைகளும் மிருகங்களும் போர் செய்தபோது வெளவால் விலங்குகட்கு விலங்குகளும் பறவைகட்குப் பறவையாகவும் நடந்து கொண்டதன்மூலம் தன்னைக் காத்துக்கொண்டதும்

போர் முடிந்த பின்பு இரு தரப்பினராலும் நிராகரிக்கப்பட்டதும் பற்றிய நீதிக் கதையை நாம் அறிவோம்.

சிவத்தம்பி இன்று எதிரெதிர்த் தரப்பினரால் நிராகரிக்கப்படுவதன் காரணம், அவரது எந்த உறுதியான நிலைப்பாட்டையும் விட முக்கியமாக, அவரது உறுதியற்ற நிலைப்பாடு காரணமாகவே என்பதை இங்கு வற்புறுத்த விரும்புகிறேன்.

சிவத்தம்பிக்கு ஒரு மாக்ஸியத் தோற்றம் இன்னமும் சிலர் மனதில் உள்ளது குறிப்பாக ஈழத்து நிலவரங்கள் விளங்காத தமிழகத் தீர்ப்புவாதக் கம்யூனிஸ்ட் கட்சி வட்டாரங்களிலும் முன்னாள் மாக்ஸிய ஆய்வறிவாளர்கள் சிலரிடையும் இம்மயக்கம் கவனமாகவே பேணப்பட்டுள்ளது. சிவத்தம்பியின் அரசியல் 1977ல் பாராளுமன்ற இடதுசாரிகளில் கவிழ்ப்பவையும் அதையடுத்துத் தேசியவாதிகளில் படுவேகமான எழுச்சியையும் ஓட்டித் தமிழ்த் தேசியவாதத்துடன் தன்னை நெருக்கமாக்கிக் கொண்டுள்ளது. எனவே யார் யார் தன்னை நோக்கிறார்கள் என்று கவலைப்படுவதை விட்டு, எத்தகையோர் தன்னை மெச்சுகிறார்கள் என்பது பற்றி அவர் கவனமான தேடலொன்றை நிகழ்த்தினால், அது பற்றியே அவர் அதிகங் கவலைப்படவேண்டும் என்பதை அறிய இடமுண்டு.

இந்த நூலின் தலைப்பும், இதற்கு முந்திய நூலொன்றின் தலைப்பைப் போலவே, உள்ளடக்கத்தைச் சரியாக அடையாளங்காட்டாத வணிக நோக்கிலான தலைப்பேயாகும். இப்போதெல்லாம் வயது வந்தவர்க்கு மாத்திரம் என்று விளம்பரம் பண்ணிய படங்கள் ஓடுவது போல பின்நவீனத்துவம் என்ற சொல்லோடு தலைப்பிட்டால், அதற்கு ஒரு கவர்ச்சி உண்டு ஆனாலும், இந்த நூலில் நான்கு கட்டுரைகளிற் பின்நவீனத்துவம் பற்றிக் கூறப்பட்டுள்ளபோதும், பின்நவீனத்துவம் பற்றிய புரிதலோ அறாதும் பயன்படுத்தி எதையும் ஆராயும் ஆற்றலோ ஆசிரியரிடம் இல்லை என்பது தெளிவு உண்மையிற் பின்நவீனத்துவத்தைப் பற்றிய அவரது அறிமுக விபரிப்பு (பக்.179-216) மட்டுமே பின்நவீனத்துவத்தைப் பற்றிய அவரது பரிச்சயத்தைத் தொட்டுக்காட்டுவது.

பின்நவீனத்துவம் பற்றி விமர்சிப்பதானால், பின்நவீனத்துவம் எழுப்புகிற வினாக்கள் முன்னமே நவீனத்துவத்தின் நடுப்பகுதியிலேயே எழுப்பப்பட்டனவா; பின்நவீனத்துவம் புதிதாகப்

பயனுள்ளதாக வழங்குவது என்ன; பின்நவீனத்துவம் ஏன் வரலாற்று எதிர்ப்பு, பொதுமை எதிர்ப்பு, இயங்கியல் மறுப்பு ஆகிய நிலைகளிற் போக நேர்ந்தது; பின்நவீனத்துவம் யாரால் ஏன் கொண்டாடப்படுகிறது என்ற கேள்விகளைத் தட்டிக்கழிக்க முடியாது. சிவத்தம்பியின் கவனம் அத்திசையில் போகவேயில்லை.

மாக்ஸியர்கள் பின்நவீனத்துவத்தை அலட்சியம் செய்யப்பார்க்கிறார்கள் என்ற அவரது குற்றச்சாட்டு முன்வைக்கப்பட்ட காலத்திற்கு ஒரு தசாப்தம் முன்பிருந்தே பின்நவீனத்துவம் பற்றிய காத்திரமான விமர்சனங்கள் மாக்ஸியர்களாலும் பிற முற்போக்குச் சிந்தனையாளர் களாலும் முன்வைக்கப்பட்டுள்ளன. வரலாற்றுக்கு ஆதாரமாக (In Defence of History) என்ற மன்தலி ரிவீயு வெளியீடு அண்மையில் வந்த பலனுள்ள ஒரு கட்டுரைத் தொகுப்பு சில ஆண்டுகள் முன்பு காலக்குறி வெளியீட்டு ஞாயிறு தினக்குரலில் 'பழுவல்' பகுதியில் வெளியாகி வரும் கட்டுரை இன்னொரு பயனுள்ள ஆக்கம்.

1. சொற்களும் சொற்களின் 'சரியான' பொருளும் 'பொருத்தமான' கலைச்சொல் எது என்கிற பண்டிதர் மரபு விசாரணைகளில் நேரத்தைச் செலவிடும் அளவுக்குப் பின்நவீனத்துவம் ஏன், எங்கே மாக்ஸியச் சமூக விடுதலை நோக்குடன் முரண்படுகிறது என்பதையோ ஆராய்வதில் நூலாசிரியர் அக்கறை காட்டவில்லை. பின்நவீனத்துவத்தின் விளைவாக உருவானதாகக் கூறப்படும் பயனுள்ள சில அணுகுமுறைகள் அதற்கு முன்னமே எதுவிதமான ஆர்ப்பாட்டமுமின்றியே மேற்கொள்ளப்பட்டவைதாம். மொழி பற்றிய கேள்வி பின்நவீனத்துவத்தில் மிக அடிப்படையான ஒன்று அது பற்றிய அண்மைக்காலச் சிந்தனையாளர்களில் முக்கியமானோரான சொம்ஸிக்கியே - விறன்ஹைனோ முன்வைத்த எக் கருத்துமே சிவத்தம்பியின் கண்ணிற்பட்டதாகத் தெரியவில்லை. விரிந்த பரந்த பார்வையை வற்றுத்துகிற அவரது பார்வையில் மாசெதுங் எழுதிய மெய்யியல் பற்றிய கட்டுரைகட்கு, குறிப்பாக முரண்பாடுகள் பற்றிய கட்டுரைகட்கு, எதுவித முக்கியத்துவமுமில்லை.

2. கம்ப்யூனிஸ்டர் கட்சிக்ளுள்ளேயே வர்க்கப் போராட்டம் தொடர வேண்டிய தேவையை 1960களில் மாஓ வற்றுத்தியதை விளங்கிக் கொண்டவர்கட்கு, சோஷலிஸ நாடுகளில் ஏற்பட்ட எதிர்ப்புட்புகளை விளங்கிக் கொள்ளப் பின்நவீனத்து வவாதிகளிடம் ஓடும் தேவை இராது. இந்நூலின் விமர்சனக் கண்ணோட்டமின்மையே இதன் பெரிய பலவீனம். முன்பு பலமுறை நான் எழுப்பிய கேள்விகளை மீண்டும் எழுப்புகிறேன். இயங்கியல் பொருள்முதல்வாத அடிப்படையில் வந்தடைய முடியும் என்பதை யாராவது விளக்க முடியுமா? முரண்பாடுகள் பற்றிய மாக்ஸிய இயங்கியற் பார்வையை நிராகரிக்கும் ஒவ்வொரு அணுகுமுறையும் பிற்போக்குச் சிந்தனைகளுக்கு ஆதாரமான முடிவுகட்கு இட்டுச் செல்வது ஏன்?

3. மாக்ஸியவாதிகளான நண்பர்கள் தோழர்கள் பலர் அமைப்பியல் வாதம் பின் அமைப்பியல் வாதம்பின்நவீனத்துவம் ஆகியன பற்றிப் பேசவே

'பாபச் செயல்' என்று கருதுகிறார்கள். இது ஒரு தவறான அணுகுமுறை. மார்க்சியத்தை மதவெறியாக்கும் மடமை (முன்னுரை, பக்.15) என்று பிரகடனம் செய்யும் நூலாசிரியர், மாக்ஸியத்துக்குள்ளே நிற்பதாகக் கூறிக் கொண்டு, மாக்ஸியத்துக்குள் ஏற்பட்ட முக்கியமான ஆக்கமான வளர்ச்சியையும், தேசிய விடுதலை, சாதிய எதிர்ப்பு, பெண்ணுரிமை போன்றன பற்றிய சித்தாந்த, நடைமுறை இயக்கப் பங்களிப்புகளையும் கண்டுங்காணாது இருப்பது ஏன்? இது தற்செயலான ஒன்றல்ல.

இலங்கையின் மாக்ஸிய-லெனினிய அரசியற் போக்கை மட்டுமன்றி, அவர்களுடன் தொடர்புடைய எல்லாவற்றையுமே புறக்கணிப்பதாகவே முடிவு கட்டிக்கொண்டுள்ள ஒருவர், பின்நவீனத்துவத்தைப் பற்றி அறிந்து காத்திரமாக மறுத்து எழுதியவர்கள் இருக்கிறார்கள்.

இந்த நூல் மிகவும் பலவீனமான கட்டுரைகளை உடையது. இதிலே பயனுள்ள புதிய பார்வைகள் என எதுவும் விருத்தி செய்யப்பட்டுள்ளதாகக் கூற இயலாதுள்ளது. அதைவிடமோசமாக, அச்சுப் பிழைகளும் வாக்கியப்பிழைகளும் இருப்பதற்கான காரணம் முன்னர் வெளியான கட்டுரைகளை நூலாகத் தொகுக்கும் போது அவற்றை மீளவும் வாசித்துக் கவனமாகத் திருத்துவதிலும் படி பார்ப்பதிலும் நாட்டம் போதாமை என்றே ஊகிக்கிறேன்.

இன்று நீண்டதூரம் பயணம் செய்யும் பலர் முற்காப்பு ணர்வுடன் நோய் நொடிகளிலிருந்து தம்மைத் தற்காத்துக் கொள்வதற்காக சுத்திகரிக்கப் பட்டு போத்தலில் அடைக் கப்பட்ட நீரையே பணம் கொடுத்து வாங்கிப் பருகுகின்றனர். கொழும்புப் பயணிகள் முதல் உல்லாசப் பயணிகள், மாநாட்டு மண்டபங்கள் எங்கும் பருகப்படும் இந்நீரை தூய்மையாக்க உபயோகிக்கும் மருந்தே அளவுக்கு மீறும்போது நீரை நஞ்சாக்கிவிடும் ஆபத்தும் நேர்ந்துவிடுகிறது.

எடுத்துக்காட்டாக இந்தியத் தலைநகர் டில்லியைச் சேர்ந்த அறிவியல், மற்றும் சுற்றுச் சூழல் மையம் என்ற அரசு சாரா நிறுவனம் சமீபத்தில் நடத்திய ஆய்வில் ஒரு அதிர்ச்சியூட்டும் உண்மையை வெளியிட்டுள்ளது. டில்லி மற்றும் மும்பையைச் சேர்ந்த முப்பது முன்னணி நிறுவனங்களின் தாது நீரில் அனுமதிக்கப்பட்ட அளவுக்கு மேல் பூச்சிக் கொல்லித் தன்மை இருப்பதை நிரூபித்துள்ளது. இதில் கொக்கோகோலாவின் கின்லேவும் அடங்கும். ஆண்டுக்கு 1000 கோடி ரூபாய் வருமானம் ஈட்டும் பன்னாட்டு நீர் வியாபாரிகளின் தகிடுத்தம் ஆதாரபூர்வமாக வெளியான பின்னர்தான் அவற்றை தடை செய்வதைப்பற்றி மத்திய அறிவியல் தொழில் நுட்ப அமைச்சகம் பரிசீலிக்கத் தொடங்கியதாம். சுத்தம், சுகாதாரம் சேவை இவற்றின் மறுபெயர்தான் தனியார் மயம் என்பவர்கள் இதற்கு என்ன சொல்வார்கள். தனியார்மயம் என்றால் பணத்தைக் கொடுத்து நீரைப் பருகுவது மட்டுமல்ல, அதிலும் நஞ்சைத் தரும் இலாப வெறிதான். எமது தரக் கட்டுப்பாட்டு அதிகாரிகள் தூங்கினால் எமது மக்களும் நஞ்சைப் பருகவேண்டியதுதான்.

சினியாத்ரா

யாழ் மண்ணில் நடாத்தப்பட்ட இலங்கைத்திரைப்படவிழா -2003

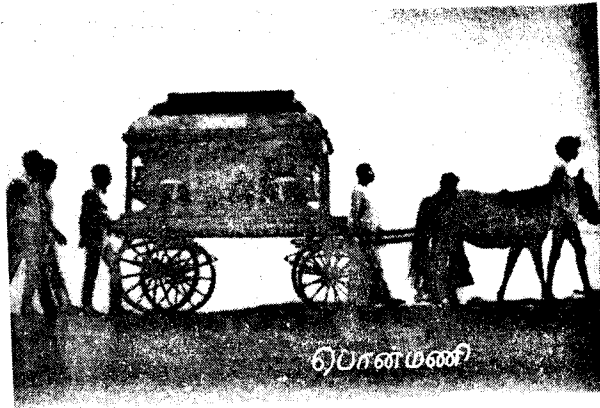
-ந.சத்தியபாலன்-

அண்மைக்காலங்களில் திரைப்படங்கள் குறித்து சிறந்த கலைத்துவம் மிகுந்த படைப்புகள் குறித்து நம்மவர்களை விழிப்படையவைக்கும் நோக்கிலான முயற்சிகள் அவ்வப்போது மேற்கொள்ளப்பட்டு வருகின்றன. நல்ல திரைப்படங்களைக் காணவேண்டும் என்கிற ஆர்வமும் - நல்ல திரைப்படத்தின் அம்சங்களை அறிந்து கொள்ள வேண்டும் என்கிற ஈடுபாடும் சிறிது சிறிதாக அதிகரித்து வருவதும் அவதானிக்கக் கூடிய விஷயமாயிருக்கிறது.

கடந்த மார்ச் மாதம் 26ம் திகதி முதல் 30ம் திகதிவரை யாழ். பல்கலைக்கழக கைலாசபதி அரங்கில் 'சினியாத்ரா' என்னும் பெயரில் சில நல்ல திரைப்படங்கள் காண்பிக்கப்பட்டன. யாழ். பல்கலைக்கழக புறநிலைப் படிப்புகள் அலகு, வடகிழக்கு மாகாண கல்வி கலாச்சார அமைச்சு, இலங்கை ஆசிய திரைப்பட மையம் மற்றும் திரிகோண கலைமையம் என்பனவற்றின் கூட்டு முயற்சியாக இத்திரைப்படவிழா அமைந்திருந்தது. அவற்றுள் ஆறு சிங்களத் திரைப்படங்கள், ஒன்று பொன்மணி எனப்படும் தமிழ்த் திரைப்படம். கணிசமான அளவு பார்வையாளர்கள் இத்திரைப்பட விழாவுக்கு வந்திருந்தார்கள்.

திரைப்படம் என்னும் சக்தி வாய்ந்த கலை ஊடகம் எவ்வளவு அற்புதமாகக் கையாளப்படமுடியும் என்பதற்கு இந்தத் திரைப்படங்கள் சிறந்த சான்றுகளாக விளங்கியமையைக் குறிப்பிடவேண்டும். அத்துடன் சினிமா என்னும் ஊடகத்தின் கலைத்துவம் மற்றும் சமூகப்பயன்பாடு பற்றி அறிவுபூர்வமாகச் சிந்திப்பவர்களின் சார்பில், சில அனுபவ வெளிப்பாடுகளை வாசகர்களோடு பகிர்ந்து கொள்ளும் விழைவே இந்தக் கட்டுரை.

லெஸ்ரன் ஜேம்ஸ் பிரிஸின் நிதானம் அசோகா

பொன்மணி

ஹந்த கமலின் சந்த கின்னரி, பிரசன்னவிதானகேயின் புரசந்த கலுவற, வசந்த ஒபே சேசுரவின் தீர்த்த யாத்ரா, தர்மசேன பத்திராஜாவின் மத்துயம் தவச, பொன்மணி, தர்மசிறி பண்டார நாயக்கவின் பலநுக்க பாகம்1, பாகம்2 ஆகியன இத்திரைப்படவிழாவில் காண்பிக்கப்பட்ட திரைப்படங்களாகும்.

இலங்கையின் தேசிய திரைப்படத் துறைக்கு 'கம்பவலிய' என்னும் அற்புதமான திரைப்படத்தை வழங்கியவரான லெண்டர் ஜேம்ஸ் பிரிஸ் 1970ல் தயாரித்து வெளியிட்ட 'நிதானம்' (புதையல்) என்னும் கறுப்பு வெள்ளைத் திரைப்படம் பல அம்சங்களில் தனிப்பட்டு நிற்கின்ற ஒரு படைப்பாக உள்ளது. இயல்பான வாழ்க்கை மனிதனின் கைகளில் தருகின்ற திரவியத்தைப் பொருட்படுத்தாமல்-பொய்யான புதையலைத் தேடிப் போய் அழிகின்ற மனிதரைப் பற்றி இப்படப்பு சித்தரிக்கின்றது.

நடுத்தரவர்க்கத்தில் ஒரு குடும்பப் பெண் எவ்விதமாகச் சுரண்டப்படுகிறாள் என்பதை அசோகா ஹந்தகமலின் சந்த கின்னரி (நிலவுப்பெண்) சித்தரிக்கிறது. இத்திரைப்படத்தின் சிறப்பைப் பற்றி ஹந்த கமலிடம் நேரிலேயே பாராட்டுத் தெரிவித்தபோது... அதனைக் கிட்டத்தட்ட பத்துவருடங்களுக்கு முன் தான் உருவாக்கியதாகவும்- அதில் தற்போது தனக்குச் சில குறைகள் தென்படுவதாகவும் அவர் தெரியப்படுத்தினார். அதனூடாக அந்தப் படைப்பாளியின் சிந்தனைத் தெளிவைப் புரிந்துகொள்ளமுடிந்தது.

பிரசன்ன விதானகேயின் புரசந்த கலுவற (பூரணையில் ஒரு மரணம்) பார்த்தவர்கள் அனைவரையுமே தொட்டு உலுப்பிய ஒரு திரைப்படப்பு அனுராதபுரத்தின் ஒரு வரண்ட விவசாயக் கிராமத்தைச் சேர்ந்த 'பண்டார' என்னும் தெளிவைப் புரிந்துகொள்ளமுடிந்தது.

பங்கேற்கும் ஒரு இராணுவ வீரன்- பார்வை யிழந்த தந்தை வன்னிஹாமி இரண்டு மகள்மார் மற்றும் குடும்பம் இவர்களைச் சுற்றி உருவாக்கப்பட்ட இந்தத் திரைப்படம் யுத்தத்தில் போலித் தனமான துதிப்பாடல்கள்- இறுதியில் வெளிப்பட்டுப்போய் அனைவருக்குமே முகத்திலறைந்துவிடுகிற நிஜம் இவற்றைப்பற்றிப் பேசுகிறது. வெளிநாடுகளில் திரையிடப்பட்டு விருதுகளை வென்ற இந்தத் திரைப்படம் முன்னைய அரசால் தடை செய்யப்பட்ட ஒரு படைப்பு விருதுகளை வென்றபிறகு அரசுக் கெதிராகத் தொடுக்கப்பட்ட வழக்கில் வெற்றி பெற்றுப் பின்னர் மக்கள் பார்வைக்கு அனுமதிக்கப்பட்ட திரைப்படம் இது.

வசந்த ஒபேசேகரவின் தீர்த்த யாத்ரா- மென்மையான ஒரு கவிதை போலவும் ஒரு சோகமான சங்கீதம் போலவும் மனதை நிறைக்கும் ஒரு திரைப்படம். மிகவரிய ஒரு குடும்பத்தில் இரட்டைக் குழந்தைகளில் ஒன்றாகப் பிறந்த மகள் ஒருத்தி செல்லம் படைத்த ஒரு குடும்பத்துக்கு பிறந்த கையோடு தத்துக் கொடுக்கப்படுகிறாள். அவள் திருமண வயதை அடைகிற போது தனிப்பிறப்பின் ரகசியம் அறிகிறாள். தனது உண்மையான பெற்றோரை நாடிப் போகிறாள்.

நிர்த்தாட்சண்யமாக யதார்த்தம் அவளை அறைகிறது- மனசின் கனவுகள் உடைந்து அவள் திரும்புகிறாள்.

இதனைப் படமாக்கியுள்ள விதம் மிகவும் சிறப்பாக உள்ளது. சில காட்சிகள் இப்போதும் மனதை விட்டகலாத சித்திரங்களாய் உள்ளன. புரசந்த கலுவறவில் வன்னி ஹாமியாக வந்த ஜோ அபேவிக்ரம இத்திரைப்படத்தில் சைமனாக (கதாநாயகியின் உண்மைத் தந்தை) வருகிறார்- அந்தமான அவரது நட்புபாற்றல் இரண்டிலுமே வெகு சிறப்பாக வெளிப்பட்டிருக்கிறது.

இன்றைய அரசியலின் அதிகார மோதலில் கருவியாகி இரையாகி அழியும் இரண்டு இளைஞர்களின் கதை தர்மசேன பத்திராஜாவின் மத்துயம் தவச- இன்றைய சூழலின் வஞ்சம்- இளைஞர்களின் அறியாத்தனம் இவையெல்லாம் காலத்துக்

கேற்றவகையில் படமாக கப்பட்டிருக்கின்றன இத்திரைப்படத்தில்.

'பொன்மணி' தர்மசேன பத்திராஜாவினால் நெறியாள்கை செய்யப்பட்ட ஒரு தமிழ்த்திரைப்படம்- முன்னரே பார்த்த படமாயினும் இந்த விழாவில் தரமான படங்களின் வரிசையிலொன்றாகப் பார்க்கப்படும் போது தனது தனித்துவங்களோடு அது

மிளிர்வதைக் காணமுடிந்தது. அதே பொழுதில் உரையாடல் முறையில் இன்னமும் இயல்புத் தன்மை தேவைப்படுவதை உணராமல் இருக்கமுயவில்லை.

தர்மசேன பண்டார நாயக்கவினால் நெறியாள்கை செய்யப்பட்ட பலதுக்க- பலகர்ம என்னும் இரு பாகங்களைக் கொண்ட நைண்ட் திரைப்படம் 1505ல் போர்த்துக்கேயர் ஆட்சி இலங்கையில் நடைபெற்ற காலத்தில் இங்கு நிலவிய வாழ்க்கை முறையை- சாதாரண மக்கள் உள்ளூர் நிலப்பிரபுக்களுக்கு இரையாகிப் பலியாகும் விதத்தை- அன்றாட வாழ்வின் அழுத்தங்களுக்குப் பணிந்து தமது வாழ்வை முன்னெடுக்க அந்தச் சாதாரண மக்கள் படும் பாட்டை இயல்பாகச் சித்தரிக்கும் திரைப்படமாக அது விளங்குகிறது.

எந்தவிதமான கோஷங் களும் இல்லாமல் இயல்பாகவே இருப்பதைச் சித்தரித்து- அது விளைவிற்கும் அதிர்வுகள் அளந்தம்- நீண்ட நேரமெனினும் சலிப்புத் தோன்றாவகையில் அதைப் படைப்பாக உருவாக்கியமைக்காக அந்த முயற்சியில் உழைத்த அனைவரையுமே பாராட்டவேண்டும்.

திரைப்பட விழா முடிவடைந்த பின்னர் 30ந் திகதி மாலை மேற்படி திரைப்படங்களின் நெறியாளர்கள் மற்றும் திரைப்படத்துறை சார்ந்தோரின் உரையாடல் இடம்பெற்றது.

இந்த உரையாடலில் திரைப்பட இயக்குனர்கள் தங்கள் கருத்துக்களைத் தெரிவித்ததோடு பார்வையாளர்களின் கேள்விகளுக்குப் பதிலளித்தார்கள்.

முழுமையான ஒரு தொடர் அனுபவத்தின் முடிவில் மிகப்பலராலும் உணரப்பட்ட ஒரு விடயம் என்னவென்றால் இலங்கையின் - (தென்னி

லங்கையின்) திரைப்படத் துறையளவுக்கு ஈழத்தின் தமிழ்த் திரைப்படத்துறை எப்போது வளர்ச்சியடையப் போகிறது என்கிற மனக் கவலைதான்.

இன்னும் எவ்வளவு காலத்துக்கு நாங்கள் தென்னிந்தியத் திரைப்படங்களைப் பார்த்து ஆகா ஓகோ என்று கூச்சலிடும் சின்னப் பிள்ளை

களாக இருக்கப் போகிறோம்.

எமது தமிழ்த் திரைப்படத் துறையில் பணியாற்றிவரும் எமது படைப் பாளிகளான 'ஞானரதன்', கேசவராஜன் போன் றோர் திரைப்படத் துறையில் அற்புதமான படைப்புகளை எப்போது தரப்போகிறார்கள். *

நிதாயய

[புதிய கலாசாரம் பெப்ரவரி 2003 இதழில் வெளிவந்த விமர்சனத்தின் சிலபகுதிகள் நன்றியுடன் பிரசுரிக்கிறோம். -ஆர். குடி]

அன்பே சிவம் திரைப்படத்தில் பிரளயனின் வீதி நாடகம் இருக்கிறது. தொழிலாளிகளின் சம்பள உயர்வுக் கோரிக்கை இருக்கிறது; செங்கொடி இருக்கிறது; சி.ஐ.டி.யுவின் அறிவுப்புப் பலகையே இருக்கிறது; பன்னாட்டு நிறுவனங்களைத் தாக்கும் வசனங்கள் இருக்கின்றன.

இருந்த போதிலும் வெள்ளித்திரையில் சிவப்புநிறம் தெரிவதாகக் கேள்விப்பட்டு விரைந்து, சினிமாக்கொட்டகையில் 40,50 அபராதம் கட்டிய ரசிகர்களுக்கு "கமலஹாசன் என்ன சொல்ல வருகிறார்" என்ற குழப்பமும் இருக்கிறது.

நல்லசிவம்(கமல்) எனும் விகாரமான தோற்றம் கொண்ட மார்க்சியவாதி, அன்பரசு(மாதவன்) எனும் அழகான, அமெரிக்காவில் படித்த, செல்போன் பிடித்த, ஜீன்ஸ் போட்ட இளைஞனை புலனேசுவர் விமான நிலையத்தில் சந்திக்கிறான். தன்னுடைய தமிழ்ப்பெயரையே இழிவாகக் கருதி ஏ.அர்ஸ் என்று சுருக்கிக் கூறிக் கொள்ளும் அளவு தீவிரமான அமெரிக்க மோகியான அன்பரசு, நல்லசிவத்தை தீவிரவாதியென்று சந்தேகித்து பொலிசிடம் போட்டுக் கொடுத்து, இல்லையென்று நிரூபணமானதால் அவமானப்படுகிறான்; கொஞ்சம் குற்றவுணர்வும் அடைகிறான்.

புலனேசுவரிலிருந்து சென்னை நோக்கிய நான்கு நாள் பயணத்தில் இந்த சின்ன குற்றவுணர்வைக் கொஞ்சம் கொஞ்சமாக நோண்டிப் பெரிதாக்குகிறான் நல்லசிவம். கிரெடிட் கார்டும், வெளிநாட்டு ஷூவும், நுனி நாக்கு ஆங்கிலமும் செல்லுபடியாகாத உண்மையான இந்தியாவை அந்த அமெரிக்க குஞ்சுக்கு அறிமுகம் செய்கிறான். அந்த இணைணின் இயற்கைமயப் பெரிமும் இயற்கையாகவே குடிக்கொண்டிருக்கும் அன்பரசு

அதாவது கடவுளை, சாமர்த்தியமாகத் துழாவி வெளியே எடுத்து அவனுக்கே அறிமுகப்படுத்தியும் விடுகிறான்.

புலனேசுவரிலிருந்து சென்னைக்கு முன்னோக்கிச் செல்லும் இந்தப் பயணத்தினூடாக, நல்லசிவம் தன் நினைவுகளில் பின்னோக்கிச் செல்லும் பயணமும் வருகிறது. வீதி நாடகக் கலைஞனும், மார்க்சியவாதியும், ஓவியனும், கணினி விற்பன்னனுமான நல்லசிவத்தைக் கண்டு- அதாவது அவனிடம் பொதிந்துள்ள சராசரித் தொழிலாளியின் சக்திக்கு அப்பாற்பட்ட திறமையைக் கண்டு மயங்கி அவனைக் காதலிக்கிறார் முதலாளியின் மகள். எதிர்பாராத விபத்து அவர்களைப் பிரிக்கிறது.

சிவத்தின் (நல்லசிவத்தின்) காதலி அன்புக்கு (அன்பரசுக்கு) மனைவியாகிறாள். தொழிலாளர்கள் தமது சொந்த தியாகத்தால் வாங்க முடியாத கூலி உயர்வை, தனது காதலைத் தியாகம் செய்து, அவர்களுக்கு வாங்கி வழங்கிவிட்டு, ஒரு சித்தரைப் போலத் தெருநாயுடன் நடந்து மறைகிறான் நல்லசிவம்.

கதையின் தர்க்கரீதியான தொடர்ச்சியில் விழும் ஓட்டைகளை ஒதுக்கிவிட்டு மையக்கருத்துக்குச் செல்வோம்.

படம் உலகம் யமாக்கத்துக்கெதி ராகப் பேசுகிறதா? ஆம், என்கிறார் கமலஹாசன். வீதி நாடகத்திலும், மாதவனிடம் கமல் பேசும் வசனங்களிலும் ஆங்காங்கே தூவப்பட்டிருக்கும் வசனங்களிலும் ஆங்காங்கே தூவப்பட்டிருக்கும் வசனங்களை வைத்து அத்தகைய பிரமை சிலருக்குத் தோன்றக் கூடும்.

சரி உலகம் யமாக்கலை எதிர்த்து இந்தப்படம் யாரிடம் பேசுகிறது? என்ன பேசுகிறது? இந்தக் கொள்கையினால் ஆதாயமடைகின்ற வர்க்கத்தின் பிரதிநிதியிடம் பேசுகிறது.

கணினி வல்லுனர்களாகவும் பொறியாளர்களாகவும் சேவைத்துறையினராகவும் வேலை செய்கின்ற நுனிநாக்கு ஆங்கிலப் பேர்வழிகளிடம், அமெரிக்காவுக்கு ஒருவதற்கு சந்தர்ப்பத்தை எதிர்பார்த்துக் காத்திருக்கும் பெய்சி மாதவன்களிடம் பேசுகிறது.

“சோற்றுக்குப் போரடும் இந்தத் தேசத்தைப் பாருங்கள். மக்களைப் பாருங்கள். மனமிரங்குங்கள். அறவுணர்வு கொள்ளுங்கள்” என்ற அவர்களிடம் மன்றாடுகிறது அவ்வப்போது நல்லசிவத்தின் சாமர்த்தியமான வசனங்களால் அவர்களை மடக்குகிறது. லேசாக இடித்துரைக்கிறது.

பிறப்பால் இந்தியனாகவும் சிந்தனையால் அமெரிக்க அடிவருடியாகவும் வளர்ந்துள்ள “யூபி” என்றழைக்கப்படும் நவீனமேட்டுக்குடி வர்க்கத்தின் பிரதிநிதியாகத் திரையில் தோன்றுகிறார் மாதவன். இந்த வர்க்கம் அறவுணர்வற்றுப் போனதற்குக் காரணமென்ன என்பது நமது முதல் கேள்வி.

உலகப்புகழ் பெற்ற பங்குச் சந்தைச் சூதாடியான ஜார்ஜ் சோரோஸ் எனும் கிழவனிடம் அவனுடைய ஒழுக்கம், அறிவுணர்வு பற்றிய கேள்வி எழுப்பியபோது, “சந்தைக்கு அறவுணர்வு இல்லை; எனவே எனக்கும் இல்லை” என்று பதிலளித்தானாம். அந்தக் கிழட்டுப் போக்கிரியின் வாயிலிருந்து வெளிவந்த ஒவ்வொரு சொல்லும் உண்மை.

பன்னாட்டு நிறுவனங்கள் உலகச் சந்தையைக் கைப்பற்ற எத்தகைய ‘நெறிகளைக்’ கடைப்பிடிக்கின்றனவோ அவற்றின் பிரதிபலிப்பைத்தான் நாம் இந்த யூபி வர்க்கத்திடம் காணமுடியும். ஏனென்றால் இவர்கள் அதன் ஊழியர்கள். தரகர்கள், துதிபாடிகள் அல்லது நல்லசிவத்தின் மொழியில் சொன்னால் எலும்பைக் கவ்வக் காத்திருக்கும் கூலிகள்.

அவ்வாறிருக்க நிறுத்தின் தலையைச் சீவதைத் தந்திரமாகத் தவிர்த்துவிட்டு, நிழலுக்கு முடிவெட்டி அழகுபடுத்த முனைகிறார் நல்லசிவம்.

அன்பரகவின் (மாதவனின்) வர்க்கத்தைப்

மனச்சாட்சி என்பது என்ன? அது சமூக விதி முறைகள் குறித்தும் தனிப்பட்ட ஒழுக்கம் குறித்தும் ஒவ்வொரு மனிதனும் தனக்குள் உருவாக்கி வைத்திருக்கும் (அல்லது உருவாக்கியவண்ணமிருக்கும்) ஒரு கையேடு. எந்த முதலாளியும் தன் மனச்சாட்சிக்கு விரோதமாக தொழிலாளியைச் சுரண்டுவதில்லை. மனச்சாட்சிப்படிதான் சுரண்டுகிறான்.

பொறுத்தவரை முதலாளித்துவ உலகச் சந்தைதான் அவர்களது கடவுள். சந்தையின் விதிகள்தான் இறைவனின் பத்துக் கட்டளைகள். இந்த ஆட்டத்தில் வெல்லும்போது அதைத் தனது திறமைக்கும், புத்திக் கூர்மைக்கும் கிடைத்த வெற்றியாக அவர்கள் கருதிக்கொள்கிறார்கள். இதில் தோற்று மடிபவர்களைக் குறித்து அவர்கள் வருத்தம் கொள்வதில்லை.

குறாவளியில் பிடுங்கி எறியப்பட்ட தென்னை மரத்துக்காக இவர்கள் எப்படிக் கண்ணீர் விடமாட்டார்களோ, அவ்வாறே உலகமயமாக்கத்தால் பிடுங்கி எறியப்பட்டுச் செத்து மடிகின்ற விவசாயிகளுக்காகவும் இவர்கள் கண்ணீர் விடுவதில்லை.

“சோமாலியா முதல் தஞ்சை வரையிலான பட்டினிச் சாவுகளுக்கும் தற்கொலைகளுக்கும் காரணம் நம்மால் முன்னறிந்து சொல்ல முடியாத சந்தையின் விதிகள்தான்” என்று கூறும் உலக முதலாளித்துவத்திடம் இந்தச் சாவுகளுக்கான தாரமீகப் பொறுப்பணர்ச்சியை எப்படி எதிர்பார்க்க முடியாதோ, அவ்வாறே இந்த யூபி வர்க்கத்திடமும் அதை எதிர்பார்க்க முடியாது. “பட்டினிச் சாவா அதற்கு

நான் என்ன செய்யமுடியும்” என்று அவர்கள் தோளைக் குலுக்குவார்கள், அவ்வளவுதான்.

ஆனால் எல்லா மனிதர்களுக்குள்ளும் ஒரு அன்பு உற்று இருப்பதாகவும் ஏதோ சில காரணங்களால் அது அடைபடாமலும் அதைத் தோண்டியோ, நோண்டியோ வெளியே கொண்டு வந்துவிட முடியாமென்றும் நம்மை நம்பச் சொல்கிறார் கமலஹாசன். இந்த பார்முலாவின்படி மாதவனுக்குள் இருக்கும் ‘கடவுளை’ நாலே நாளில் தோண்டி எடுத்துவிடுகிறார்.

எல்லோருக்குள்ளும் ஒரு நடுநிலையான மனச்சாட்சி(கடவுள்) இருப்பதாகவும் அந்த மனச்சாட்சிக்கு விரோதமாக சிலர் நடந்து கொள்கின்ற காரணத்தினால்தான் சமூகத்தில் இத்தனை அநீதிகள் நிகழ்கின்றனவென்றும், எல்லோரும் மனச்சாட்சிப்படி நடந்து கொள்ளத் தொடங்கிவிட்டால் உலகமே அன்புமயமாகிவிடும் என்றும் கருதுகின்ற பிரபலமான மூடநம்பிக்கையை வேறு வார்த்தைகளில் விற்பனை செய்கிறார் கமலஹாசன்.

மனச்சாட்சி என்பது என்ன? அது சமூக விதிமுறைகள் குறித்தும் தனிப்பட்ட ஒழுக்கம் குறித்தும் ஒவ்வொரு மனிதனும் தனக்குள் உருவாக்கி வைத்திருக்கும் (அல்லது உருவாக்கியவண்ணமிருக்கும்) ஒரு கையேடு. எந்த முதலாளியும் தன் மனச்சாட்சிக்கு விரோதமாக தொழிலாளியைச் சுரண்டுவதில்லை. மனச்சாட்சிப்படிதான் சுரண்டுகிறான். இந்திய மக்களின் வரிப்பணத்தில் ஐஐடியில் படித்து தேறிய யுப்பி வர்க்கம் "இந்த நாட்டில் எனதிறமைக்கு மரியாதை இல்லை" என்று திட்டிவிட்டு விமானமேறும்போதும் அதுதான் மனச்சாட்சிப்படிதான் நடந்து கொள்கிறது.

சாதி இந்துக்களின் மனச்சாட்சியைத் தட்டியெழுப்புவதாகவும், குற்றவுணர்வை உசுப்புவதாகவும் கூறிவந்த காந்தியின் பசுப்பல்களை இதனால்தான் அம்பேத்கார் ஏற்கவில்லை. அரியானா முதல் மேலவளவு வரை சாதி இந்து மனச்சாட்சி அன்றாடம் தன்னை நிரூபித்துக் கொண்டிருக்கிறது.

தீண்டாமை அல்லது மறுகாலனியாக்கம் போன்ற சமூக, அரசியல் அநீதிகள் (சமூக) அறிவியலின் துணை கொண்டு ஆராயப்பட வேண்டியவை. இவற்றை அறம் சார்ந்த பிரச்சினையாக சுருக்குவதும், திசை திருப்புவதும் முதலாளித்துவக் கலைஞர்கள் வழக்கமாக நடத்திவரும் கழைக்கூத்து பெச்சி மாதவன் வர்க்கத்திடம் "அறம்செய்விரும்பு" எனப் போதிக்கிறார் நல்லசிவம்.

"இரத்ததானம் கொடு, ஏழைகளுக்குச் சின்ன உதவி செய். இரண்டு சொட்டுக்கண்ணீர் விடு- முடிந்தது கதை, நீதான் கடவுள்" என்று மாதவனைத் தயார்ப்படுத்துகிறார் கமலஹாசன். மஞ்சள் வேப்பங்கொட்டை பாகமதி. எம்.என்.சி., எலும்புத்துண்டு... என்று தன் அறிவின் மேன்மையை மாதவன் மீது நிலைநாட்டுகிறார். பட்டினத்துக்கதாநாயகியை பட்டிக்காட்டுகதாநாயகன் சீண்டுவதுபோலக் கொஞ்சம் சீண்டுக்கிறார். இப்படியாக யுப்பி வர்க்கத்தின் பிரதிநிதியிடம் குற்றவுணர்வு தோற்றுவிக்கப்பட்டுவிட்டது.

தமிழ்ச் சினிமாவில் குற்றவுணர்வுக்கு ஆளாகின்ற பாத்திரம் அதை சென்டிமெண்டுமூலம் நிரூபிக்க வேண்டும் என்பது விதி. மாதவன் நிரூபிக்கிறார்; தோழர் நல்லசிவம் அண்ணன் நல்லசிவமாகிறார். யுப்பி வர்க்கத்தின் பிரதிநிதிக்கும் தொழிலாளி வர்க்கத்தின் பிரதிநிதிக்குமிடையிலான உறவு அண்ணன்-தம்பி உறவுதான் என்று திரைக் கதையின் படியே நிரூபணமாகிறது.

நல்லசிவத்துக்கும் தொழிலாளி வர்க்கத்துக்கும் இடையிலான உறவு என்ன? "நல்லசிவம் நாடகம் போட்டால் தொழிலாளிகள் வேடிக்கை பார்ப்பார்கள்; நல்லசிவத்தை முதலாளி ஆள் வைத்து அடித்தால் அதையும் வேடிக்கை பார்ப்பார்கள்; மற்றப்படி சமூகம் 910ஐ 920 ஆக்க வேண்டுமென்றால் அவர்களுக்குப் புரியும் முதலாளி நாசர் தான் எதிரி என்று தாடிவைத்து பாள்ஸ் ஆடிக்காட்டினால் புரியும். தொழிலாளர் தலைவர் முதலாளி மகளை ஏன் காதலிக்கிறார் என்று கேட்கக்கூடத் தெரியாது. மற்றப்படி உலகமயமாக்கம், அமெரிக்கா, ஐப்பான் இதெல்லாம் புரியாது. சொல்லவேண்டியது நம் கடமை என்பதால் நாலு வார்த்தை சொல்லிவைப்போம்."- இதுதான் தொழிலாளி வர்க்கத்தின் பால் நல்லசிவத்தின் அணுகுமுறை.

"ஏனென்றால் கதையில் அவர்கள் இல்லை" என்ற வழக்கமான கேட்பாக்கம் பதில் நம் காதில் விழுகிறது. "எடுத்த கதையைப் பற்றிப் பேசு; எடுக்காத கதையைப் பற்றிப் பேசாதே" என்ற எச்சரிக்கைக் குரலும் கேட்கிறது.

இருந்தாலும் "உலகமயமாக்கத்துக்கு எதிரானது" என்று கூறிக் கொள்ளப்படும் திரைப்படத்தில், அதனால் பாதிக்கப்பட்ட வர்க்கம், ஏன் செவிடாகவும் ஊழையாகவும் ஆக்கப்பட்டிருக்கிறது என்று கேட்காமலிருக்க முடியாது.

உலகமயமாக்கலின் விளைவாகப் பட்டினிச் சாவக்கும், நோய்க்கும், வேலையின்மைக்கும், தற்கொலைக்கும் தள்ளப்பட்டிருக்கின்ற நாட்டின் 90சதவீத மக்கள், தங்களுடைய தலைவிதி எங்கே, யாரால், எப்படி நிர்ணயிக்கப்படுகிறது என்று அறியாமல் இருக்கிறார்களே, அதுதான் இன்றைய அலமம். குடிநீருக்கும் தவமிருக்கும் பெண்கள் பெச்சி கடைகளை நொருக்கத் தொடங்கினால், பட்டினியில் வாடும் விவசாயி மெக்டொனால்ட்ஸ் கடைவை இனம் கண்டு சூறையாடினால், தற்கொலை செய்து கொள்ளும் பருத்தி வைத்தால்... அப்போது யுப்பி வர்க்கம் கடைகளுக்குத் வைத்தால்... அப்போது யுப்பி வர்க்கம் எனக்கென்ன என்று தோளைக் குலுக்காது. ஒவ்வொரு மாதவனாகத் தேடிப்பிடித்து அவர்களுடைய அறவுணர்வை உசுப்பிவிடும் சிரமமும் நல்லசிவத்துக்கு இருக்காது. இதயத்தில் கடவுள் உள்ளவர்கள், இல்லாதவர்கள் என்று அந்த வர்க்கம்தானே இரண்டாம் பிளந்துவிடும்.

அல்லாமல் அந்த வர்க்கத்தின் அறவுணர்வை வேண்டி மன்றாடி நின்றால், கஞ்சித் தொடடி, உண்டைக்கட்டி அல்லது பிச்சையிடுதல் மூலம்தான் அது தன்

அறுவணர்வை வெளிப்படுத்தும். ஒரு வர்க்கம் என்ற முறையில் அதன் மனநிலையும் சிந்தனை முறையும் இதுதான். அந்த வர்க்கத்திலிருந்து நீங்கிய சிலர் இருக்கலாம். ஆனால் மாதவன் அவ்வாறு நீங்கியவர்களின் பிரதிநிதி அல்ல; அந்த வர்க்கத்தின் பிரதிநிதி.

உலகமயமாக்கத்தைச் சாடுவதாகக் கூறிக்கொள்ளும் ஒரு திரைப்படம். அதை உண்மையிலேயே எதிர்த்துப் போராடக் கூடிய உழைக்கும் வர்க்கத்தையோ அதன் பிரதிநிதியையோ மையமான பாத்திரமாகத் தெரிவு செய்யவில்லை. மாறாக உலகமயத்தால் ஆதாயமடைகிற, அதை ஆதரிக்கிற ஒரு விளம்பர சினிமாத் தயாரிப்பாளனை, அதாவது யூப்பி வர்க்கப் பிரதிநிதியை வம்படியாக இழுத்து வைத்துக் கொண்டு அவனிடம் மூச்சுக் கொடுக்கிறது; அவன் மீது தன் மேதாவிவாசத்தைப் பொழிகிறது.

அன்பரசுவக்கு அடுத்த நல்லசிவத்துடன் உறவு வைக்கும் முக்கிய பாத்திரம் அவன் காதலி-அதாவது முதலாளியின் மகன். “தொழிலாளிகளுக்கெதிராக முதலாளி(காதலியின் அப்பா) செய்யும் சதியை அவளை வைத்தே வேடி பார்க்கலாம்” என்று ஒரு தொழிற்சங்கத் தோழர் கூறியவுடனே அதை நிராகரிக்கிறான் நல்லசிவம். இதற்கு அவன் கூறும் காரணம்: தன் காதலி நேர்மையானவள்; இரண்டாவது காரணம்; இது நேர்மையற்ற வழிமுறை.

“தொழிலாளிவர்க்கத்தின் போராட்டத்தை முதலாளி வர்க்கம் கூறிக்கொள்ளும் அறநெறி களின் படி நடத்தவேண்டும்” என்று இலக்கணம் வகுக்கும் நபரைக் கடந்த காலத்தில் தேடினால் காந்தியிடம் பார்க்கலாம், நிகழ்காலத்தில் அந்த தார்பீக ஆவேசத்தை சோம்நாத் சாட்டர்ஜியிடம் பார்க்கலாம்.

இதில் வேடிக்கை என்னவென்றால், முதலாளியின் வரவேற்புறையில் ஓவியம் வரைந்து கொடுக்கக் காசு வாங்கி தொழிற்சங்கத்துக்குப் பயன்படுத்துவதை நல்லசிவத்தின் அறுவணர்வு தடுக்கவில்லை. “கலை விலை போகலாம்; கலைஞன் தான் விலை போகக்கூடாது.” என்று அவன் சார்பாக அவனுடைய காதலி தத்துவ விளக்கம் தந்துவிடுகிறாள்.

கூலிப்பட்டாளத்தைத் தன்னந்தனியே நின்று சமாளிக்கிறார் ஹீரோ. நகைச்சுவை நடிகர்களைப் போல தோழர்கள் சுற்றி நின்று வேடிக்கை பார்க்கிறார்கள். பிறகு சண்டையே நகைச்சுவை போல மாறுகிறது; “இந்த உதை போதுமா இன்னும் கொஞ்சம் வேணுமா?” என்று முழக்கமிட்டபடியே கமலஹா சனுக்குப் பின்னே அணிவகுத் துவருகிறார்கள் தோழர்கள்.

படத்தில் பரிதாபத்துக்குரியவர்களாக வந்துபோகும் பாத்திரங்கள் இரண்டு. முதலாவதாக பிரளயனின் வீதி நாடகக் குழு. சகலகலா வல்லவனான ஹீரோவாக்கு அவர்கள் பக்கவாத்தியம் வாசித்திருக்கிறார்கள்.

இரண்டாவதாக நாசர். வாய்க்கு வாய் “தென்னாடுடைய சிவனே போற்றி” என்று சொல்லிக் கொண்டே வில்லன் வேலை செய்யும் எம்ஆர்ராதா வகைப்பட்ட பாத்திரம் அவருக்கு. கமலஹாசன் கூறுகின்ற உலகமயமாக்க சகாப்தத்தின் வகைமாதிரி இவரல்ல. அது யார் என்பதை ஏற்கெனவே சொல்லிவிட்டோம்.

பேச்சில் கடவுளும், செயலில் கயமையுமான கதாபாத்திரங்களை அண்ணாத்துரை காலத்துச் சினிமாக்களே போதிய அளவு சித்தரித்து விட்டன. “தென்னாடுடைய சிவனே போற்றி” என்று

கூறும் இந்த முதலாளிதான் “ஜெய் சீதாராம்” என்று அலறும் இந்துத்துவச் சக்திகளின் வகை மாதிரி என்று கருதிக் கொண்டு சிலர் புளகாங்கிதம் அடையலாம். குஜராத் படுகொலைக்கு பைனான்ஸ் பண்ணியவர்கள் என்ஆர்ஐ யூப்பிகள் என்ற உலகநிந்த உண்மையை அவர்களுக்குச் சமர்ப்பிக்கிறோம்.

“மோசமான ஒரு முதலாளியை இந்து ஆன்மீகவாதியாகச் சித்தரித்ததன் மூலம் இந்துக்களின் மத உணர்வைப் புண்படுத்திவிட்டீர்கள்” என்று கமலஹாசனைக் குற்றம் சாட்டிய பாருங்கள். “நானே ஆன்மீகவாதிதான். நான்தான் கடவுள்” என்று கண் சிமிட்டுவார் நல்லசிவம்.

படத்தில் பாராட்டுவதற்கு எதுவுமே இல்லையா என்று நல்ல சினிமாவின் ரசிகர்கள் யாரேனும் வருத்தப்பட்டால் அவர்களுக்குக் கூறிக் கொள்கிறோம்: “ஐயா, படத்தையே பாராட்டுகிறோம். மார்க்சிஸ்டு கட்சியின் திரை அவதாரத்தை இத்தனைத் துல்லியமாக யாரும் வழங்

சாதி இந்துக்களின் மனச் சாட்சியைத் தட்டியெழுப்புவதாகவும், குற்றவுணர்வை உசுப்புவதாகவும் கூறிவந்த காந்தியின் பசுப்பல்களை இதனால்தான் அம்பேத் கார் ஏற்கவில்லை. அரியானா முதல் மேலவளவு வரை 'சாதி இந்து மனச் சாட்சி' அன்றாடம் தன்னை நிரூபித்துக் கொண்டிருக்கிறது.

அந்த வர்க்கத்தின் அறுவணர்வை வேண்டி மன்றாடி நின்றால், கஞ்சித் தொட்டி, உண்டைக்கட்டி அல்லது பிச்சையிடுதல் மூலம்தான் அது தன் அறுவணர்வை வெளிப்படுத்தும். ஒரு வர்க்கம் என்ற முறையில் அதன் மனநிலையும் சிந்தனை முறையும் இதுதான். அந்த வர்க்கத்திலிருந்து நீங்கிய சிலர் இருக்கலாம். ஆனால் மாதவன் அவ்வாறு நீங்கியவர்களின் பிரதிநிதி அல்ல; அந்த வர்க்கத்தின் பிரதிநிதி.

மேலும் சிவன் படத்திற்குள்ளேயே மார்க்சையும் அரிவாள் சுத்தியலையும் மட்டுமின்றி ரூ.910-ஐயும் நல்லசிவன் புகுத்தி விடுகிறானே. பாராளுமன்றத்திற்குள் 50வருடமாகப் புரட்சியைப் புகுத்துவதுபோல!

கமலஹாசனைக் கொலை செய்ய முதலாளி அனுபாட்டு

கியதில்லை. ஒருவேளை சி.ஐ.டி.யுவின் அறிவுப்பூ பலகையை காட்டாமல் இருந்திருந்தாலும் இது மார்க்சிஸ்டு கட்சிதான் என்ற உண்மை காட்சிக்குக் காட்சி பொருத்தமான கலையம் சத்துடன் அந்நகரம் எடுத்தியம்புகிறது. அதற்காக மீண்டுமொருமுறை பாராட்டுகிறோம். *

மூன்றாம் உலகக் கலாசாரங்களின் இழப்பு

எஸ்.எம்.மொஹமட் இத்ரீஸ்
தமிழில்: ஐ.சாந்தன்

மேற்கத்திய பாணியிலான அபிவிருத்திகளை ஏற்றுக்கொள்ளும் மூன்றாம் உலக நாடுகளில், சுதேச கலாசாரங்கள் பாதிக்கப்பட்டும் அழிக்கப்பட்டும் வருவதுடன், ஒரே தன்மை கொண்டதான மேலைநாட்டு நுகர்வோர் கலாசாரத்தினால் பதிலீடு செய்யப்பட்டும் வருகின்றன. இதன் விளைவாய், சொந்த அடையாளங்களும் திறன் களும் தனித்தன்மைகளும் இழக்கப்படுகின்றன. இதில் முரண் என்னவென்றால், தமது சொந்தப் பண்பாட்டுப் பாரம்பரியங்களையும் பாரம்பரிய அறிவுகளையும் மூன்றாம் உலக மக்கள் அலட்சியப்படுத்தி உதாசீனஞ் செய்யும் வேளையில் அவையாவும் மேற்குலகர்கள் களவாடப்பட்டு ஏற்றுபடி பயன்படுத்தப்படுகின்றன. 2003 ஜனவரி 21ந்தேதி கோலாலம்பூரில், பினாங்கு பாவனையாளர் சங்க நூல் வெளியீட்டுவிழாவில் சங்கத்தலைவர் ஆற்றிய உரையே இக்கட்டுரையாக ஆக்கப்பட்டுள்ளது.

கலாசாரம் என்பது ஒரு சமூகத்தின் மக்களுக்குப் பொதுவான சிந்தனை முறைமைகளினதும், செயலாற்றுந் தன்மைகளினதும் கூட்டு வடிவாகும். இக்கூற்றினைக் 'கலாசாரம்' என்பதற்கான வரைவிலக்கணமாக நாம் பயன்படுத்துவோமாயின், மேற்கத்திய நுகர்வோர் கலாசாரமானது மலேசிய வாழ் முறையில் ஆழ்ந்தகன்று வேரோடிவிட்டிருப்பதைக் காணமுடியும்.

அபிவிருத்தி பற்றிய எம் எண்ணக்கருக்கள் அநேகமாக மேற்கத்திய பாணி அபிவிருத்தியை அடிப்படையாகக் கொண்டமைந்தவையே. இம்மேற்கத்தியபாணி அபிவிருத்தி என்பது மேற்கத்திய நுகர்வோர் கலாசாரத்தால் இயக்கப்படுவது. எம்மிடமும் மேற்கில் உள்ளவை போன்ற அதே கட்டிடங்கள், அதே விற்பனவு யாளிகைகள், அதே உட்கட்டுமானம், அதே வேக உணவு, அதே நாகரீகம், அதே கல்வியமைப்பு, அதே விளையாட்டுக்கள், அதே பாடல்கள், அதே இசை, அதே தினசரிப் பாவனைப் பொருட்கள். ஆசியாவிலும் ஆபிரிக்காவிலும் பலபாசங்களில் ஆய்வு நடாத்திய ஸ்வீடிஷ் மானிட்டுவியலாளரொருவரின் கூற்றுப்படி, நாம் மேலைநாட்டவரது போன்ற அதே முகபாவனைகளைக் காட்டக்கூடத் தொடங்கிவிட்டோம்.

இவ்வாறு, ஓரிடத்தில் மட்டுமல்ல, உலகெங்குமே நடைபெறுகிறது. சுதேச கலாசாரங்கள் பாதிக்கப்பட்டும் அழிக்கப்பட்டும் வருவதுடன் ஒரே தன்மை கொண்டதான மேலைநாட்டு நுகர்வோர் கலாசாரத்தினால் பதிலீடு

செய்யப்பட்டும் வருகின்றன. எந்த ஒரு நவீன நகரத்துக்கு போனாலும் நாம் காண்பது அனேகமாக ஒரே விஷயத்தைத்தான். நியூயோர்க், கோலாலம்பூர், சிங்கப்பூர், லண்டன், பீஜிங்- எல்லா நவீன நகரங்களும் ஒரே மாதிரித்தான்.

நவீன வளர்ச்சிப்போக்கின் தொடுகைக்குப்பட்ட எல்லாமே ஒரே திசையில்தான் நகர்கின்றன. மூன்றாம் உலகின் சில பகுதிகளில் எஞ்சியிருக்கும் கலாசாரப் பல்வகைத்தன்மையானது அவ்வாறு மீந்திருக்கிறதெனில், ஒன்று அப்பகுதிகள் அபிவிருத்தியால் தீண்டப்பட்டவில்லை. அல்லது அபிவிருத்தியாளர்களின் கவனத்தை ஈர்க்கக்கூட இயலாதளவிற்கு அவை ஏழ்மைவாய்ந்தவை என்பதால்தான். எப்படியிருப்பினும் இந்த நுகர்வோர் கலாசாரமென்பது எம்மைப் பொறுத்தளவில்- தனிப்பட்டமுறையிலோ, தேசியரீதியிலோ- நன்மை பயக்கக் கூடியதா? அதனைப் பின்பற்றிச் செல்வதால் நாம் எதனை இழக்கிறோம்?

நம்பிக்கை

நாம் எமது கலாசாரம் பற்றிய நம்பிக்கையையும் கலாசாரம் பற்றிய சுயமரியாதையையும் இழந்துவிட்டோம். மூச்சுத் திணறச் செய்யும் கோட்டுக்கள், கழுத்துப்பட்டிகள், இறுக்கமான உள்ளடைகள் போன்றவற்றிலும் பார்க்க நிச்சயமாக அதிக வசதியானவையான எமது சாதாரண பாரம்பரிய உடைகளில் தோன்றுவதற்கு நாம் வெட்கப்படுகிறோம். போக்குவரத்து நெரிசல் நிரம்பிய, குளிர்சட்டப்பட்ட நவீன கட்டிடங்களினுள்ளிருப்பதை நாம் விரும்புகிறோம்.

உள்ளீடு செய்யும் 15 சக்தி அலகுகளில் 6 அலகுகளை மட்டுமே மீள உற்பத்தியாக்கித் தருமளவிற்குச் செயற்றிறன் குறைந்த, அதிக நச்சுத்தன்மை வாய்ந்த நவீன விவசாயத்தை நாம் விரும்புகிறோம். சுத்திகரிக்கப்பட்ட மாவு, சீனி, நிரம்பிய கொழுப்பு மற்றும் சில ரசாயனச் சேர்க்கைகள்- இவற்றிலும் சற்றே மேலதிகமாக எதையோ கொண்டு, சுப்ப மாக்கற் றாக்கைகளில் வரிசையாக அடுக்கப்பட்டிருக்கும் உணவுகளுையே நாம் விரும்புகிறோம். 2020ம் ஆண்டில் மேற்குலகின் மக்கள் தொகையின் சரிபாதிக்குப் பற்றினோயைத்தரவல்லதான ஒரு நவீன வாழ்முறையை நாம் விரும்புகிறோம்.

உலகினதும்- குறிப்பாக மலேசியாவினதும்- இந்த இழப்பையும், எதிர்காலத்தையும் இது எவ்வாறு பாதிக்கப் போகிறது என்பதையும் அளவிடுதல் கடினமேயெனினும், விளைவு அழிவுத்தன்மை வாய்ந்ததாகவே இருக்கும் என்பது தெளிவு. பிரபலமான உயிரியலாளரான E.O.வில்சன் கூறுவது இங்கு மனங்கொள்ளத்தக்கது. 'உலகு

எதிர்கொள்ளவேண்டிய அதிபுச்ச பாதகம், சக்தியற்றதாக குறையோ, பொருளாதார சரிவுகளோ யுத்தமே அல்லது சர்வாதிகார அரசுகளோ கூட அல்ல. இவ்வழிவுகள் மனிதர்களுக்கு மிகப் பாதகமானவைதாமெனினும் சிலதலைமுறைகளுக்குள் சரிப்படுத்திவிடக் கூடியவை. ஆனால், மீட்சிக்குப் பலூட்சம் ஆண்டுகள் பிடிக்கக்கூடிய ஒரு செயலான நாம் இப்போது செய்து வருகிறோம். அதுதான், வழமையான வாழிடங்களை அழிப்பதன் மூலம் பாரம்பர அலகுப் பல்வகைத்தன்மையையும் பிரிவுகளையும் அழிப்பதாகும் என்கிறார் வில்சன். கலாசாரத்தைப் பொறுத்தளவில், பாரம்பர அலகுப் பல்வகைத்தன்மை இழப்புக்குச் சமமானதென்னவெனில், பாரம்பரிய அறிவுப் பல்வகைத் தன்மையையும் கலாசாரப் பாரம்பரியங்களையும் இழப்பதாகும். எனவே, உயிரியலைப் பொறுத்தளவில் பாரம்பரிய அலகுப் பல்வகைத்தன்மை எவ்வாறமைகிறதோ, அவ்வாறு மானுடத்தைப் பொறுத்தளவில் கலாசாரப் பல்வகைத்தன்மை அமைகிறது.

நாம் எமது பாரம்பரிய உடையை, உணவை, இசையை, உறைவிடத்தை, இன்னும் பலவற்றையெல்லாம் இழந்துவிட்டோம். சூழல்வற்றிய, மருந்துப்பயன்பாடுகள் பற்றிய, பிராணியியல் பற்றிய, விவசாயப்பொருளியல் பற்றிய, மற்றும் வேட்டையாடுதல், சேமித்தல், மீன்பிடி போன்ற இன்னோரன்ன பதிலீட்டுதல்பங்கள் பற்றிய எம் அறிவினையெல்லாம் இழந்துவிட்டோம். என்னெனில், அவை பற்றியெல்லாம் குறைவாக எண்ணத்தக்க வகையில் நாம் ஆக்கப்பட்டு விட்டோம். நவீனமானதும், மேற்கத்திய பாணியிவானதுமே மிகச்சிறந்தது என்றெண்ணும் மனப்பாங்கு எம்முள் புகுத்தப்பட்டுவிட்டது. எம்முடையதல்லாத, எமக்கு நன்மை பயக்காத ஒரு அபிவிருத்திக் கவர்ச்சியில் விரும்பி இணையும் பங்காளிகளாகிவிட்டோம், நாம்.

கவர்ச்சி

எம்முடையது எது, அவர்களுடையது எது என்று வேறுபடுத்திப் பார்க்கவியலாத அளவிற்கு நுகர்வோர் கலாசாரத்தின் பிடி இழக்கமாயுள்ளது. அதன்பால் ஈர்க்கப்பட்டு, எமது அடையாளம், எமது திறன்கள், எமது தனித்துவம்- எல்லாவற்றையுமே நாம் இழக்கிறோம். வழிகாட்டுவோராய் அன்றிப் பின்பற்றுவோராய் ஆகிறோம், நாம். எமது தலைவதியைத் தீர்மானிப்பதற்குப் பிறரை அனுபவிக்கிறோம் பாரம்பரிய அறிவுகளை அழிக்கும் முயற்சி, மேற்குலகு உட்படப் பரவலாக உலகெங்கிலும் இடம்பெறுகிறது. நூற்றாண்டுகளாய்த் தொடர்ந்த அவதானிப்புகள், பரிசீலனைகள் மற்றும் பாவனைகளின் விளைவான இவ்வறிவு, கவனத்திற் கொள்ளப்படாது அழிவுக்குள்ளாக்கப்படுகிறது. இது, நவீன கலாசாரத்தின் முன்னால் பெறுமதியோ பயனோ அற்றதாய் ஆக்கப்படுகிறது.

உதாரணத்திற்கு, மெக்ஸிக்கோவிலுள்ள ஒட்டோமி இந்தியக் குழந்தையொன்றினால், 138 வகையான தாவரங்களை இனங்காணவும் அவற்றின் பயன்களைக் கூறவும் முடியும். அதேவேளையில் அதேகிராமத்திலுள்ள பள்ளி செல்லும் குழந்தையொன்றினால் 37 வகைகளை மட்டுமே இனங்காணமுடிகிறது. இப்படியிருந்தாங்கூட, அந்த முதலாவது குறிப்பிடப்பட்ட குழந்தை கல்வியறிவில்லாததாயும், கல்விகற்க வேண்டியதாயும் கருதப்படுகிறது. அதாவது அவர்களின் அறிவை அழிக்கும் ஒரு கல்வியை.

நாம் அதிகமதிகம் அபிவிருத்தியடைய, இவ்வறிவிடும் அதிகமதிகம் இழந்துகொண்டுபோகிறோம். மேற்கரிய அதே

எடுத்துக்காட்டைப் பயன்படுத்தினால்- மேற்குலகக் குழந்தைகள் 1000க்கும் மேலான வியாபார அடையாளச் சின்னங்களை இனங்காணக்கூடியவர்களாக இருக்கும் அதேவேளை, 10 வரையிலான தாவர வகைகளையே இனங்காணக் கூடியவர்களாக உள்ளனர். நகரமயமாக்கப்பட்டுவிட்ட எமது மலேசியக் குழந்தைக்கும் இவ்வதாரணம் நன்கு பொருந்தும்.

எமது சொந்தக் கலாசாரப் பாரம்பரியத்தையோ அல்லது எம் பாரம்பரிய அறிவையோ அடையாளங்காணவோ, மதிக்கவோ முனையாது நாமிருக்கும் அதேவேளையில், அவ்வறிவானது சரித்திரகாலந்தொட்டு மேற்குலகினரால் களவாடவும் பொருத்தக்கருதிப் பிரயோகிக்கவும்பட்டு வருகிறது. இது கிரிஸ்தோபர் கொலம்பஸ் மற்றும் டீராகோபோலோ காலத்திலிருந்து நடக்கிறது.

இல்லாமிய நாகரீகம், சீனா, இந்தியா- போன்றவற்றின் பாரம்பரிய அறிவுப்பங்களிப்பில்லாது, மேற்குலகின் ஆய்வு கூடங்களில் மட்டுமே இன்றைய அறிவு உருவாகிவிட்டவிலலை. பாரம்பரிய அறிவானது, மேற்குலகினரால் சாறுபிழிப்பட்டு, ஒழுங்கமைக்கப்பட்டு, விஞ்ஞானமாயும் தொழில்நுட்பமாயும் மாற்றப்பட்டது. துப்பாக்கிகளாயும், துணிவகைகளாயும், பதிவுரிமைகொண்ட மருந்துகளாயும் விவசாயத் தொழில்நுட்பமாகவும் இன்னபிறவாகவும் மாற்றப்பெற்றுவிட்ட இவ்வறிவு எமக்கே மீண்டும் விற்கப்படுகிறது.

பதிவுரிமைகள்

பலமேற்குலக ஆராய்ச்சியாளர்களும் கூட்டு நிறுவனங்களும் இன்னமும் ஒரே விஷயத்தையே மலேசியாவில் செய்துவருகிறார்கள். அவர்கள் எமது மருத்துவ மூலிகைகளையும் விவசாய அறிவுகளையும் களவாடிப் பதுக்கண்டுபிடிப்புகளாகக் காட்டிப் பதிவுரிமை பெற்று வருகிறார்கள். 'போமோக்கள்' எனப்படும் எமது பாரம்பரிய மந்திரவாதிகளுடாகவும் பாரம்பரிய வைத்தியர்களுடாகவும் தொடங்கி, எமது பல்கலைக்கழகங்கள் ஆராய்ச்சி நிறுவனங்களுடன் கூட்டு ஆராய்ச்சி செய்வது, ஆராய்ச்சி உதவளிதி வழங்குவது என்பதுவரை இதனை அவர்கள் செய்கிறார்கள். குடியேற்ற நாடாயிருந்த காலத்திலிருந்தே இதனைச் சாத்தியமாக்கி, இவ்வளவு கொள்ளைகளையும் நிகழ்த்திவருகிறார்கள். நூற்றாண்டுகளாக ஆசிய மக்களால் பயன்படுத்தப்படும் பாஸ்மதி அரிசிக்கும் வேம்பிற்கும் கூட அவர்கள் பதிவுரிமை பெற முயன்றுள்ளார்கள்.

நுகர்வோர் கலாசாரம் பற்றிய இந்நூலானது மேற்சொன்ன சேதிகளை எமக்குச் சுமந்துவருவதுடன், அக்கலாசாரமானது எவ்வாறெம்மை அழித்து, சூழல் அழிவின் விளிம்பிற்கும் இட்டுச் செல்கிறது என்பதையும், மனித சமூகங்களின் முற்றுமுழுதான உடைபதிர்கு எவ்வாறு காரணமாகிறதென்பதையும் தெளிவுறக் காட்டுகிறது.

பரவலாக இடம்பெற்றுவரும் பாரம்பரிய அறிவுழிப்பை நிறுத்தி உலகைப் பல்வேறு விதமாகப் பார்க்கக் கூடிய பல சாரங்களைத்திறந்து விடுகிற- பிரச்சனைகளைத் தீர்ப்பதற்குப் பரவலான பலசாத்தியங்களைத் தருகிற- கலாசாரப் பல்வகைமைக்குத் திரும்புமாறு இந்நூல் எம்மை அழைக்கிறது. அபிவிருத்தி என்ற பெயரில் ஒரே தன்மையும் ஒற்றைக் கலாசாரமும் திணிக்கப்படும் இன்றைய உலகமயமாக்கல்- ஒரே தன்மையாக்கல் யுகத்தில் காணமுடியாத தனித்துவமான சுதேசிய தாக்கங்களைத் தருவதுடன், ஆண்டாண்டுகொல அறிவினையும் கலாசாரப் பாரம்பரியங்களையுமையானது உள்ளடக்கி நிற்பதை அது கூறுகிறது.

உலகெங்கிலுமுள்ள கொள்கைவகுப்பாளர்களாலும் உயர்குழாத்தினராலும் ஊடகங்களாலும் உள்வாங்கப்பட்டு முன்னெடுக்கப்படும் இந்த அந்நியமானதும் ஒற்றைத் தன்மைவாய்ந்ததுமான மேலைக்கலாசாரமானது, எமது தன்னம்பிக்கையை அழிப்பது மட்டுமன்றி, சமூக அடிப்படையிலான இயற்கையான, ஆத்மீக அமைதிதரும், ஆரோக்கியமான, அமைதியான, முற்றுமுழுதாக மகிழ்ச்சிகரமான சுதேசிய வாழ்முறைகளை அழிக்கிறது. 1910ன் முன் பிறந்தவர்களிலும் பார்க்க 1950ன் பின் பிறந்தோர், மன அழுத்தங்கள்- சோர்வுகட்கு ஆட்படும் சாத்தியம் 20 பங்கு அதிகமென அமெரிக்காவில் நிகழ்த்தப்பட்ட ஆய்வொன்று கூறுகிறது.

நுகர்வோரின் அறிவு வளர்ச்சிக்கான புதிய நோக்குகளையும் கருத்துக்களையும் வெளிக்காட்டவும் இந்நூல் விழைகிறது. எமது சுதேச கலாசாரத்தின் மீதான எமது நம்பிக்கையை மீளக் கட்டியெழுப்புவதற்கான அவசியத்தையும் முக்கியத்துவத்தையும் காட்டுவன என நாம் நம்புகிற விமர்சனபூர்வமான கட்டுரைகளின் தொகுப்பொன்றைத் தேர்ந்தெடுத்துள்ளோம்.

அழிவிற்கு வழிகோலுவதும், கோரையானதுமான வியாபாரநோக்கிலான இந்த நவீன நுகர்வோர் கலாசாரத்தை நாம் கண்டமுடித்தனமாகப் பின்பற்றலாகாது.

வெவ்வேறு மக்கள் குழுக்கள் எவ்வாறு இப்பிரச்சனைகளுக்கு முகங்கொடுக்கின்றன என்பது பற்றியும், அவை என்ன வழிமுறைகளையும் சாத்தியங்களையும் காட்டுகின்றன என்பது பற்றியுங்கூட இச்சிறுநூல் நோக்குகிறது. இந்த எண்ணக்கருக்களும் நடைமுறைகளும் வர்த்தகமயமான உலகின் முன் நாம் இழந்துவிட்ட வாழ்வின் பல்பரிமாணங்களை- அவை அரசியல், கல்வி, சுகாதாரம், உணவு, பழக்கவழக்கம், ஏன்- ஆத்மீகம் என எத்தனத்திலிருந்தாலும் அவற்றை- மீட்டெடுப்பதில் முக்கியமானவையாகவும், ஆக்கபூர்வமான முன்னெடுப்புக்களாகவமுள்ளன.

நாம் எமது வாழ்முறைகளை, விழுமியங்களை, சிந்தனைப்போக்குகளை, இயற்கையுடனும் ஏனைய மனிதர்களுடனுமான உறவுகளையெல்லாம் மாற்றிக் கொள்ள வேண்டும் அல்லது சூழல் அழிவிற்கும் மனித சமூக அழிவிற்குமான ஆபத்தை எதிர்நோக்க வேண்டியவர்களாவோம்.

முடிவாகச் சொல்லவெனில், நாம் வித்தியாசமானவர்களாக இருப்பதற்கும் தவறான வழியில் போக நேரிடுகையில் எதிர்த்திசையில் போவதற்கும் துணிவைப் பெற்றவர்களாக இருக்க வேண்டும்.

ஆதாரம்: Third World Net Work Features
நன்றி: Daily News, Mar-19, 2003

மொழிபெயர்ப்பாளர் குறிப்பு:

பிளாங்கு பாவனையாளர் சங்கம், மலேசியத் தமிழர்களுக்கிடையே 36 ஆண்டுகளாகப் பிரபலமமாக இயங்கி வருவதாக அறியமுடிகிறது. இதன் கல்விப்பிரிவுத் தலைவர் என்.வி.கப்பாராவ் அவர்களுடைய பேட்டி, 'தீராந்தி' ஜூன் 2003 இதழில் வெளியாகியுள்ளது. 'கலாசாரமும் நுகர்பொருள்தான்' என்று சொல்கிற ராவ் அவர்களுடைய கருத்துக்கள் ஆர்வலர்களுக்குப் பயன்மிக்கவை.

உங்கள் தாயகம்

தாயகம் கலை இலக்கிய சஞ்சிகையை தொடர்ந்து படித்துவரும் வாசகர்களில் நானும் ஒருவன்.

இன்றைய கணினிக்காலத்தில் எத்தனையோ சஞ்சிகைகள் வர்ணால படங்களுடன் வெளிவந்து கொண்டிருக்கையில் தனக்கென ஒரு இடத்தை பிடித்துக் கொண்டிருக்கும் தாயகமே நீ வாழ்க.

இன்றைய கலை இலக்கிய ஆர்வலர்களுக்கு இது ஒரு வரப்பிரசாதம் ஆனாலும் சில குறைபாடுகள் உண்டு.

தொடர்ந்து மாதம் ஒருமுறை வெளிவந்தால் நல்லது. அத்துடன் தற்சில அரசியல் பற்றிய கண்ணோட்டங்களும் அமைந்திருந்தால் நல்லது.

தாயகத்தில் வரும் கவிதை சிறுகதைகள் என்பன மிகவும் நல்லது. ஒவ்வொரு வாசகனையும் தன்னுடன் இழுத்துச் செல்லும் பாங்குடையது. தரஞ்சன் காவையடி பண்டத்தரிப்பு

தாயகமே வணக்கம்,
இரண்டு தசாப்தங்களிற்கு மேலாக இனிய பல படைப்புக்களைத் தாங்கி வரும் தாயகமே! மழை நீரில் மலர்கின்ற குமிழிகள் போல, அடம்பரமாகத் தோன்றி அமைதியாக அடங்குகின்ற எத்தனையோ சஞ்சிகைகளின் மத்தியில் உளது சாதனை மிகவும் உயர்ந்தது. எத்தனையோ இன்னல்கள் இழிவுகள் இடம்பெயர்வுகளை நாம் சந்தித்தபோதும் உறுதியுடன் உதித்து எம் உணர்வுகளை நிரப்பிய உண்மையுள்ள சஞ்சிகை நீ மட்டும் தான்.

2003 மார்ச் இதழைக் கண்டேன், மட்டற்ற மகிழ்ச்சி கொண்டேன். என்னே அழகாக கண்களும் அட்டை பொருகுத்திற்குப் பொடிபட்டது போன்று ஆனாலும் சோகம் காலாண்டுக் காத்திருப்பு அருமையிலும் அருமை "ஆர்கொலோ சதுரர்" விமர்சனம். ஆர்வமும் ஆனந்தமும் அளித்தது நின் கவிக்கொல்லாம் நம் கவனென்றோ. தமிழிற்கு நீ குடும் தரமான பொன்மாவை வாடாது. வளமோடு வளர என் வாழ்த்துக்கள்.

ச.தனுஜன்
காவையடி

கலை இலக்கிய சமூகவிஞ்ஞான இதழான மார்ச் 2003 தாயகம் புதுப்பொலிவோடு பெரிய அளவில் பல்வேறு யதார்த்தமான கருத்துக்களை உள்ளடக்கிய கவிதை, சிறுகதை, கட்டுரை, விமர்சனம் ஆகிய பல்வேறு அம்சங்களுடன் மலர்ந்துள்ளமையை வரவேற்புடன் பாராட்டப்படுவேண்டியது.

படைப்பாளிகளைப் பாதுகாக்க பேராசிரியர் சி.சிவசேகரம் முன்வைத்திருக்கும் புத்துக் கூட்டுளகள் வித்தியாசமாக இருந்தது ஒரு புத்திஜீவியின் மனக்குழப்பம் என்ற கட்டுரை பயனுள்ளது. பாரதியுடன் கே.கேணைவு சமப்படுத்துவதை தவிர்ந்திருக்கலாம்.

மேலும் பல புது அம்சங்களுடன் தாயகம் வீறு நடை போட்டு தாயக மக்கள் உள்ளம் மலர ஒளி வீசட்டும் என வாழ்த்துகிறேன்.

ஆதவன்
காவையடி

தாயகம் இதழை கூந்த மூன்று இதழ்களாக அவதானித்து வருகிறேன். மோசமான எழுத்துப்பிழைகளைத் தாங்கி வெளிவருகிறது. எழுத்தாளர்களின் பெயர்களில் கூட எழுத்துப்பிழை இருக்கிறது. இக்குறைகளைத் தவிர்ந்துக் கொண்டால் தாயகம் சிறப்பான இதழாக இருப்பதோடு தமிழுக்கு வளம் சேர்ப்பதாகவும் அமையும்.

துஷ்பன்
கொட்டாஞ்சேனை

கவிதைகள் சிறப்பாக உள்ளது. இந்த இதழ் மொத்தத்தில் சிறப்பாக அமைந்துள்ளது. தலைப்புக்களில் சில அமைப்புக்கள் பயமுறுத்துவது போல் உள்ளது. இவை மக்கள் இலக்கிய சஞ்சிகைக்கு உரிய அமைப்பல்ல. ஆர்கொலோ சதுரர் நாடகம் பற்றி காணப்பட்ட தீர்மானங்கள் ஒருபக்கப் பார்வையை மட்டுமே வெளிப்படுத்துகின்றன.

இபாயின்
சங்கானை

அம்மாவின் தொலைபேசி அழைப்பு

ஹலோ, மகளே
எப்படி இருக்கிறாய்?
உன்னுடைய குரலைக் கேட்டதற்குத்
தேவனுக்கு நன்றி!

உனக்குத் தெரியுமா,
“அதிகாலையில் பஸ்கள் சில தகர்க்கப்பட்டன,
குண்டுகள் வெடிக்கப்பட்டன
ஒரு பாட்டம் இயந்திரத் துப்பாக்கி வேட்டுக்கு
இளையோரும் முதியோரும் இரையாயினர்”
என்று வானொலியிற் கேட்ட போது
என் உயிர் ஒரு நூலிழையிற் தொங்குவது போலிருந்தது.
என் வாழ்வின் சிறிய ஒளியே,
இதெல்லாம் நீ வாழும் அதே இடத்திற் தான்.

எனக்காக வருந்தாதே,
என் கிழட்டு உளைவுகளும் நோக்களும்
பெரிதல்ல.
நீ நன்றாயிருக்கிறாய் என்று அறிவது
இயலுமான எல்லா மருந்துகளிலும் அதி உயர்ந்தது.

ஒரு ரோசா மலர்க்கொத்து
தன் வண்ணத்தை என் கன்னத்திற் தீட்டுகிறது
ஒரு அரசு மறுப்பாளன் போல
ஒரு கவிதை போல
என்னை நான் உணர்கிறேன்.
என் அம்மாவை எப்போதும் நம்பியிருக்கலாம் என்ற
சின்ன அற்புதத்துக்கு நன்றி!

~மோறா எக்சுவார்டியா

போர் இன்னும் முடியவில்லை...

